

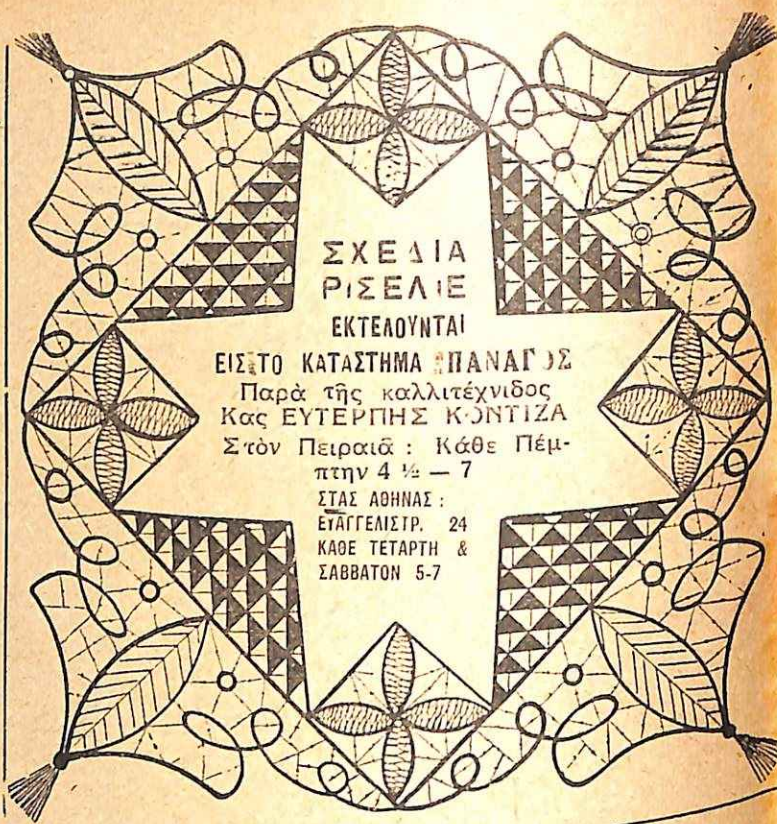
Μεταξύ μας

ΕΒΔΟΜΑΣ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Αγ. 'Αναργύρων 33

'Αρχισυντάκτης και 'Υ. πύθυνος: Β. Σαμπάς, 'Ιπποκράτους 176
Δ) της Τυπογραφείου: Ι. 'Αμαξίδης, Διαδόχου Παύλου 10.

σα.—Θά νον Δωρον, 'Ενταύθα. Τό ποιήμα σας δέν είνε δημοσιεύσιμο. Στείλτε μας κάτι άλλο, πιδ δουλεμένο. — Μπάμπη ην Τησλην. — Δυστυχώς τά πεζά σας, έχουν θέματα πολύ κοινά. Διαλέξτε κάτι πιο πρωτότυπο. — Μαίρη ην. Καλό τδ «Δούκα» και θά δημοσιευθί. — Γεωργία ην Α. Μήτσου Θεσ/νίκην. Τά σταυρολέξά σας δέν μπορεί νά δημοσιευθύν διότι δέν είνε σχεδιασμένα με σινικήν μελάνην. —

ΣΧΕΔΙΑ ΡΙΣΕΛΙΕ ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΑΝΑΓΩΣ
Παρά της καλλιτέχνιδος
Κας ΕΥΤΕΡΠΗΣ ΚΩΝΤΙΖΑ
Στόν Πειραιά: Κάθε Πέμπτην 4 1/2 — 7
ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ:
ΕΤΑΓΓΕΛΙΣΤΡ. 24
ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ &
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5-7

IRIDA
BAΦAI ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤ. Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ & Α. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 - ΤΗΛ. 24351

Δροσερό πρόσωπο
Αυτό είνε τδ πλέονέκτημα πού εξασφαλίζεται μόνον με επίσημονικήν περιποίησιν τού δέρματος. 'Η κρέμα προσώπου ΕΝΤΕΛΒΑΪΣ ξανανέειναι τδ δέρμα

Πωλείται εις τὰ Φαρμακεία
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Φαρμακευτική 'Εταιρία «ΜΙΝΕΡΒΑ»
Οδός 'Αχιλλέως 3-ΑΘΗΝΑΙ

IRIDA
BAΦAI ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤ. Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ & Α. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 - ΤΗΛ. 24351

ΜΠΡΕΝΤ
'Ελευθερία έπαγγελματικά σπουδαί.
ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΚΟΛΙΑ ΠΛΗΡΩΜΗΣ. ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΥΠΟ ΑΥΣΤΗΡΑΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΝ ΕΠΙΒΛΕΨΙΝ. ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΔΙΔΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ.
Μαθήματα νυκτερινά δια τὰς εργαζόμενας.
Μέγαρον οδός Πετράκη 3 (Ερμού - Βουλής). — Τηλ. 32700.

ΚΟΛΥΝΟΣ
Μάλιστα όλοι μας μεταχειριζόμεθα

Είνε φυσικόν ολόκληρος ή οικόγενεια νά μεταχειρίζεται και νά έκτιμά τήν ΚΟΛΥΝΟΣ.
Χιλιάδες οδοντοίατροί θά σάς ειπών ότι ούδεμία άλλη κοινή οδοντόκρεμα δέν περιέχει τόσα θαυμαστά συστατικά δια τήν λάμπιν των οδόντων τήν εξυγιάνσιν τού στόματος και με τήν εγγύησιν ότι ή χρήσις της είνε ευχάριστος και οικονομική.
'Η ΚΟΛΥΝΟΣ όχι μόνον διατηρεί καθαρούς και σπιλονούς οδόντας αλλά καταστρέφει τὰ επικύνδυνα παράσιτα ή αίτια τής σήφews
Είνε φυσικόν ολόκληρος ή οικόγενεια νά μεταχειρίζεται και νά έκτιμά τήν ΚΟΛΥΝΟΣ.
Χιλιάδες οδοντοίατροί θά σάς ειπών ότι ούδεμία άλλη κοινή οδοντόκρεμα δέν περιέχει τόσα θαυμαστά συστατικά δια τήν λάμπιν των οδόντων τήν εξυγιάνσιν τού στόματος και με τήν εγγύησιν ότι ή χρήσις της είνε ευχάριστος και οικονομική.
'Η ΚΟΛΥΝΟΣ είνε πλέον οικονομική.
ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ ΚΟΛΥΝΟΣ
ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1940 'Αριθ. 647

Αθηναϊκά περίεργα

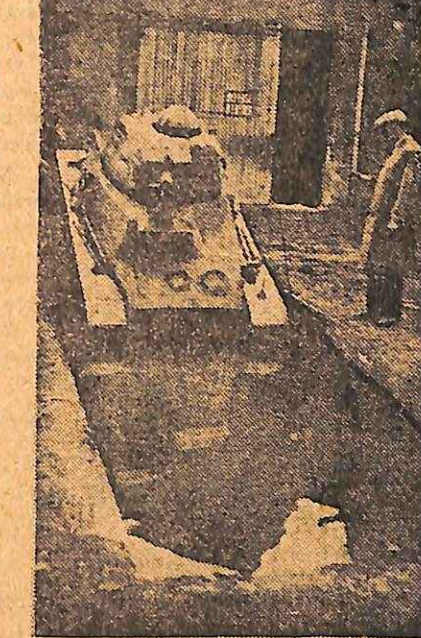
ΠΑΧΗ ΚΑ ΔΑΙΤΕΣ

Εβρόθηκα προχθές τδ μεσημέρι σ' ένα φιλικό μου σπίτι. Τόσο φιλικό ώστε λείπει μεταξύ μας, και το ελαχιστότερο έχνος ετικέττας και τύπων.
—Θά κάτση νά φῆς μαζί μας; μ' έρώτησεν ό φίλος μου.
— Δέν έχω αντίρρηση.
— Δέν ξέρω αν σ' άρέση τδ φαί μας. Έχουμε μακαρονάδα μόνο...
— Παραφτάνει!... 'Η μακαρονάδα είνε τδ αγαπημένο μου φαγητό!
— Εβρόθησα, ό φίλος μου, 'ή γυναίκα του κι' εγώ.
'Η υπηρέτρια επέρασε με τήν πιατέλλα κοντά μου.
'Εσεροβρίσθηκα. 'Υστερα και ό σικοδεσπότης εγένισε τδ πιάτο του μακαρόνια. 'Η οικοδέσποινα δέν επήρε.
— Δέν τρώτε μακαρόνια; τήν έρώτησα.
— Θεός φυλάξοι!... κάνω δίαιτα.
— Είσαστε άρρωστη;
— Κάθε άλλο!
— Τότε;
'Επενέθη ό σύζυγος:
— Κάνει δίαιτα για ν' άδυνατίση.
— Και τί τρώει;
— Χόρτα. Ραδίκια βρασιμένα, χωρίς λάδι, μισό παξιμάδι αντί ψωμιού, ένα αυγό βραστό...
— Τίποτε άλλο;
— Τίποτε άλλο!...
— Μπράβο!...
— Έχω παραγίνει, μου ειπε ή κυρία τού σπιτιού. Κανένα φουστάνι μου δέν με χωράει πιά. Θά καταντήσω μπόγος!...
— Ερωτήσατε γιατρό για τή δίαιτα πού κάνετε;
— 'Οχι! Έχω έδω—και μου έδειξεν ένα χαράκι—τήν δίαιτα ενός 'Αμερικανού δόκτορος. Σπουδαία δίαιτα.
— Τί συνιστά;
— Τήν πρώτη εβδομάδα, δύο μήλα τδ μεσημέρι και δύο τδ βράδυ. Τή δεύτερη ραδίκια μεσημέρι-βράδυ χωρίς λάδι. Τήν τρίτη προστίθεται κι' ένα αυγό.
— Ψωμί;
— Καθόλου! Μισό παξιμάδι. Τήν τετάρτη εβδομάδα, επιστρέφουμε στα μήλα.
— Τήν πέμπτη εβδομάδα;
— Επενέθη πάλιν ό σύζυγος.
— Πέμπτη εβδομάδα δέν υπάρχει, διότι στό τέλος τής τετάρτης, θά τηλεφωνήσω σ' ένα έργολάβο κηδεών

νάρθουν νά τήν σηκώσουν, πού θά ε-
λξη πεθάνει από άστυία!...
— Εβ—
Δέν είχε άδικο ό άνθρωπος. 'Η γυναίκα του έκανε δίαιτα και αυτός υπέφερε. Πρώτον, δέν τού έκανε φαγητά ποικίλα, για νά μή ζηλεύη ή ίδια. Και τόν είχε καταδικάσει κι' ε-
κείνον σέ δίαιτα αναγκαστική.
'Εκύτταζε τήν κυρία. Βέβαια ήταν κάπως γεμάτη ή καυμένη και αυτό τδ πάχος τής είχε γίνει καυμός.
— Κινείσθε καθόλου; τήν έρώτησα.
— 'Οχι! μου απήντησε άφελέστατα. Τώρα μάλιστα τελευταία, δέν θγαίνω καθόλου έξω...
— Και πώς νά μήν παχύνετε τότε;
Καθησίδ προί-βράδυ, ξενοιασιά, ζέστη δίπλα στό καλοριφέρ, πώς νά μήν παχύνη; Κίνησις καμιά, κόπος ούδεις.
— Τώρα τελευταία, μου ειπεν ή ίδια, με πείραζαν και τὰ νεύρα μου.
— Επόμενον είνε.
— Γιατί;
— 'Η δίαιτα, ή πείνα... Νομίζετε ότι είνε φυσιολογικό νά μήν τρώη κανείς; 'Οχι. Κάθε άλλο αλίστα.
— Μά ό 'Αμερικανός δόκτωρ...
— Αφίστε τον αυτόν τόν θάλα νά λέη. Με λίγα νερόβραστα δίχως λάδι ραδίκια, δέν κάνετε τίποτα. Χάνετε μέν λίπος, αλλά χάνετε και κάθε διανοητική διαύγεια και τήν ισορροπία τού νευρικού συστήματος. Αντί νά κάνετε τέτοια εξαντλητική δίαιτα, καλύτερα νά αποφεύγετε μόνο τὰ πολύ λιπαρά φαγητά και νά κινήσθε περισσότερο.
— Ναι, αλλά όταν βγώ έξω σ' ένα μακρινό περίπατο, μου ανοίγει ή όρεξη και τότε τρώω περισσότερο...
— Εβ—
'Ηταν και αυτό ένα επίγεσημα, τδ όποιον έχω άκούσει από όλες τις καλοβρεμένες κυρίες των 'Αθηνών. Αφού άφισαν τόν εαυτό τους κι' επήρε διαστάσεις ιπποποτάμου-βοέφους, τώρα θέλουν σώνει και καλά νά γίνουν τσίρσοι!... Τί νονται αυτά τὰ πράγματα!...
— Επει ή μία συνιστά τή δίαιτα ενός 'Αμερικανού γιατρού, ή άλλη ενός Γάλλου και ή τρίτη ενός Ρώσου...
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέξτε
Μιά εικόνα

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΕΝΟΣ ΤΑΝΚ

ή ό έλεγχος τής στεγανότητος. Τά τάνκς, πού κατασκευάζουν σέ τρομακτικούς αριθμούς στα διάφορα πολεμικά εργοστάσια, πρέπει νά είνε ικανά νά διέρχωνται πάσης φύσεως έμπόδια, ακόμη και ποταμούς. 'Η εικών μας παρουσιάζει ένα τάνκ, τδ όποιο μόλις έξήλθε από τδ εργοστάσιο, οδηγείται μέσο σέ μία δεξαμενή γεμάτη νερό, όπου θά μείνη επί 20 λεπτά τής ώρας. Έάν τδ νερό δέν εισχωρήση στό έσωτερικό, τότε τδ τάνκ θεωρείται κατάλληλο.

Ένα στίχο

ΛΙΑΚΑΔΕΣ

'Ανοιξη χειμωνιάτικη
λοιπόν άπ' άκρη σ' άκρη,
ό ούρανός μας έρριξε
τδ ύστατό του δάκρυ.
'Από τὰ παλτά κατέεσαν
οι όρβιοι γιακάδες
και ή 'Αθήνα λούζεται
σ' άφάνταστες λιακάδες!...

Δεχόμεθα τὰ πράγματα,
χωρίς μεμψιμοιρία:
Πάει ό χειμώνας; Έληξε;
'Ιδού ή άπορία!
Χορτάρι χλωροπράσινο
πού ξεφυτρώνει χάμω,
μάς δείχνει και μάς συγκινεί
πώς ή πρωτεύουσα ή κλεινή
έπαψε νά είνε παγερόν
φινλανδικόν Πετσάμο!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ 1.700
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΜΟΔΑ
Η ΓΕΝΕΙΑΔΑ

Τὸ Παρίσι, ὑπῆρξε, χρόνια τώρα, ἡ κιβωτὸς τῆς γυναικείας μόδας, ὁ Βάαλ στὸν ὅποιον ἐθυσίαζον τὰ πάντα σχεδόν, ὅλος ὁ κομψὸς γυναικόκοσμος τῆς ὑψηλῆς. Ὁ πόλεμος, λιγότεψε κάπως τὴν αἴγλη του αὐτῆς, ἰδοὺ ὅμως ὅτι τώρα... ἀναλαμβάνει αὐτὴ, ὑπὸ νέαν μορφήν. Τὸ Παρίσι λανθάνει πάλι τὴν μόδα, ἀλλὰ τὴν ἀνδρική αὐτὴ τὴν φορά. Ἐπαναφέρει τὴν γενειάδα! Ἀπίστευτον καὶ ὅμως ἀληθές, ὅπως λένε καὶ οἱ διαφημίσεις τῶν εἰδῶν εὐκαιρίας. Ἄν πᾶτε εἰς ἐκεῖ—ἐνῆς λόγος δηλαδὴ—θὰ τὸ ἰδῆτε καὶ μὲ τὰ μάτια σας. Στους δρόμους, στὸ μετρό, στὰ λεωφορεία, στὰ κέντρα, ἡ γενειάδα εἶναι συνηθέστατον θέαμα! Μὲ τὴν διαφορά ὅτι κυριαρχεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος μεταξὺ τῶν στρατιωτικῶν ποὺ καταφθάνουν κάθε τόσο ἀπὸ τὸ μέτωπο μὲ τὴν δεκαήμερό τους ἀδεία.

Πῶς καὶ γιατί οἱ Γάλλοι στρατιωτικοὶ ἀφῆκαν τὰ γενεῖα τους; Οἱ λόγοι πολλοὶ καὶ διάφοροι. Πρῶτα-πρῶτα θὰ σὰς πουν ὅτι εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ ξυρίζεται κανεὶς κάθε μέρα στὸ μέτωπο. Κι' ὅταν μιά φορά συνηθίσῃς νὰ μένης δυὸ καὶ τρεῖς μέρες ἀξυρίστος, ἀργίσεις νὰ βρῇς ὅτι ἡ γενειάδα εἶναι καὶ πρώτης τάξεως κακό! Ζεσταίνει τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σαγόνι. Τέλος εἶναι μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς καὶ ἕνα μέσο ν' ἀλλάξῃ κάπως ἡ ζωὴ ἐκεῖ ἐπάνω στὴν ζωὴ τοῦ πυρός, ὅπου ὅλα εἶναι τόσο πληκτικὰ μὲ τὴν ἀπραξία ποὺ ἐπικρατεῖ!

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ Παρισινὲς δὲν εἶδαν διόλου μὲ καλὸ μάτι τὴν νέα αὐτὴ μόδα. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τρύμαζε νὰ

ΠΕΣΚΕΣΙ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

—Καὶ τί σοὺ γράφει ἡ γυναίκα σου;
—Μοῦ γράφει ὅταν πάω μὲ ἄβεια, νὰ τῆς φέρω κι' ἕναν αἰχμάλωτο γιὰ νὰ τὸν δείχνῃ στὶς γειτόνισσες!

ἀναγνώριση τὸν ἄνδρα τῆς, ὅταν πῆγε νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ τὸν σταθμό. Στὸ σπίτι τοῦ εἶπε νὰ ξυρισθῇ ἀμέσως καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν συνεμορφώθη, ἡ σύζυγος μετεβλήθη εἰς ἄλλην Δαλιδά. Ὅταν ὁ ἄνδρας τῆς κοιμήθηκε πῆρε ἕνα φαλλίδι καὶ τοῦ ἔκοψε τὰ γενεῖα ἀπὸ τὸ ἕνα μάγουλο. Ἔτσι ἐκεῖνος ἀναγκάστηκε νὰ ξυρισθῇ!

Μιὰ ἄλλη πάλι ἠπειλῆσε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς ὅτι θὰ τὸν ἄφινε ἀμέσως, ἂν δὲν πῆγαιναν τὴν ἰδίαν ὥρα μαζί σ' ἕνα κουρείο νὰ κόψῃ τὴν γενειάδα του ποὺ τὸν ἔκαμνε νὰ μοιάζῃ καταπληκτικὰ μὲ τὸν Λανρό!

Ἰσχυροὺν ὅμως καὶ ἄλλες ποὺ δὲν δυσχεραστῆθηκαν διόλου.

— Πρὸ τοῦ πολέμου, ἐδῆλωσε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς, συγκαίνιζον τούς ἄνδρες μὲ τὰ γενεῖα, ὅταν ὅμως γύρισε ὁ Μωρίς μου ἀπὸ τὸ μέτωπο μὲ μιὰ ὀρειοτάτη γενειάδα (κολλιέ), τὸν βρῆκα πὶδ ἀρρενωπὸ καὶ ἐπιδηρικό καὶ δὲν τὸν ἀφῆκα νὰ τῇ ξυρίσῃ.

Ἄν ὅμως τὸ γαλλικὸ ἀρχαῖο ἐπιτρέπῃ τὴν γενειάδα, δὲν τὸ κάμνει καὶ χωρὶς ὅρους. Πρῶτα-πρῶτα, δὲν πρέπει νάναι αὐτὴ μακρὰ, γιὰ νὰ μὴ κρύβῃ τὰ διακριτικὰ σημεῖα ποὺ ὑπάρχουν στοὺς γινακάδες τῶν στρατιωτικῶν, καὶ νὰ μὴν... μπλέκεται στὰ συρματοπλέγματα! Ἀκολουθῶς πρέπει νὰ διατηρῆται καθαρά, γιὰ τὸν φόβο τῆς ψείρας καὶ τέλος... νὰ μὴ βάφεται ἀπὸ τοὺς νεάζοντας.

Ἡ «ΜΙΣ ΕΛΣΗ» ΔΕΧΕΤΑΙ.
Ἐδῶ καὶ λίγες ὁδομάδες, τὰ μέλη τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐπαίρνουν μιὰ πρόσκληση ποὺ ἔλεγε: «Καλεῖσθε ἐγκαρδίως εἰς τὴν δεξίωση ἡ ὅποια δίδεται ὑπὸ τῆς Μίς Ἐλση εἰς τὸ ξενοδοχεῖον Ρ. τῇ...».

Ἄν ἐπρόκειτο νὰ κρίνεται ἀπὸ τὴν ἔκφραση εὐχαριστήσεως ποὺ πῆραν οἱ μορφὲς τῶν κυρίων καὶ κυριῶν ποὺ εἶχαν λάβει τὴν πρόσκληση αὐτή, θὰ συμπεραίνετε ὅτι ἡ καλοῦσα ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ συμπαθέστερα μέλη τῆς νεοϋρκέζικης κοινωνίας.

Καὶ ὅμως, τὸ κομψότατο πλῆθος ποὺ συνωθεῖτο τὴν ὀριζμένη μέρα καὶ ὥρα στὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ ἀριστοκρατικοῦ ξενοδοχείου Ρ. δὲν πῆγαινε νὰ συναντήσῃ οὔτε καμμιά νεῖα στάρ, οὔτε καμμιά διάσημη τραγουδίστρια ἢ πρωταθλήτρια τοῦ γόκευ, τοῦ σουίγκ ἢ... τοῦ διαζυγίου!

Ὅχι! Ἡ Μίς Ἐλση εἶναι ἀπλοῦστατα μιὰ... ἀγελάδα!... Ἀλλὰ τί ἀγελάδα!... Ἡ ὠραιότερη ποὺ ὑπάρχει στὶς ἠνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἰσως τ' ὅλο τὸν κόσμον, ἀφοῦ ἐβραβεύθηκε στὴν ἐκδήση τῆς Νέας Ὑόρκης ὅπου εἶχε ἐκτεθῇ. Καὶ πῆρε τὸ βραβεῖο δι' ἡμεῖς γιὰ τὴν ὁμορφιά τῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ γάλα τῆς ποὺ ἐκρίθη ὡς τὸ νοστιμώτερο, τὸ πιὸ θρεπτικὸ καὶ

τὸ πιὸ πλούσιο σὲ βιταμίνες ἀπὸ κάθε ἄλλο. Ἐκατομμύρια ἐπισκεπτῶν εἶχαν παρελάσει τότε, κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ἐκθέσεως, μπρὸς ἀπὸ τὸ κομψότατο διαμερισμάτι τῆς, θανατώνοντας τὸ παχὺ γάλα ποὺ ἔδωκε ἀπὸ τοὺς πλούσιους μαστοὺς τῆς, μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς ἀρμεκτικῆς τέχνης, μὲ μιὰ ἡλεκτρικὴ συσκευή.

Ἡ Μίς Ἐλση, ὑπεδέχθη τοὺς καλεσμένους τῆς καμαρώνοντας στὸ μέσο τῆς ἀπαστραπτούσης ἀπὸ πολυτέλεια καὶ φῶτα αἰθούσης χοροῦ τοῦ ξενοδοχείου Ρ.

Δύο νεαρὲς καὶ χαριτωμένες κοπέλλες, μὲ κατὰλευκες στολές, εἶναι κοντά τῆς καὶ μοιράζονται... γιὰ λογαριασμό τῆς, χαμόγελα ἀλλὰ καὶ κάτι μικρὰ διδωδάρια στοὺς καλεσμένους. Στὰ διδωδάρια αὐτὰ καλλιτεχνικῶς τὰ τυπωμένα, εἶναι ὅλη ἡ γενεαλογία καὶ ἡ ζωὴ τῆς Μίς Ἐλση. Πληροφορεῖσθε π.χ. ἀπὸ αὐτά, ὅτι ἡ ὑπεροχὴ αὐτῆς ἀγελάδα εἶναι ῥάτσας Ζέρσεϋ, ὅτι εἶναι μόλις ἐπτὰ ἐτῶν καὶ ἐν τούτοις ἔχει γένει ἤδη δυὸ φορές γιὰ γιὰ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὰ κομψὰ καὶ μυροβόλα πλήθη παρελαύνουν ἀπὸ μπροστὰ τῆς, τῆς ὑποβάλλουν... τὰ σέβη των, καὶ κατόπιν περνοῦν στὸ μπουφέ γιὰ νὰ δοκιμάσουν ὅλα τὰ ποικίλα καὶ ἐλκυστικώτατα προϊόντα τῆς ζαχαροπλαστικῆς... ποὺ ἔχουν γένει ἀπὸ τὸ γάλα τῆς «Μίς Ἐλση».

ΜΕΤΩΠΑ

—Ὁ κ. Πέτρος ἐτραυματίστηκε στὸ μέτωπο.

—Μὰ αὐτὸς δὲν ἦταν στρατιώτης...

—Ὅχι, ἀλλὰ ἔπεσε ἀπὸ τὶς σκάλες καὶ ἔσπασε τὰ μοῦτρα του...

Ἡ ἐπικαιρότης

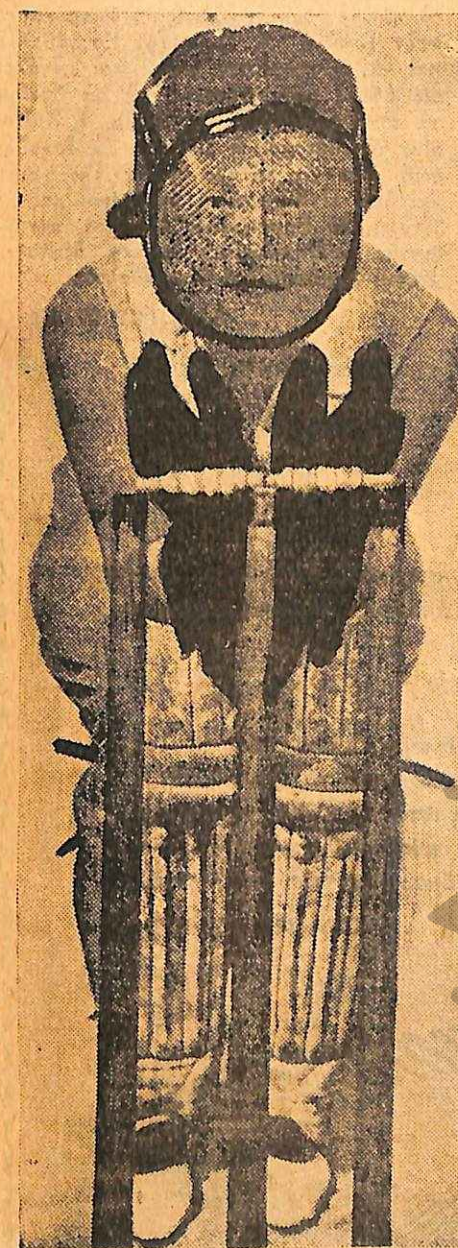
ΜΑΣΚΕΣ

Ἡ μάσκα τοῦ Καρναβάλου καὶ ἡ μάσκα τοῦ πολέμου. — Μασκαρεμένοι στὸ νεκρὸ ταφεῖο καὶ στὴ λαϊμητόμο — Οἱ παιδικὲς μάσκες τῶν Ἰνδῶν καὶ οἱ ἱερὲς μάσκες τῶν Ἰσλαμίων. — Οἱ μάσκες τῶν ἀγρίων καὶ οἱ μάσκες τῶν Ἀμερικανῶν ἀστυνομικῶν. — Μάσκες παντοῦ: στὰ χειρουργεῖα, στὰ μεταλλεῖα, στὰ ἐργοστάσια, στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης, στὴ φωτιά, στὸ «μπέι-μπῶλλ», στὸν πόλεμο, καὶ μόνο στοὺς χοροὺς... ἄ π α γ ο ρ ε ὕ ο ν τ α ἰ ὑ πὸ τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου!

Ἡ μάσκα ποὺ φοροῦν οἱ ἐφηβοὶ τῆς Ταγκανίκας.

ΚΑΘΕ χρόνος, τὴν ἐποχὴ αὐτή, θριαμβεῖ ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη τῆς Εὐρώπης ὡς τὴν ἄλλη, ἡ μάσκα. Στὴν Νίκαια, στὴν Κολωνία, στὸ Μόναχο, στὴν Βιέννη καὶ ἐν ἑνὶ σωρὸ ἄλλης εὐρωπαϊκῆς πόλεως,

Μιὰ Ἀερικανὴ παίκτρια τοῦ «Μπέις-Μπῶλλ» μὲ τὴν εἰδικὴν μάσκα

ἔκανε τὴν θριαμβευτικὴν τοῦ εἰσοδοῦ ὁ Πρίγκηψ Καρνάβαλος καὶ οἱ πιστοὶ τοῦ ἔτρεχαν νὰ τὸν ὑποδεχθῶν, μὲ τὰ πρόσωπά τους κρυμμένα κάτω ἀπὸ τίς μάσκες, γιὰ νὰ μποροῦν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ «ἰνκόγνιτο» νὰ ξεφαντώσουν ἀκόμη περισσότερο πρὸς τιμὴν τοῦ Πρίγκηπος τοῦ Γ'λεντιού. Ἐφέτος ὅμως τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικὰ. Οἱ μεγαλύτερες χώρες τῆς Εὐρώπης βρίσκονται σὲ ἐμπόλεμο κατάσταση καὶ ἐκεῖ ποὺ βασιλεύει ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου δὲν ὑπάρχει θέσις γιὰ τὸν Πρίγκηπα τοῦ γέλιου καὶ τοῦ κερικοῦ. Κάτω λοιπὸν οἱ μάσκες! Ἀπαγορεύονται!

Ἀλλὰ μὲ ὅλην αὐτὴ τὴν ἀπαγόρευση οὐδέποτε, εἶχαν οἱ μάσκες τόση πέραση ὥστε ἔχουν σήμερα. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι ἀντὶ νὰ εἶναι οἱ μάσκες τοῦ γλεντιοῦ καὶ τῆς ἀφροντισίας, εἶναι οἱ τραγικὲς μάσκες τοῦ πολέμου, ποὺ ἔγιναν ἀπαραίτητο ἐξάρτημα τῆς ζωῆς γιὰ ἑκατομμύρια Εὐρωπαίους. Δὲν εἶναι ὅμως ἡ πρώτη φορά ποὺ οἱ μάσκες παίξουν τραγικὸ ρόλο. Στὰ 1832 ἔσπασε στὸ Παρίσι, ἀκριβῶς στὴν ἐποχὴ τοῦ καρναβαλίου, μιὰ σοβαρὴ ἐπιδημία χολέρας κεραυνόβολου μορφῆς. Χιλιάδες πιερότοι, κολομπίνες, Λουδοβίκοι, Ἀντουανέτες καὶ κάθε ἄλλου εἶδους μεταμφιεσμένοι, μεταφερόντουσαν στὰ νοσοκομεία, μὲ τίς μάσκες ἀκόμη στὸ πρόσωπο καὶ πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς κατέβηκαν ἀκόμη κι' ὡς τὸν τάφο μὲ τὴν μάσκα, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν εἶχε καιρὸ νὰ τοὺς τὴν βγάλῃ! Λίγα χρόνια ἀργότερα, στὰ 1843 τὰ πλῆθη ἔτρεξαν πάλι μὲ τίς μάσκες στὸ πρόσωπο καὶ ἔστησαν τὸν πιὸ τρολλὸ χορὸ μπροστὰ στὴν λαϊμητόμο, τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἐπεφταν τὰ κεφάλια δύο περιδότηων ληστών, τοῦ Νορμπέρ καὶ τοῦ Ντεμπρέ.

Ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλες τίς ἐποχὰς καὶ σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς, πολιτισμένους καὶ ἀπολίτιστους, ἡ μάσκα ἐπαίξε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ παίξῃ σημαντικώτατο ρόλο, ἀλλὰ ὑπὸ διαφορετικὴν κάθε φορά μορφή. Ἡ μεγαλύτερη διασκέδαση γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ στὶς Ἰνδίες, εἶναι νὰ χορεύουν φορώντας τὴν πατραπαράδοτὴ μάσκα ποὺ ἔχει τὴν μορφή μιᾶς τρομερῆς τίγρεως. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι σήμερὰ τὴν κάνουν ἀκόμη πιὸ τρομερὴ, προσθέτοντας στὰ μάτια τοὺς καὶ ἕνα ζευγάρι μεγάλα, καταστρόγγυλα γυαλιά. Στὴν Ἰαπωνία, καθὼς καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, διατηροῦνται καὶ σήμερὰ ἀκόμα οἱ

Οἱ μάσκες ποὺ φοροῦν οἱ τυμπανιστὰς τῆς Ἑλβετικῆς Βουλῆς, κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς συνόδου.

Οἱ μάσκες ποὺ φέρουν τὰ μέλη τῆς ἀμερικανικῆς μυστικῆς ὁργανώσεως τῶν Κού-Κούξ-Κλάν.

Έστωι χοροί των προσωπίδων. Στην αγγλική άποικία της Ταγκανίκας τα παιδιά, όταν φθάσουν σε μίαν ώριμή ηλικία, γυρίζουν αρκετές ημέρες με μία τρομερή και φοβερή μάσκα στο πρόσωπο. Από την θρησκεία όμως και τα έθιμα, ή μάσκα πέρασε στην καθημερινή πρακτική ζωή. Οι έριπποι ασυνόμοι στην Αμερική, κάθε φορά που πηγαίνουν να διαλύσουν επικίνδυνες κομμουνιστικές ή άλλου είδους συγκεντρώσεις, φορνε ένα προφυλακτικό μανδύα που τους σκεπάζει και το κεφάλι με μία κουκούλα κάτω από την οποία υπάρχει ή μάσκα που θα τους προφυλάξει από τὰ δακρυγόνα αέρια. Για να γίνεται δὲ ἀκόμη πιο επιβλητική ή εμφάνισή τους, έχουν ζωγραφισμένο επάνω στον μανδύα σύμβολο του θανάτου: μία νεκροκεφαλή με δυο διασταυρωμένα κόκκαλα. Η παράξενη αυτή περιβολή θυμίζει μίαν άλλη που φορούν τὰ μέλη της μεγάλης αμερικανικής οργάνωσης των «Κ.Ο.Ο.Κ.Λ.Ο.Ο.Κ.Λ.Α.Ν» για την οποία τόσα και τόσα έχουν γραφή μέχρι σήμερα.

Στην επιστήμη συναντάμε επίσης την μάσκα σε ένα σωρό περιπτώσεις. Γιατροί και νοσοκόμοι αναγκάζονται πολλές φορές να κυκλοφορούν επί ώρες όλόκληρες με μάσκες, για να προφυλαχθούν από διάφορες επικίνδυνες άχτινες ή αέρια που, μολονότι, εξαίρετικά επικίνδυνα, παρουσιάζουν ως τόσο μεγάλες θεραπευτικές ιδιότητες. Τό ίδιο και οι χημικοί, μέσα στα εργαστήριά τους, δεν θά μπορούσαν να κάνουν διάφορα πειράματα και να μᾶς προσφέρουν ένα σωρό μεγάλες εφευρέσεις και ανακαλύψεις, αν δεν χρησιμοποιού-

σαν προφυλακτικές μάσκες. Επίσης, χιλιάδες εργάται εργάζονται μέσα σε μεταλλεία, στα έγκατα της γῆς, με την μάσκα διαρκώς κολλημένη στο πρόσωπο για να φιλτράρεται ο αέρας που αναπνέουν. Τό ίδιο γίνεται και σε πολλά εργοστάσια όπου παράγονται προϊόντα βλαβερά στην υγεία. Η μάσκα εξασφαλίζει τους δότες, που δουτούν στα δάθη της θαλάσσης, από την άσφυξία και χάρη στην προφυλακτική μάσκα μπορούν οι πυροσβέστες να μπαίνουν μέσα σε χώρους γεμάτους καπνούς για να γλυτώνουν ανθρώπινες ζωές που κινδυνεύουν από την φωτιά και από την άσφυξία. Ας θυμηθούμε με την ευκαιρία αυτή και τις μάσκες που φορούν οι μελισσοκόμοι όταν πηγαίνουν ν' ανοίξουν τις κυψέλες, για να προφυλαχτούν από τὰ τσιμπήματα των μελισσών και που μοιάζουν τόσο πολύ με τις μάσκες που φορούν εκείνοι που μονομαχούν με σπαθιά για ν' αποφύγουν τις κοψιές στο πρόσωπο. Επίσης μάσκες φορούν οι παίκτες του αμερικανικού αμπίξ-μπόλλιν.

Μάσκες, μάσκες, μάσκες, κάθε είδους και κάθε λογής μάσκες. Δεν λείπουν ούτε κι από αυτήν την πολιτική ζωή. Στην Έλβετία παραδείγματος χάριν, κάθε φορά που πρόκειται να συνέλθῃ σε καινούργια σύνδο ή Βουλή, στήνεται μια παράξενη πομπή από τυμπανιστάς, που φορούν στο πρόσωπο άσπρες μάσκες και χτυπούν με μανία τὰ τύμπανά τους για να αναγγείλουν την έναρξη της συνόδου.

Η απόθεσις της μάσκας είναι έντονο τοίς ο σύγχρονος πόλεμος. Στην ξηρά,

στην θάλασσα, στον αέρα, στην γραμμή του μετώπου αλλά και μέσα στις πόλεις και στα χωριά, παντού κυριαρχεί ή μάσκα. Και αυτό δεν αφορά μονάχα τους μεγάλους. Μικρά παιδιά, που θά προτιμούσαν χίλιες φορές να φορέσουν μίαν άσπρη μάσκα και να πάνε στον παιδικό τους χορό, αναγκάζονται να διαβούν στον περίπατο κρατώντας από το ένα χέρι την κουκλα ή τὸ κουβαλάει τους κι' από τὸ άλλο την αντιασφυξιογόνα μάσκα. Οι Ρώσοι, χρησιμοποιήσαν τώρα τελευταία την μάσκα και ως μέσον προσταγάνδας. Έφθασαν μέχρι τού σημείου να στέλλουν στο εξωτερικό φωτογραφίες που παρουσιάζουν ειδικά συνεργεία, φωδισμένα με αντιασφυξιογόνες προσωπίδες. Τὰ συνεργεία αυτά καθαρίζουν τους δρόμους των πόλεων από τὰ άσφυξιογόνα αέρια με τὰ οποία τους βομβάρδιζον οι Φινλανδοί!

Ας εὐχηθούμε όποσδήποτε, να έρθῃ γρήγορα ή στιγμή, που θά ξαναγορίσῃ ή μάσκα στον παλτό της προορισμό, και θά γίνῃ και πάλι τὸ σύμβολο του κεφαίου, του γλεντιού και της άφροντισίας. Ας εὐχηθούμε να ξαναγορίσῃ θοισμδευτής στην Εὐρώπη ο Πρίγκιψ Καρνάβαλος και να ξαναφορέσουν μικροί και μεγάλοι τις άθώες «μουτσούνες» για να βγάλουν νὰ τὸν υποδεχθῶν. Η Νίνα, ή Κολωνία, τὸ Μόναχο, ή Βιέννη θά ξαναζήσουν τότε τις παλιές ήμέρες της χαράς και όλοι οι Εὐρωπαίοι, εμπόλεμοι και οὐδέτεροι, θά αναπνεύσουν ελεύθερα, φωνάζοντας: «Η πολεμική μάσκα απέθανε! Ζήτω ή μάσκα του Καρνάβαλου!»

ΑΛΜΠΕΡ ΣΩΛΥ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΙΕΡΕΤΤΑ

Στο Καρνάβαλι ξέγνοιαστα ζητάς κάτ' απ' τη μάσκα ήδονής μεθούσι... Πότε με τὸν πιερρότο σου γλεντάς, και πότε τὸν πιερρότο παρατάς, γιατί τὸν άρλεκίνο έχεις ποθήσει...

"Ετσι ή ζωή σαν όνειρο κυλά με κομφετί σε ραίνουν για κουφέτα... Δεσμά του γάμου δὲ ζητάς πολλά,

γιατ' ή σαμπάνια παίρνει τὰ μυαλά και σε πλανεύει, όμορφη πιερρέτα...

Μὰ τὰ όνειρα πετοῦνε σαν πουλιά, όταν περάσῃ πιά τὸ Καρνάβαλι... Τί μένεί από τὰ χάδια, τὰ φιλιὰ; Μονάχα κάποια ανάμνηση παλιά... καπνός όπου σκορπάει άγάλη-άγάλη...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΜΙΑ ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ ΝΟΟΤΕΛΧΙΑ

Η ΝΙΝΑ εκύτταξε μ' ένα απελπισμένο βλέμμα τὰ δυο εισιτήρια του χορού που ήταν άπάνω στο κομοδίνο και είπε πάλι στον άντρα της:

—Ωστε δεν θά πάμε άπόψε στο χορό;

—Όχι, Νίνα μου. Βαρυέμαι τόσο αυτή την ιστορία! Να ντυνόμαστε τώρα και να πηγαίνωμε μ' αυτό τὸν άσχημο καιρό μάλιστα σε μιά σάλλα, όπου διάφοροι άνθρωποι χορεύουν και γελάνε χωρίς λόγο; Τί πρόκειται να κάνουμε;

—Μά... να διασκεδάσουμε.

—Δηλαδή;

—Νά πιούμε... Νά χορέψουμε... Νά βρεθούμε μέσα στο τρελλό άποκρηάτικο κέφι... Τέλος πάντων, να κάνωμε ό,τι κάνουν όλοι οι άνθρωποι που πάνε στους χορούς.

—Δεν λές καλύτερα να πλήξουμε! Κι' έπειτα να γυρίσουμε κατὰ τὸ πρωί κουρασμένοι, τσாகισμένοι και νὰ ξυπνήσουμε αύριο με τὸ στόμα μικρό και με δυνατό πονοκέφαλο! Πῶς δὲν βαρυέσαι, καυμένη Νίνα, αυτές τις άνοησίες που λέγονται χοροί!

—Κι' όμως, Νίκο, σε μιά τέτοια άνοησία γνωριστήκαμε!

—Δὲν λέω όχι.

Ναί, γνωριστήκαμε. Τότε είχαμε κάποιο σκοπό, πηγαίνοντας στους χορούς κι' άς μὴν ξέραμε ακριθῶς ποιόν. Τὸν ήξερε ή τύχη μας. Γνωριστήκαμε, λοιπόν, άγαπηθήκαμε, παντρετήκαμε...

—Τώρα, όμως, φαντάζομαι πῶς δὲν έχουμε να κάνουμε τίποτα παρόμοιο. Δὲν είν' έτσι;

—Ναί, έτσι είναι. έπιδοκίμασε μ' ένα μελαγχολικό τόνο στή φωνή της ή Νίνα. Τώρα τὸ μόνο που έχουμε να κάνουμε είναι να τρώμε και να κοιμόμαστε.

—Ο Νίκος χάιδεψε τὰ μαλλιά της Νίνας και της είπε:

—Όχι, Νίνα μου, δὲν θέλω να πῶ αυτό... Αλλά, πῶς να σὸ πῶ. Βαρυέμαι αὐτὸ τὸ νυχτερινό ξεσήκωμα για να πάμε στο χορό που λές...

Είναι μιά φασαρία χωρίς λόγο... Μοῦ φαίνεται σαν ένα είδος άγγραφείας που κανείς δὲν μᾶς υποχρεώνει να την εκτελέσουμε.

—Αν τὸ σκεφτῇς κι' εσύ λίγο καλύτερα τὸ πράγμα, θά ίδῇς πῶς έγω δίκιο.

—Ναί... Ίσως νά-γινε δίκιο. Ψιθύρισε ή Νίνα... Είναι μιά άγνοαία, "Ας κοιμηθούμε, λοιπόν...

—Επεισαν να κοιμηθῶν. Ο Νίκος παραδόθηκε άμέσως

—Επεισαν να κοιμηθῶν. Ο Νίκος παραδόθηκε άμέσως

—Επεισαν να κοιμηθῶν. Ο Νίκος παραδόθηκε άμέσως

—Επεισαν να κοιμηθῶν. Ο Νίκος παραδόθηκε άμέσως

Πρωτότυπο διήγημα

του κ. Π. Παπαδούκα

σ' ένα βαθύ ύπνο, με τὸ ὕφος του ανθρώπου που είναι ευχαριστημένος, γιατί εγλύτωσε από μιά δυσάρεστη ὕποχρέωση. Η Νίνα όμως δὲν μπόρεσε να κοιμηθῇ. Μέσα στο μυαλό της άκουγε μουσικές, γέλια, φωνές χαρούμενες, τὸ θόρυβο ανθρώπων που εχόρευαν. Μισοσηκώθηκε στο κρεβάτι της κι' άναψε τὸ φῶς του κομοδίνου. Έπῃρε τὰ εισιτήρια και διάβασε μηχανικά:

«ΜΕΓΑΣ ΧΟΡΟΣ ΜΕΤΗΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ».

Διάβασε αὐτὴ τὴ φράση πολλές φορές...

Εκύτταξε τὸν άντρα της, που κοιμότανε βαθεία κι' αναστέναζε. Θυμήθηκε τὸν ίδιον άνθρωπο, έδώ και πέντε χρόνια, σ' έναν άλλο χορό μετημφισμένων, στην ίδια σάλλα όπου γινόταν κι' ο άποψινός. Εκείνη, είκοσι χρόνια κοπέλλα τότε, στροβιλιζόταν άμέριμνα με τους νέους που τὴν παρακαλούσαν για ένα χορό.

Ήταν θαύμα γοητείας έτσι λεπτή, δροσερή, χαρούμενη, γεμάτη κέφι. Φορούσε ένα εξάισιο κοστούμι κολομπίνας και, κάτω από τὴν μαύρη μάσκα που της έκρυβε τὸ μισὸ πρόσωπο, έλαμπαν δυο κατάμετρα μάτια, που δὲν άφῃναν κανένα νὰ τὰ κυττάξῃ, χωρίς να τὰ νοιώσῃ στήν καρδιά του.

Εκείνο τὸ βράδυ έγνώρισε κι' εκείνον. Τὸν έγνώρισε χωρίς να γνωρίσῃ τὸ πρόσωπό του, που ήταν κι' αὐτὸ εξέσου κρυμμένο κατὰ τὸ ήμισυ κάτω από τὴ μάσκα του πιερρότου. Τὴν εχόρεψε ένα χορό, τὴν εχόρεψε δεύτερο, της είπε ένα σωρό χαριτωμένα κι' έξυπνα πράγματα που τ' άκουγε για πρώτη φορά, μὰ και πολλά άλλα που τὰ είχε ξανακούσει, μὰ που τώρα τ' άκουγε στολισμένα με πιδ κομψὰ λόγια. Ήταν τὸ πιδ όμορφο χορευτικὸ ζευγάρι εκείνης της θραυδᾶς και είχαν και οι δυο αὐτὸ τὸ εγώστικὸ συναίσθημα. Καί γι' αὐτὸ σχεδὸν εχόρευαν διαρκῶς μαζί. Τόσο, που μιά ώρα μετὰ τὴ γνωριμία τους είχαν τὴν έντύπωση πῶς εχόρευαν μαζί χρόνια...

Ήταν ή δεύτερη Κυριακή της Αποκρηᾶς.

—Θά θέλατε να γνωριστοῦμε; της είπε σε μιά στιγμή εκείνος.

—Δηλαδή; Πῶς;

—Νά πετάξουμε τὴ μάσκα μας.

—Δὲν βρίσκετε πῶς είναι ναί;

—Θέλετε να πῇτε πῶς δὲν είναι

—Επεισαν να κοιμηθῶν. Ο Νίκος παραδόθηκε άμέσως

—Επεισαν να κοιμηθῶν. Ο Νίκος παραδόθηκε άμέσως

—Επεισαν να κοιμηθῶν. Ο Νίκος παραδόθηκε άμέσως

—Κι' όμως Νίκο, σε μιά τέτοια άνοησία γνωριστήκαμε...

—Επεισαν να κοιμηθῶν. Ο Νίκος παραδόθηκε άμέσως

—Επεισαν να κοιμηθῶν. Ο Νίκος παραδόθηκε άμέσως

—Επεισαν να κοιμηθῶν. Ο Νίκος παραδόθηκε άμέσως

κατάλληλη ή ώρα;

—“Οχι ή ώρα.

—“Αλλά;

—“Η ημέρα!

—Δεν σάς καταλαβαίνω.

—Νά, θέλω να πω πώς, πριν γνω-
ριστούμε, με τον τρόπο που λέτε, δεν
θα ήταν άσχημο να συνεχίσουμε αύ-
τη την ινκόγνωστο γνωριμία μας όσο
κρατάει η άποκρηά;

—Και πώς νομίζετε πως μπορεί να
γίνη αυτό;

—“Απλούστατα. Θάρχόσατε κι' ε-
σείς στους χορούς που θα πηγαίνω
κι' εγώ.

—“Η πρότασή σας δείχνει πως εί-
σατε μια γυναίκα που έχει χαριτω-
μένες ιδέες.

—Και κάνετε δεκτή την πρότασή
μου;

—Με όλη μου την καρδιά. “Αφού
μάλιστα ξέρω και πού θα μάς οδη-
γήση.

—Πού;

—Στον Ξρωτά!...

Για πρώτη φορά ή Νίνα ένοιωσε
την καρδιά της να γυυπάη παράξε-
να. Και για πρώτη φορά δεν έτρά-
θηξε το χέρι της από το χέρι εκεί-
νου που της το κρατούσε σφιχτά μέ-
σα στο δικό του.

Συναντήθηκαν, κατά τον ίδιο τρό-
πο, σε πέντε ακόμα χορούς. Κάθε
φορά, πριν χωρίσουν, ώριζαν τη χο-
ρευτική βραδυά που θα ξαναβλε-
πόντουσαν. “Από την πρώτη στιγμή
που έμπαινε εκείνος στη σάλλα έφα-
χαν να βρῆ εκείνη. Και περνούσαν
μαζί ολόκληρη τη βραδυά, χωρίς
ποτέ να βγάλουν τη μάσκα τους. Μι-
λούσαν στον ένικό, σαν παλιοί φί-
λοι, κι' ο έρωτας έφουόντωνε στις
καρδιές και των δύο. Αυτό φαινόταν
καθαρά στα μάτια τους, που δεν έ-
κτύταζαν τίποτ' άλλο, στα χέρια
τους που σφιγγόντουσαν με λαχτά-
ρα, στα λόγια τους, που είχαν μίαν
θερμή τρυφερότητα...

Και την τελευταία Κυριακή, μέσα
στην τρέλλα που άνασταίνανε όλους
όσους έγόρευαν στη χορευτική σάλ-
λα και ήθελαν να ζήσουν όσο μπο-
ρεί πιο έντονα τις τελευταίες στιγ-
μές της άποκρηάς, εκείνος παρέσυ-
ρε τη Νίνα πίσω από ένα θεωρείο,
την έσφιξε παράφορα στην άγκαλιά
του και ένωσε τα χείλη του με τα δι-
κά της σ' ένα φιλή χωρίς τέλος. “Ε-
πειτα της έράθηκε τη μάσκα, πε-
τώντας την ίδια στιγμή και τη δική
του. Είδαν ο ένας τον άλλον, γαμο-
γέλασαν με ίκανοποίηση και ξανα-
φιλήθηκαν.

Και ή αγάπη τους τράβηξε τον κα-
νονικό της δρόμο. “Ο πιερρότος έγι-
νε άντρας της...

Και τώρα, αυτός ο άνθρωπος, που
ήταν τόσο κομψός, τόσο γαριτωμέ-
νος μέσα στο κοστούμι του πιερρό-
του, που την περιέβλεπε με λαχτάρα
σε κάθε γορδ που έπρόκειτο να πά-
νε, που της έλεγε τόσο έξυπνα και
χαριτωμένα λόγια, που γέμιζε με
ρωμαντισμό, με έρωτα, με συγκίνη-
ση την ψυχή της, ήτανε δίπλα της,
κοιμότανε βαθιά και, κάτω από το
κρεβάτι του, τον περιέβλεπαν οι παν-
τόφλες του, για να του προσφέρουν
τις πρώτες προλίνες ύπνουσε. Ήταν
θα ξυπνούσε, “Ηταν ο ίδιος άνθρω-
πος, λοιπόν, που της έλεγε πως εδ-
ρίσκει τη διασκέδαση μαζί της αν-
γορέα, και τη γορδή άνοιας των
άνθρωπων;... Τον κύτταζε τώρα κα-
θώς κοιμότανε, και της φαινόταν
άλλοιότιμος...

Αυτό έσκέφτηκε! Και έμια ή Νίνα

αισθανόταν την καρδιά της να πε-
τάη σε μια κατάφωτη σάλλα, γεμά-
τη χαρούμενους ανθρώπους που δεν
εύρισκαν τόσο άνοητες τις βραδυές
της άποκρηάς. “Ενοιώθε την ανάγ-
κη να σφίξουν δυο χέρια τη μέ-
ση της και δυο χείλια να της ψιθυρί-
σουν τρυφερά λόγια στ' αὐτή της...
“Ηθελε να πῆ, να ζαλιστή, να ξεχα-
ση την πεζότητα της καθημερινής
ζωής, τις παντόφλες που έθλεπε τώ-
ρα και της φαινόταν πως την έκύτ-
ταζαν ελφωνικά. Κι' αυτός κοιμό-
ταν...

Σάν να την έσπρωχνε μια άκατα-
νίκητη δύναμη, σηκώθηκε σιγά και
πέρασε στο διπλανό δωμάτιο. Το
όλομέταξο κοστούμι της κολομπίνας
βρισκόταν σε μια πολυθρόνα, σαν
να την περίμενε. Με την ιδέα πως
απόψε θα πήγαινε στο χορό, το είχε
βάλει εκεί για να τάχη πρόχειρο. Το
πῆρε στα χέρια της, το χάιδεψε κι'
έπειτα το φόρεσε. Κυτάχτηκε στον
καθρέφτη της ντουλάπας. Μέθυσε
με το δράμα του έαυτού της, καθώς
τόθλεπε μέσα στο κρύσταλλο. Φόρε-
σε τα παπούτσια της, τη μάσκα
της... “Ηταν το ίδιο όμορφο και γο-
ητευτικό όπως και τότε, εκείνη τη
βραδυά, έδω και πέντε γρόνια...

“Εγύρισε στην κρεβάτοκάμαρα,
και πῆρε το ένα εισιτήριο. “Εκτύτα-
ξε το Νίκο. Αὐτός κοιμόταν... “Ε-
σθυσε το φως... Και σε λίγο, πατών-
τας σιγά, βρέθηκε στο δρόμο...

—“Εί-
“Ίσως υπάρχει κάποια μυστηριώ-
δης δύναμη, που άγρυπνεί και μάς
κόβει τον ύπνο, ενώ κοιμόμαστε ή-
ρεμοι και άσφαλείς. Κάποιο όνειρο,
κάποιος έφιάλης, ένα τίποτε πολλές
φορές, μάς κόβει τον ύπνο, μάς ά-
νοίγει τα μάτια και μάς πληροφορεί
ότι έπρεπε να ξυπνήσουμε...

Κι' ο Νίκος άνοιξε τα μάτια του
μισή ώρα αφού ή Νίνα είχε φύγει.
“Αναψε το φως... “Η Νίνα δεν ήταν
έκεί. Σάν κάποια ιδέα να του ήρθε
στο μυαλό, κύταξε στο κομοδίνο.
“Ηταν μόνο ένα εισιτήριο. Πεταχτή-
κε από το κρεβάτι του. Είδε τις
πυτζάμες της Νίνας πεταμένες,
ταξωτό κοστούμι της κολομπίνας έ-
γάρο, έμεινε για λίγο συλλογισμέ-
νος. “Εκανε μερικές βόλτες στο δω-
μάτιο, με το ύφος του ανθρώπου
που σκέπτεται για να βρῆ τι πρέπει
να κάνει. “Επειτα, σαν να πῆρε ξα-
λάπα, έβραξε και τράβηξε ένα άπο-
κρηάτικο κοστούμι. “Ηταν το παλιό
είχε χρησιμοποιήσει άλλη φορά, α-
λλάς φορές που πήγαινε στους χο-
ρούς, παντρεμένος πιά, φορούσε το
φράκο του. Εύρισκε πως ήταν άνο-
πος, να πηγαίνει, παντρεμένος άνθρω-
πος, να πηγαίνει μασκέ σε χορούς,
“Απόψε όμως ή περίπτωση ήταν έν-
τελώς διαφορετική...

“Επειτα το φόρεσε, έβαλε και τη
μάσκα του και κυτάχτηκε στον κα-
θρέφτη.

Χαμογέλασε. “Ηταν ίδιος όπως
και τότε... “Ίδιος; “Ίσως όχι ακρι-
βώς. Μάλλον λίγο πιο παχύς από την
έποχή εκείνη. “Επρεπε να κάνει την
δίσαιτα τουλάχιστον για να μην πο-
υρήση το κακό. “Ας είναι... Αυτό
ήταν άλλη υπόθεση...

Πῆρε το δεύτερο εισιτήριο που εί-
χε μείνει και κατέβηκε τις σκά-
λες...

Μπαίνοντας στη σάλλα του χορού,
την πλημμυρισμένη μέσα στο φως, ο
Νίκος άρχισε να κυτάχῃ παντού.
Μά πού να πρωτοκυτάχῃ; “Ηταν
τόσος κόσμος εκεί μέσα, που έχό-
ρευε, έπινε, γελούσε, πετούσε κομ-
φετι και σερπαντίνες και ήταν πα-
ραδομένος στην τρέλλα της βραδυ-
άς, ώστε άρχισε να ζαλίζεται. Περνού-
σε ανάμεσα στα ζευγάρια που χό-
ρευαν και στις παρέες που έπιναν,
ψάχνοντας διαρκώς για να βρῆ έ-
κείνο που ζητούσε. Και την είδε. Την
έγνώρισε άμέσως. “Ηταν εκείνη, ή
Ίδια, όπως τότε. Σεκόταν μόνη, στη-
ριγμένη σε μια μαρμάρινη κολόνα
και παρακολουθούσε τον κόσμο που
έχόρευε. Μιά κοπέλλα που πουλούσε
σερπαντίνες περνούσε από κοντά
του.

—“Ελα δώ!

Πῆρε ένα δέμα με σερπαντίνες.
“Ανοιξε μια σημάδεψε την κολομπί-
να, την πέταξε κι' εκείνη τυλίχτηκε
γύρω της. Γύρισε, τον είδε, του χα-
μογέλασε. Της γέλασε κι' εκείνος
και πῆγε κοντά της.

—“Η πιο όμορφη κολομπίνα της
βραδυάς, είναι μόνη; της είπε.

—Ναι, άπάντησε εκείνη. κυτάζον-
τάς τον στα μάτια. Μόνη... “Αφού το
θέλει κάποιος πιερρότος...

—Τώρα πιά δεν το θέλει, Νίνα!
της άπήντησε. Κι' έρχεται μετανοι-
ωμένος να σου ζητήσει συγγνώμη
και να σου προσφέρει την άγκαλιά
του σ' αυτή την άποκρηάτικη βρα-
δυά.

Τα μάτια της κολομπίνας έθόλω-
σαν.

“Αφέθηκε στην άγκαλιά του και
στροβιλίστηκε μαζί του στο Βιεννέ-
ζικο βάλε που έπαιζε ή ορχήστρα.

—Μην είσαι θυμωμένος που ήρθα
μόνη μου; του είπε, ενώ έχόρευαν.
Κι' εγώ δεν ξέρω πως τόκανα αυτό
απόψε.

—Δεν είμαι καθόλου θυμωμένος.
Νίνα, της άπάντησε εκείνος. Αὐτές
τις παλαβές μέρες της “Αποκρηάς,
το μυαλό του ανθρώπου σκέπτεται
έντελώς αλλοιωτικά από τον άλλο
καιρό.

—Τρέλλα, θες να πῆς.
—“Ίσως όχι... “Ίσως να σκέπτεται
λογικά... Δεν ξέρω πως έχω την ι-
δέα πως είμαστε ακόμα στην ίδια
βραδυά, όπως έδω και πέντε χρό-
νια... Μου φαίνεται πως δεν άλλα-
ξε τίποτα από τότε. “Η σάλλα είναι
ή ίδια, ο κόσμος ο ίδιος, το κέφι το
ίδιο...

—Μόνο ή καρδιά μας δεν είναι ή
Ίδια, δεν εἶν' έτσι, Νίκο;

—“Οχι. Χρυσή μου! Και ή καρδιά
μας είναι ή Ίδια, όπως τότε. Τόσα
χρόνια είχαν άποκοιμηθῇ μέσα στη
νάρκη της ήρεμης εὐτυχίας. Μά τώ-
ρα ξύπνησε και ζητάει να εισπράξῃ
πάλι τα δικαιώματά της... “Ας μη
βγάλουμε τις μάσκες μας. “Ας χο-
ρέψουμε έτσι, άς πιούμε, άς φιλη-
στούμε, άς μεθύσουμε κι' άς φιλη-
στούμε πίσω από εκείνο το θεωρείο,
όπως και τότε, με την Ίδια λαχτάρα,
όπως και κείνη τη βραδυά που φιλη-
θήκαμε για πρώτη φορά. Γιατί τώ-
ρα νοιώθω πως δεν άλλαξε καθό-
λου... Και ούτε θ' αλλάξουμε...

“Η Νίνα έγυρε το κεφάλι της

προς όμο του Νίκου. Κι' άπάνω στο
μεταξωτό του ντόμινο, έσταξαν δυο
δάκρυα από τα μάτια της κολομπί-
νας...

—“Επιτρέπετε;

—Παρακαλώ.

—Μήπως σάς ένοχλώ;

—“Οχι, προς Θεού.

—Σας ευχαριστώ.

Τόση εὐγένεια και αγαθότητα

έξέφραζε το πρόσωπό του, ώστε εὐ-
χαρίστως οι εὐσεβείς χριστιανοί του

έκαναν τόπο να περάση. “Ετσι εὐ-
χάριστων, υποκλινόμενος, και προ-
χώρων ο άνθρωπος έφτασε εις το

πυκνότερον μέρος του έκκλησιάσμα-
τος και έκει αίσθάνθηκε επί τέλους
βολικά. “Εσταύρωσε τα χέρια και ὕ-
ψωσε με κατανύξιν το βλέμμα προς
τον χρυσίζοντα θόλον της έκκλησί-
ας...

Τὸ εἶδον τοῦ δικαστηρίου

Κατάνυξις

ΤΟΥ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

Ο δημόσιος κατηγορος έσηκώθη-
κε, έρριξε ένα βλέμμα στον
κατηγορούμενον και είπε:

—“Ενοχος!

Με ύφος κλαυθμηρίζον ο κατηγο-
ρούμενος έθρήνησε:

—“Οχι, κύριε!

—Σιωπή!

—Αὐτοί μ' έκλεψαν!

—Εἶπα, σιωπή!

—Σας όρκίζομαι!

“Υψωσε την φωνή ο δημόσιος κα-
τήγορος και έχαμήλωσε τα μάτια ο
κατηγορούμενος.

—Πρόκειται, εἶπε, περί έπαγγελματίου
κλέπτου, ως αντιλαμβάνεται πάς τις,
κλέπτου, οστις έκμεταλλεύεται την
Ιερωτέραν στιγμήν του ανθρώπου,
την θρησκευτικήν κατανύξιν! Εἰς τόν
οἶκον του Θεού προσέρχονται οι χρι-
στιανοί διά να ὕψωσουν τάς δεήσεις
προς τόν “Υψιστον. Και αὐτός ο χα-
μερπής άνθρωπος προσέρχεται διά
να άφαιρέσῃ τά πορτοφόλια των
έκκλησιαζόμενων.

Θρηγώνης διακοπή του κατηγο-
ρούμενου:

—Αὐτοί μ' έκλεψαν!

—Τολμάς ακόμα;

—Εἶχα πενήντα δραχμές, μου τις
πῆραν κι' αὐτές οι χριστιανοί. Νά,
ψάξτε τις τσέπες μου, σας όρκίζο-
μαι! Στα κόκκαλα των άποθαμένων
μου!

Εἶναι τόσο θερμῶς εἰλικρινές το
ὕφος του κατηγορουμένου, ώστε ο
πταισματοδίκης που ήταν έτοιμος
να τόν καταδικάσῃ με σύντομον δι-
αδικασίαν ζητεῖ ν' άκούσῃ λεπτομέ-
ρειες. Και ἰδοῦ:

Μέσα στον οἶκον του Θεού συνέ-
βησαν πράγματα περίεργα. “Ο Ιε-
ρεὺς ὕψωνε τάς δεήσεις προς τόν
“Υψιστον και το χριστεπώνυμον έκ-
κλησίασμα παρακολουθούσε την θεί-
αν λειτουργίαν έν θρησκευτική κα-
τανύξει. “Οπου έμπηκε σε μίαν στιγ-
μήν άνθρωπος άμέμπτου έξωτερι-
κού.

“Ως λαμπρός χριστιανός, έπλησία-
σε το παγκάρι, άγόρασε ένα κερί,
το άναψε, έπροσκύνησε την “Ανάστα-
σιν του Κυρίου και έπροχώρησε με
ταπεινοφροσύνην και εὐλάβειαν να
πάρῃ θέση μεταδῦ του χριστεπώνυ-
μου πληρώματος που έγένιζε άσφυ-
κτικῶς την έκκλησίαν.

—“Επιτρέπετε;

—Παρακαλώ.

—Μήπως σάς ένοχλώ;

—“Οχι, προς Θεού.

—Σας ευχαριστώ.

Τόση εὐγένεια και αγαθότητα

έξέφραζε το πρόσωπό του, ώστε εὐ-
χαρίστως οι εὐσεβείς χριστιανοί του

έκαναν τόπο να περάση. “Ετσι εὐ-
χάριστων, υποκλινόμενος, και προ-
χώρων ο άνθρωπος έφτασε εις το

πυκνότερον μέρος του έκκλησιάσμα-
τος και έκει αίσθάνθηκε επί τέλους
βολικά. “Εσταύρωσε τα χέρια και ὕ-
ψωσε με κατανύξιν το βλέμμα προς
τον χρυσίζοντα θόλον της έκκλησί-
ας...

ας, άπ' όπου ο Υἱός του ανθρώπου
τόν εὐλογοῦσε, περιστοιχιζόμενος ά-
πό τους τέσσαρας ευαγγελιστάς.
“Υστερα έθυσίθη εις θρησκευτικήν
κατανύξιν, όπως και οι άλλοι εὐσε-
βείς χριστιανοί που παρακολουθού-
σαν πάντοτε μετά κατανύξεως την
θείαν λειτουργίαν. Σε μίαν στιγμήν
δμως, ενώ το πρόσωπό του εξέφραζε
όλην την γοητείαν που ήσθάνετο ή
ψυχή του από τους μελωδικούς μου-
σικούς...

“Η άριστερά του άπλώθηκε διακριτικῶ-
στα προς την έξωτερική τσέπη του
πλατιού του...

Ζαντινούς λαρυγγισμούς των ψαλ-
τών:

Τεε—ριέμ

ρι—ριέμ

ρι—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

ριέμ—ριέμ

κι' αὐτή, άπλώθηκε στην τσέπη άλ-
λου χριστιανού ευρισκομένου παρα-
πλεύρως και έθυσίθη, επίσης χρι-
στιανικῶστα, στα βάθη της. Κάτι
άνεσυρε κι' αὐτή από εκεί και το
μετέθεσε εὐλαβῶς στη δική του τσέ-
πη. “Υστερα αἱ δύο χεῖρες του πε-
ριέργου αὐτοῦ χριστιανού συνεπλή-
χθησαν πάλιν μπροστά του με κατά-
νυξιν, ενώ άντήχει μελωδικῶς ή φωνή
του δεξιού ψάλτου:

Τῶν δοῶν ὑποδεξάμενοι
ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράταις
δορυφορούμενον τάξιν.
“Αλληλούιαaaa.

“Επάνω όμως στο «άλληλούια» άν-
τήχησεν απότομα έντρομος φωνή
χριστιανού:

—Τά λεφτά μου!

—Πῶς;

—Μοῦ τὰ τσίμπησαν!

—Ποῖος;

—Δεν ξέρω.

“Ως έξ ένστίκτου, συνελθόντες όλοι

οι χριστιανοί από την μεταρρύθμιση,
έφεραν έν ριπή όφθαλμοῦ τά γέριά
στις τσέπες και τότε θρήνος ήκού-
σθη έν Ραμῶ:

—Κι' έμένα!

—Το κατοστάρικο!

—Το διακοσάρι!

—Το πορτοφόλι!

—Το πενηντάρι μου...

“Ο άνθρωπος δεν ήμύρεσε να πα-
ριστάνῃ έως το τέλος τόν μεταρρι-
ωμένον. Και αὐτή ή γλυκυτάτη ά-
φοσίωσις εις τά λόγια του Ιερέως,
την ὥραν που ολόγυρά του είχε ση-
κωθή φορτούνα, ήταν που τόν έπρό-
δωσε. “Οταν όμως τόν έφεραν στο
δικαστήριον, ο άνθρωπος ωμολόγησε
κλαίοντα:

—Μάλιστα! Εἶμαι κλέφτης. “Αλλά

τοῦτά δῶ οι χριστιανοί εἶναι πιο λω-
ποδύτες από μένα. Μοῦ τὰ πῆραν ό-
λα, κύριε πταισματοδίκη. “Ο ένας

έκατό, ο άλλος διακόσιες και ο άλλος
που δεν είχε τίποτε, πῆρε τά δικά
μου!

—“Αηδῆ!

—Εἶχα κι' εγώ ένα πενηντάρι με-

σα στα ένα λεφτά που έκλεψα, πάει
κι' αὐτό!

—Ποῖος το πῆρε;

—Ξέρω γώ; Μ' έβγαλαν έξω κι'

έπεσαν επάνω μου.

Το πάθημα τοῦ λωποδύτου δια-
σκεδάζει το ακροατήριον. “Αλλά το

δικαστήριον του επέβαλε τέσσαρες

μήνες φυλάκης. Κι' ο άτυχής λωπο-
δύτης οδηγείται προς το φρέσκο

με την Ίδιαν θρησκευτικήν κατανύ-
ξιν...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ο 'ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τού γύρισε από τόν 'αήλιο κόσμο

Από τὰ προηγούμενα

Ο Γιάγκος Φρέδης, κυνηγημένος από τὴν θύελλα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου τοῦ 1914-1918 ξαναγυρίζει στὴν Χαλκίδα ἀπὸ τὴν Γαλλία, ὅπου ἔμενε ἕως τότε. Ἀντίκρου στὸ πατρικό του σπιτί ἐξακολουθεῖ νὰ μένη ἡ Λούλα, τὸ λουλούδι τοῦ Εὐρύπου, ὅπως τὴ λένε στὴ Χαλκίδα, γιὰ τὴν ὁμορφιά της. Ὁ Γιάγκος καὶ ἡ Λούλα ἐπέβησαν μαζί τὰ παιδικὰ τους χρόνια. Τὴ Λούλα ὅμως θέλει τώρα νὰ τὴν παντρεύη, παρὰ τὴν θέλησὶς της, ὁ πατέρας της, ἕνας εὐκατάστατος ἐργοστασιαρχὸς, μ' ἕνα νεαρὸν πρᾶσιματικὸν ὑπάλληλο, τὸν Ἀγγελό Σ. Ἡ Λούλα ἀποκρούει τὸν γάμον αὐτόν, γιατί εἶναι ἐξορία, ὅτι ὁ Ἀγγελὸς θέλει νὰ τὴν πάρη γιὰ τὴν προίκα της. Ὁ πατέρας της ὅμως πού τὴν νομίζει ἐπεύθυνη γιὰ τὴν διάλυση τοῦ συνοικεσίου, τὴν φέρνει στὴν Ἀθήνα, ὅπου τὴν κλείνει ἐσωτερικὴ σ' ἕνα οἰκοτροφείο, γιὰ νὰ πάρη τὸ δίπλωμά της ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο. Ὁ πραγματικὸς ἔνοχος γιὰ τὴν διάλυση τοῦ συνοικεσίου εἶναι ἡ φίλη τῆς Λούλας, ἡ Μιμή, πού μ' ἕνα διαβολικὸ τέχνασμα καὶ συκοφαντώντας τὴν Λούλα στὸν Ἀγγέλο καταφέρνει νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἐκείνος καὶ νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἐν τῷ μεταξύ ἔρχονται στὴν Ἀθήνα ὁ Γιάγκος μὲ τὴν μητέρα του. Συναντώνται μὲ τὴν Λούλα κι' ἕνας ἀγνὸς ἔρωτας, πού τὸν συνδέουν οἱ ὁμορφες ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἀρχίζει νὰ γεννιέται στὶς καρδιές των. Ὁ Γιάγκος ὅμως πέφτει θύμα αὐτοκινήτιστικῶν δυστυχημάτων καὶ μεταφέρεται στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου ἡ Λούλα παραστέκεται στὸ προσκέφαλό του, σὰν μιὰ λυπημένη ἀδελφή. Ἐν τῷ μεταξύ ἔρχονται στὴν Ἀθήνα καὶ ὁ Ἀγγελὸς μὲ τὴν Μιμή, γιατί ὁ Ἀγγελὸς μετετέθη στὸ Κεντρικὸν κατάστημα τῆς Τραπεζῆς. Ὁ Γιάγκος θγαίνει ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο περισσότερο ἐρωτευμένος μὲ τὴν Λούλα. Γιὰ τὴ φιλόδοξη ὅμως Μιμή ἀρχίζει τώρα μιὰ νέα ζωὴ, στὴν Ἀθήνα. Στὸ οἰκοτροφείο ἐξ ἄλλου, πού ἔχει κλείσει τὴ Λούλα ὁ σκληρόκαρδος πατέρας της, ἡ Λούλα γνωρίζεται μὲ μιὰ κοπέλλα τῆς ἡλικίας της, τὴ Ζοζώ.

14ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

«ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ Ι...»

ΜΟΛΙΣ ἡ κ. Φρέδης μπήκε στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἔμεναν οἱ γονεῖς τῆς Λούλας, ἡ κ. Ἑλπινίκη ἐσπώθησε καὶ τὴν ἐλαίρησε μ' ἐγκαρδιότητα. Ὁ κ. Στέφανος, ὅμως, τῆς ἐ-

φέρθηκε μὲ κάποια ψυχρότητα, πού ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου ἀπέδωσε στὸ θυμὸ του, γιατί εἶχε βρῇ τὴν κόρη του μόνη μὲ τὸ γυιό της, στὸ ξενοδοχεῖο.

—Δὲν ξεύρω, ἂν ἡ στιγμή εἶναι κατὰλληλη, ἀρχισεν ἡ κ. Φρέδης, ἀλλ' ἤθελα νὰ σὰς μιλήσω γιὰ κάποια σοβαρὰ ζητήματα.

—Τὰ σοβαρὰ ζητήματα εἶναι πάντα σοβαρὰ καὶ δὲν ἐξετάζει κανεὶς τὴ στιγμή, ὅπου θὰ τὰ συζητήσῃ, τῆς ἀποκρίθηκεν ὁ κ. Στέφανος.

Ἡ κ. Ἑλπινίκη ὅμως μὲ τὸ γυναικεῖο ἐνστικτο, πού σπάνια γελιέται σὲ παρόμοιες περιστάσεις, σὰ νὰ ἐμάντευε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως τῆς κ. Φρέδης, ἔροιξε μιὰ ἀνήσυχη ματιά στὸν ἄνδρα της. Κι' ἐκεῖνος, μὲ τὸ ἐρευνητικὸ καὶ λίγο σκληρὸ βλέμμα του, ἐκύτταξε τὴ μητέρα τοῦ Γιάγκου.

—Οἱ οἰκογένειές μας συνδέονται τόσα χρόνια, ἐξηκολούθησεν ἡ κ. Φρέδης. Ὑπάρχει μεταξύ μας ἀμοιβαία ἐκτίμησις καὶ δὲν θὰ ἤμουν ὑπερβολικὴ, ἐὰν ἔλεγα ὅτι ὑπάρχει μιὰ ἀδελφικὴ ἀγάπη. Τὰ παιδιά μας — ἐτόνισε τὰ λόγια αὐτὰ περισσότερο — ἐμεγαλώσαν μαζί, σὰν νὰ εἶ-

—Ἐνα εὐγενεῖο χαρμόγελο ἐφάνηκε στὸ πρόσωπο τῆς κ. Ἑλπινίκης.

—Στενοχωρηθῆκαμε, ἐπρόσθεσεν ἡ κ. Φρέδης, γιατί δὲν θὰ σὰς ἔχωμε Ἀθήνα...

Ἀπέφυγεν ἀκόμη νὰ φθάσῃ στὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως της καὶ νὰ κἀνέ τοῦς γονεῖς τῆς Λούλας, καὶ πὼς ἔαφνικά, τὴν πρότασεν. Ὁ κ. Στέφανος ὅμως τῆς ἀπήντησε λίγο ἀπότομα:

—Δὲν πρόκειται, κυρία μου, νὰ θάωρῃ, ξαναγυρίζωμ ἐπὶ Χαλκίδα. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸν θόρυβον τῆς Ἀθήνας καὶ τὴ σκόνῃ της... Ἐ- ἐγὼ στὴν ἡσυχία τῆς Χαλκίδος...

Ἡ κ. Φρέδης ἐδίστασε μιὰ στιγμή. Ἐπειτα εἶπε:

—Ἐμεῖς θὰ ἐγκατασταθοῦμε ἐδῶ. Ἐπήραμε τὴν ἀπόφαση γιὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ γαμβροῦ σου, ὅτι ἔχει ὅλα τὰ χροῖα καὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ κάμῃ θεραπεία στὰ μάτια του. Ὁ κ. Στέφανος τὴν ἐκύτταξε παρτεταμένα, ἐρωτηματικὰ, μὲ τὸν ἄ- ὅτι οὐκ οὐκ τοῦ γυιὸς της.

—Ὁ γυιὸς μου μῆκε σὲ μιὰ με- ἐξηκολούθησεν ἐκείνη.

—Καὶ τὸ σπῆτι στὴ Χαλκίδα; τὴ ρώτησεν ἡ μητέρα τῆς Λούλας.

—Θὰ τὸ πωλήσωμ. Κι' ὅταν θὰ ἦ γιὰ τὸ καλοκαίρι στὴ Χαλκίδα, θὰ ἐμείνωμ στὴν «Παλιόροια».

Ἐδίστασε πάλι ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦς δισταγμούς της τὴν ἐβγάλε δ κ. Στέφανος, ὁ ὁ-

ΜΙΑ Ἀληθινὴ ἱστορία

ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ

ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

ποῖος ἀνυπομονοῦσε νὰ μάθῃ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως της καὶ τῆς εἶπε:

—Λοιπὸν, περιμένωμ ν' ἀκούσωμ τὰ σοβαρὰ ζητήματα...

Ἡ κ. Φρέδης ἐταράχθηκε. Ἐπειτα, εἶπε μ' ἕνα ὕφος ἐπίσημο:

—Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη μας καὶ ἡ μακρὰ γνωριμία μας μπορεῖ, ἂν σὲς δὲν ἔχετε καμμία ἀντίρρηση, ἡ ἂν δὲν εἴσθε δεσμευμένοι, νὰ ἐπι- σφραγισθῇ...

—Εὐτυχῶς ὅτι τὸ γράμμα τῆς μη- τέρας σου πού μὰς ἔγραψεν ὅτι ἡ κό- ρη μου παραστάθηκε σὰν μιὰ πονε- μένη ἀδελφὴ κοντὰ στὸ γυιό της στὸ νοσοκομεῖο, μὲ ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ ἀπεφάσισα τὸ ταξίδι αὐτό. Δι- αφορητικὰ θὰ μοῦ τὰ παρουσιάσετε ἔτοιμα... τελειωμένα... Ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύωμ ὅτι ἔχεις παίξει καὶ σὺ κάποιο ρόλο στὴ μπαγαμπνο- τολογία αὐτῇ...

Ἡ κ. Φρέδης τὸν ἐκύτταξε μ' ἐκ- πληξη.

Ἡ μητέρα τῆς Λούλας ὅμως πού κατὰλαβε τὶς διαθέσεις τοῦ ἀνδρός της καὶ ἀνησυχῆσε γι' αὐτό, παρε- νέθη καὶ εἶπε:

—Ἡ πρότασίς σας μὰς τιμᾷ, ἀγα- πητὴ μου φίλη. Ὁ γυιὸς σας εἶναι ἕνας ἀξιόλογος νέος, πού ἔχει ὅλα τὰ χροῖα καὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ κάμῃ θεραπεία στὰ μάτια του. Ὁ κ. Στέφανος τὴν ἐκύτταξε παρτεταμένα, ἐρωτηματικὰ, μὲ τὸν ἄ- ὅτι οὐκ οὐκ τοῦ γυιὸς της.

—Ὁ γυιὸς μου μῆκε σὲ μιὰ με- ἐξηκολούθησεν ἐκείνη.

—Καὶ τὸ σπῆτι στὴ Χαλκίδα; τὴ ρώτησεν ἡ μητέρα τῆς Λούλας.

—Θὰ τὸ πωλήσωμ. Κι' ὅταν θὰ ἦ γιὰ τὸ καλοκαίρι στὴ Χαλκίδα, θὰ ἐμείνωμ στὴν «Παλιόροια».

Ἐδίστασε πάλι ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦς δισταγμούς της τὴν ἐβγάλε δ κ. Στέφανος, ὁ ὁ-

ποῖος ἀνυπομονοῦσε νὰ μάθῃ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως της καὶ τῆς εἶπε:

—Λοιπὸν, περιμένωμ ν' ἀκούσωμ τὰ σοβαρὰ ζητήματα...

τάζοντας πότε τὴ μητέρα τῆς Λού- λας καὶ πότε τὸν κ. Στέφανο... Μια τέτοια ἀπάντηση δὲν τὴν ἐπερίμενε... —Ὑπάρχει ἀμοιβαία συμπάθεια μεταξύ τῶν δύο νέων, εἶπεν ἔπειτα ἀπὸ λίγο.

—Οἱ συμπάθειες αὐτὲς διαλύονται πολὺ γρήγορα, τῆς ἀπήντησε, κάπως ἀπότομα ὁ κ. Στέφανος. Γι' αὐτὸ κάνουν ἀσχημα ἐκεῖνοι πού τὶς ὑπο- θάλπουν!...

—Ὅλα κι' ὅλα!... Ἡ προσβολὴ ἦταν βαρεῖα γιὰ τὴν μητέρα τοῦ Γιάγκου πού κατὰλαβε ἀμέσως ὅτι τὰ τελευ- ταῖα λόγια τὸν ἦταν φανερός ὑπαι- νιγμός γι' αὐτήν... Ταραγμένη καὶ ὠχρὰ, ἐσπώθησε καὶ πλησίασε τὴν κ. Ἑλπινίκη πού δὲν ἔλεγε λέξη.

Χαιρετήθηκαν ψυχρὰ. Ἡ κ. Ἑλπι- νίκη μάλιστα δὲν ἐτόλμησε νὰ τὴν συ- νοδεύσῃ ἕως τὴν πόρτα. Καὶ μόνο ὅ- ταν ἄκουσε τὰ βήματά της νὰ ἀπο- μακρύνωνται, μόνον τότε ἐγύρισε καὶ κύτταξε ἀνήσυχη, φοβισμένη τὸν ἄν- δρα της.

—Δὲν θὰ γίνῃ ἡ κόρη μου ποτὲ γυναικὰ ἐνὸς ἀνθρώπου, πού περά- σε μιὰ παραλυμένη ζωὴ στὴν Εὐρώ- πη τόσα χρόνια, τῆς εἶπεν ἐκεῖνος ἀ- πειλητικὰ. Κι' ἂν δὲν φοβόμουν τὸ σκάνδαλο καὶ τὸ σούσουρο πού θὰ γίνῃ στὴ Χαλκίδα θὰ τὴν ἐπαιρνα μαζί μου. Εὐτυχῶς πού εἶναι καλὰ κλεισμένη τώρα στὸ οἰκοτροφείο καὶ δὲν ἔχει φόβο νὰ ἐξελογισθῇ ἀπὸ κανένα τυχοδιώκτη!... Θὰ τῆς δώ- σω τὸν ἄνδρα πού θέλω ἐγὼ! Τ' ἀ- κοῦς; Ὅχι τυχοδιώκτης!...

Πηγαίνοντο ἐννεύκρια μέσα στὸ δωμάτιο. Καὶ ἡ γυναικὰ του ἀπέφυγε καὶ νὰ τὸν κυττάξῃ κἀν, γιατί ἤξερε πὼς τίποτε δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ τὸν κἀν ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Σὲ μιὰ στιγμή θέ- λησε νὰ τοῦ πῇ ὅτι ὁ Γιάγκος δὲν ἦ- ταν τυχοδιώκτης. Ἀλλὰ τὴν ἐπρό- λαβεν ἐκεῖνος πού μὲ τὸν ἴδιον θυμὸ καὶ κυττώντας τὶς καρέιλες, ἐξηκο- λούθησεν:

—Εὐτυχῶς ὅτι τὸ γράμμα τῆς μη- τέρας σου πού μὰς ἔγραψεν ὅτι ἡ κό- ρη μου παραστάθηκε σὰν μιὰ πονε- μένη ἀδελφὴ κοντὰ στὸ γυιό της στὸ νοσοκομεῖο, μὲ ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ ἀπεφάσισα τὸ ταξίδι αὐτό. Δι- αφορητικὰ θὰ μοῦ τὰ παρουσιάσετε ἔτοιμα... τελειωμένα... Ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύωμ ὅτι ἔχεις παίξει καὶ σὺ κάποιο ρόλο στὴ μπαγαμπνο- τολογία αὐτῇ...

Ἡ κ. Φρέδης τὸν ἐκύτταξε μ' ἐκ- πληξη.

Ἡ μητέρα τῆς Λούλας ὅμως πού κατὰλαβε τὶς διαθέσεις τοῦ ἀνδρός της καὶ ἀνησυχῆσε γι' αὐτό, παρε- νέθη καὶ εἶπε:

—Ἡ πρότασίς σας μὰς τιμᾷ, ἀγα- πητὴ μου φίλη. Ὁ γυιὸς σας εἶναι ἕνας ἀξιόλογος νέος, πού ἔχει ὅλα τὰ χροῖα καὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ κάμῃ θεραπεία στὰ μάτια του. Ὁ κ. Στέφανος τὴν ἐκύτταξε παρτεταμένα, ἐρωτηματικὰ, μὲ τὸν ἄ- ὅτι οὐκ οὐκ τοῦ γυιὸς της.

—Ὁ γυιὸς μου μῆκε σὲ μιὰ με- ἐξηκολούθησεν ἐκείνη.

—Καὶ τὸ σπῆτι στὴ Χαλκίδα; τὴ ρώτησεν ἡ μητέρα τῆς Λούλας.

—Θὰ τὸ πωλήσωμ. Κι' ὅταν θὰ ἦ γιὰ τὸ καλοκαίρι στὴ Χαλκίδα, θὰ ἐμείνωμ στὴν «Παλιόροια».

Ἐδίστασε πάλι ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦς δισταγμούς της τὴν ἐβγάλε δ κ. Στέφανος, ὁ ὁ-

ποῖος ἀνυπομονοῦσε νὰ μάθῃ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεως της καὶ τῆς εἶπε:

—Λοιπὸν, περιμένωμ ν' ἀκούσωμ τὰ σοβαρὰ ζητήματα...

—Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη μας καὶ ἡ μακρὰ γνωριμία μας μπορεῖ, ἂν σὲς δὲν ἔχετε καμμία ἀντίρρηση, ἡ ἂν δὲν εἴσθε δεσμευμένοι, νὰ ἐπι- σφραγισθῇ...

—Εὐτυχῶς ὅτι τὸ γράμμα τῆς μη- τέρας σου πού μὰς ἔγραψεν ὅτι ἡ κό- ρη μου παραστάθηκε σὰν μιὰ πονε- μένη ἀδελφὴ κοντὰ στὸ γυιό της στὸ νοσοκομεῖο, μὲ ἀνοίξε τὰ μάτια καὶ ἀπεφάσισα τὸ ταξίδι αὐτό. Δι- αφορητικὰ θὰ μοῦ τὰ παρουσιάσετε ἔτοιμα... τελειωμένα... Ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύωμ ὅτι ἔχεις παίξει καὶ σὺ κάποιο ρόλο στὴ μπαγαμπνο- τολογία αὐτῇ...

Ἡ κ. Φρέδης τὸν ἐκύτταξε μ' ἐκ- πληξη.

σκυψε τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ προφερῇ λέξη... Κάποιος ἥλιος ἐσθύνε μέσα του ἐκείνη τὴ στιγμή καὶ ὁ πόνος του ἐξέσπασε, σὰν τὸ ξαφνικὸ κύμα, πού ταράζει τὴ γαλήνη τῆς ἀκρογια- λιάς...

Τὴν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ὁ κ. Στέφανος καὶ ἡ κ. Ἑλπινίκη ἐπῆγαν στὸ οἰκο- τροφεῖο γιὰ ν' ἀποχαιρετήσουν τὴ Λούλα. Ἡ κ. Ἑλπινίκη ἐκρατοῦσε μὲ πολὺ κόπο τὰ δάκρυα. Ἀλλοῖμο- νο, δὲν εἶχε γνώμη αὐτὴ μπροστὰ στὸν ἄνδρα της. Ἀλλ' οὐτὲ καὶ νὰ τὸν μεταπέσει προσπαθοῦσε, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι σὲ παρόμοιες περιστάσεις, ὁ ἄνδρας τῆς ἐγίνονταν θηρίο, ὅταν ἐβλέπε πὼς ἤθελαν νὰ τὸν κάμουν ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Γεμάτῃ ἀπὸ φό- βους καὶ ἀνησυχίες ἐπλησίασε τὴ Λούλα, πού ἐστεκόταν ἀμίλητη καὶ τῆς εἶπε σιγὰ:

—Ἐλπίζω, παιδί μου, νὰ ξανάλθω πολὺ γρήγορα στὴν Ἀθήνα... Ἐν τῷ μεταξύ γράφε μου ὅσο μπορεῖς συ- χνότερα... Τὰ γράμματά σου εἶναι βάλσαμος παρηγορίας γιὰ μένα...

Δυὸ χοντρά δάκρυα ἐκύλησαν ἀ- πὸ τὰ μάτια της...

Μόλις ὅμως ἡ διευθύντρια τοῦ οἰ- κοτροφείου ἀπομακρύνθηκε, ὁ πατέ- ρας τῆς Λούλας εἶπε στὴν κόρη του:

—Οἱ φόβοι μου ἐβγήκαν ἀληθινοί. Αὐτὸς ὁ τυχοδιώκτης — καταλαβαί- νεις, νομίζω, γιὰ ποῖον μιλῶ — σὲ εἶ- χε τυλίξει στὰ δίκτυα του. Πρόσεχε, γιατί θὰ μὲ κἀν νὰ λάβω αὐστη- ρότερα μέτρα γιὰ νὰ σὲ περιορίσω. Δὲν ἐννοῶ νὰ ξαναδῇς τὴν οἰκογέ- νειά σου αὐτῇ. Εἶπα στὴν κ. διευθύντρια νὰ μὴ δεχθῇ ἐδῶ κανένα πού θὰ θε- λήσῃ νὰ σὲ ἱδῇ...

Καὶ ἂν ἔχῃς καὶ τὴν παραμικρὴ ἰδέα γιὰ τὸν τυχοδιώκτη αὐτόν, νὰ τὴν βγά- λης... Γιὰ τὴν ἀπο- κατάστασίν σου θὰ φροντίσω μόνον ἐ- γὼ καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή. Καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸν ἄνδρα πού θέλω ἐγὼ... Τ' ἀ- κοῦς; Ὅχι τυχοδι- ώκτης!...

Ἡ ἀμοιρὴ ἡ Λού- λα δὲν ἤξερε ἂν ἄ- κολουε πραγματικὰ τὰ λόγια αὐτὰ ἢ ἦταν ὅμα φρικτὸ ἐπι- ἄλτη... Καὶ ἀναρω- τίσταν, γιατί ὁ πατέ- ρας τῆς ἔλεγε τὸν ἀναγκασμὸν τῆς τυ- χοδιώκτης... Σπάρ- αζεν ἡ καρδιά της ἐ- κείνη τὴ στιγμή... Ἀ- λλά, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ μὲ ξα- ναμμένα μάγουλα, σὰν νὰ ἐλογίζονταν τὸ πρόσωπό της, νό- μιζε πὼς θὰ ἐσωρι- αζόταν χάμω...

Ὁ πόθος θὰ ἤθελε ν' ἀ- κοῦσῃ ἕνα παρήγο- ρο λόγο ἀπὸ τὴν μη- τέρα της. Ἡ κ. Ἑλ- πινίκη ὅμως δὲν ἐ- τολμοῦσε νὰ πῇ οὕ- τε λέξη μπροστὰ στὸν ἄνδρα της...

Μόνο τὴ στιγμή πού τὴν ἐσφίγγε στὴν ἀγκαλιά της γιὰ νὰ τὴν ἀποναιρέτι- σῃ, ἡ μητέρα της

τῆς ἐπιθύρισε: —Κάμε λίγη ὑπομονή, παιδί μου καὶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Μόλις πάμε στὴ Χαλκίδα, θὰ σοῦ γράψω τί συ- νέη...

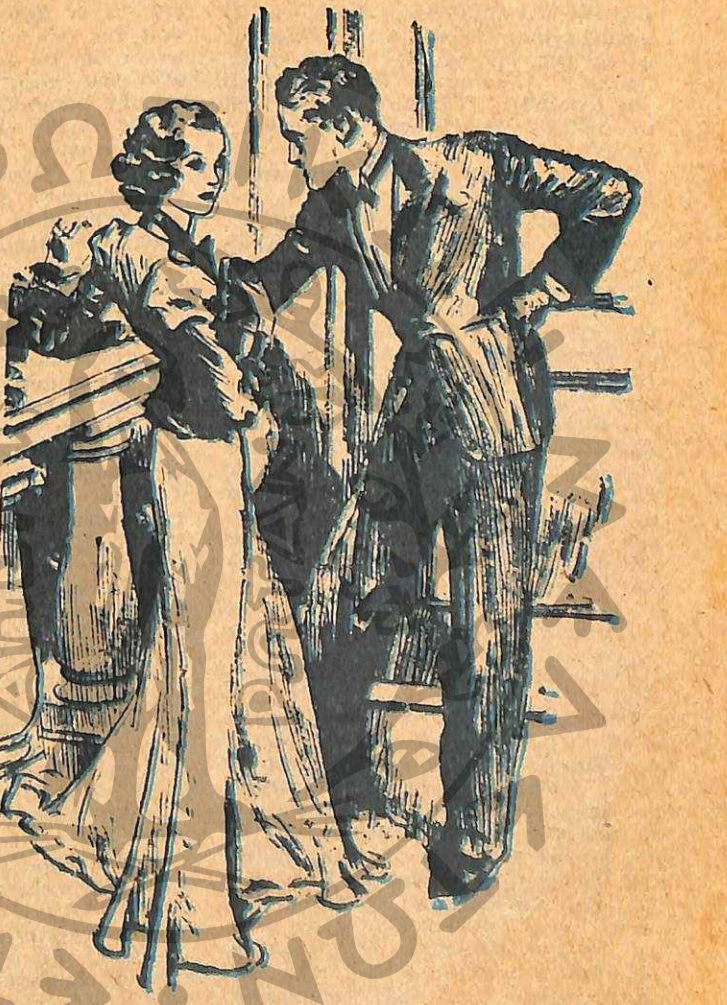
Ἡ Λούλα, μέσα στὴν ταραχὴ της, ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, σὰν μιὰ μα- κρινὴ ἡχώ. Ἐπειτα ὁ πατέρας τῆς περιορίσθηκε νὰ τῆς σφίξῃ μόνο τὸ χέρι, ἐνῶ ἡ κ. Ἑλπινίκη ἔφερνε τὸ μαντῆλι στὰ μάτια της.

—Μαμά, ἐμουρμούρισε ἡ Λούλα, πού κατέβαλεν ἀπεγνωσμένες προσ- πάθειες γιὰ νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγ- μούς πού τὴν ἐπνίγαν... Μαμά, ὅταν θὰ ξανάλθετε, νὰ φέρετε μαζί σας καὶ τὴν Βιργινίτσα... Ἐγὼ τούσιν καιρὸ νὰ ἱδῇ τὴν ἀδελφοῦλά μου...

Σὲ λίγο ἄκουσε τὰ βήματά των ν' ἀπομακρύνωνται ἐξω στὴν αὐλὴ κι' ἔπειτα τὴ μεγάλη σιδερένια πόρ- τα πού ἐκλεινόταν. Τί εἶχε συμβῇ λοιπὸν; Τοῦ κακοῦ πάσχιζε νὰ ἐξη- γήσῃ τὰ λόγια τῆς μητέρας της... Καὶ ἡ ἀγωνία ἐσφίγγε τὴν καρδιά της...

Ἐπρεπε νὰ περιμένῃ γράμμα ἀπὸ τὴν μητέρα της, ὅταν ἐκείνη θὰ ἐφθανε στὴ Χαλκίδα, γιατί τώρα πού ἡ Λούλα ἦταν κλεισμένη ἐκεῖ σὰν φυλακισμένη, δὲν μπορούσε νὰ ἱδῇ κανένα, δὲν μπορούσε νὰ μάθῃ λέξη... Στ' αὐτὰ τῆς ἐδομοῦσε ἡ λέξη: τυχοδιώκτης κι' ἦταν βεβαία ὅτι ὁ πατέρας τῆς ἐχαρὰκτῆρισε μὲ τὴ λέξη αὐτὴ τὸν ἀναγκασμὸν της...

Κι' ὅσο συλλογιζόταν τὴ λέξη αὐτὴ, τόσο περισσότερο νόμιζε πὼς ἕνα φαρμακερὸ λεπίδι ἐμπνέονταν στὴ φτωχὴ καρδιά της!... Ἐσθύνε λοι- πὸν τὸ πῶς ὁμορφο ὄνειρο τῆς ζωῆς

Μὲ ἀσυγκράτητη περιέργεια ὁ Ἀγγελὸς ἀρχισε νὰ τὴν ρωτᾷ πὼς ὁ πατέρα τῆς Λούλας ἐκείνη

της; 'Αλλοίμονο, τόσο σύντομη ήταν η ευτυχία της; 'Ανέθηκε στον κοίτωνά με άργο βήμα, σαν να έκλονιζόταν... 'Η εξέυτελιστική για τον άγαπημένο της λέξη, αντίχουσαν ακόμη στ' αὐτιά της... Μὰ ἐρχόνταν σιγμὲς πού παρηγοριόταν κι' ἔλεγε μετὰ τοῦ της ὅτι ὁ σκληρόκαρδος πατέρας της δὲν της εἶχε συγχωρήσει, πὼς δὲν ἐδέχθηκε γι' ἄνδρα της, ἐκείνον πού της ἐπροξένεψε αὐτός... Στὸν κοίτωνά βρῆκε τὴ Ζοζώ... Καὶ ἔαφνικά, μέσα στὴν ἀπελπισία της, ἡ Λούλα συλλογίσθηκε πὼς ἡ φίλη της, στὴν ὁποῖαν δὲν ἐτολμοῦσεν ἀκόμη νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν μυστικὸν πόνο της, θὰ μπορούσε ἴσως, ἐπειδὴ αὐτὴ εἶχε περισσότερὴ ἐλευθερία στὸ οἰκοτροφεῖο — ἡ διευθύντρια της ἐπέτρεπε τὴν ἐξοδὸ συχνότερα, γιατί ἡ Ζοζώ ἐργαζόταν — θὰ μπορούσε λοιπὸν νὰ της φανῇ χρησιμὴ, νὰ της ξεδιαλύνῃ τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ μυστήριον... Μὰ πὼς νὰ της τὸ προτεῖνῃ; 'Εν τῷ μεταξύ ἡ Ζοζώ ἐπῆγε κοντὰ της καὶ μετὰ τὸ συμπνετικὸ ὕφος της, της εἶπε:

— Πάλι γὰ ματιά σου, Λούλα, εἶναι κλαμένη, γιατί; Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ μιλάω στὸν ἐνικό, ἔ; Δὲν με παρεξηγεῖς;

— 'Η Λούλα ἔρριξε μιὰ ματιά γύρω της. Στὸν κοίτωνά, ἐκείνη τὴ στιγμή, δὲν ἦταν καμμιὰ ἄλλη μαθητρία. Μὲ μιὰ αὐθόρμητὴ τότε χειρονομία ἡ Λούλα κι' ἐνῶ οἱ λυγμοὶ πού ἐξεσποῦσαν ἐτράνταζαν τὸ στήθος της, ἄρπαξε τὸ χέρι τῆς Ζοζώ καὶ της εἶπε:

— Ζοζώ, ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ σὲ ἔχω καλύτερα ἀπὸ ἀδελφὴ μου...

— Ὡ πὼς ἐπερίμενα αὐτὴ τὴ στιγμή, της ἀποκρίθηκε ἡ Ζοζώ, ἐνῶ ἐχάιδεσε συμπνετικὰ τὰ μαλλιά της φίλης της. Μὰ δὲν πρέπει νὰ κλαῖς, Λούλα. 'Αλλοίμονο! Τὰ δάκρυα εἶναι ἀνώφελα... Πρέπει νὰ γίνῃς καὶ σὺ σκληρὴ, ὅπως ἔκαμε καὶ μένα ἡ ζωή!

— Ζοζώ, τὴ διέκοψε με λυγμοὺς ἡ Λούλα. 'Αν ἤθελες...

— Περιμένω νὰ μοῦ πῆς τί πρέπει, τί μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα, ἀγαπητή μου. Καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνες πού διστάζουν!

Σὰν τὸ χλωμὸ ρόδο μιάς πονετικής αὐγῆς, πού ὁ ἀγριὸς βορρῆας τὸ ἀνατράζει, ἡ Λούλα ἀκούμπησε τὸ πρόσωπὸ της στὸν ὦμο τῆς φίλης της. 'Επειτα ἐμουρμούρισε:

— 'Απόψε, τὴ νύχτα, ὅταν θὰ κοιμῶνται ὅλοι ἐδῶ, θὰ μπορέσω νὰ σοῦ πῶ τὸν πόνο μου κι' ἂν θελήσης νὰ με βοηθήσης κι' ἂν μπορέσης νὰ με βγάλῃς ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἀγωνία, πού σπαράζει τὴν καρδιά μου καὶ με κάνει νὰ τὰ βλέπω ὅλα γύρω μου μαύρα!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΤΟ «ΡΟΥΣΦΕΤΙ» ΤΗΣ ΜΙΜΗΣ

Γρηγορώτερα ἀπ' ὅτι ἐπερίμενε ἡ Μιμή, ὁ κ. Θεοφάνης, ὁ παλαιμάχος Δὸν Ζουάν, ἔκανε τὴν πρώτη «κρούσι». 'Απογοητευμένος ὁ προϊστάμενος τοῦ 'Αγγέλου, γιατί ἡ κ. Ρεγγίνα ἀρνιόταν νὰ μεσολαβῇ γιὰ τὴ Μιμή, ἀποφάσισε νὰ βγάλῃ μόνος του πέρα τὴν «πόθεση». Στὴν ἀρχή, εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐδίστασε. 'Επειτα ὅμως συλλογίσθηκε ὅτι εἶχε μιὰ ἀφοσίω γι' αὐτό. 'Η γυναῖκα τοῦ ὀφισταμένου του, τοῦ εἶπε γελαστὰ, προκλητικὰ καὶ ἀνιγναικτικὰ τὴν ἡμέρην πού συναντήθηκαν στὸ σπῆτι τῆς συγκατοικίας της ὅτι ὅταν

θὰ ἐτελείωνε τὴν δουλειὰ της κ. Ρεγγίνας, θὰ τοῦ ἐξήτοῦσε κι' ἐκεῖνη ἐνα ρουσφετάκι. Τί ἄλλο ρουσφέτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καλύτερευσιν της θέσεως τοῦ ἀνδρός της, συλλογιζόταν ὁ κ. Θεοφάνης.

Καὶ ἀποφάσισε νὰ κάνῃ τὴν πρώτη κρούσι. 'Επρεπε ὅμως νὰ μὴ πάρῃ εἴδησιν ἡ κ. Ρεγγίνα, γιατί μέσα στὴν ἀπελπισία της, ἀφοῦ θὰ ἔχανε τὸν πολυτίμο φίλο καὶ προστάτη της, θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Γι' αὐτὸ ὁ παλαιμάχος Δὸν Ζουάν, συνηθισμένος σὲ παρόμοια τεχνάσματα, ἔστειλε, μ' ἓνα λουστράκο, ἐνα γραμματάκι στὴν κ. Ρεγγίνα. Τῆς ἔγραφε πὼς ἦταν ἀνάγκη τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, νὰ βρισκetoι στὶς πέντε στὸ ζαχαροπλαστεῖο τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, ὅπου τὴν συναντοῦσε τὶς πρώτες ἡμέρες τῆς γνωριμίας των. 'Ανύποπτη ἡ κ. Ρεγγίνα ἐφόρεσε τὴ μαύρη τουαλέττα της, ἐμπῆκε σ' ἓνα μόνιμο καὶ ἐξέκρινε γιὰ τὸ ραντεβὺ της μετὰ τὸν ἀνώτερο τραπεζιτικό, χωρὶς νὰ φαντάζεται ὅτι ἐκείνος κατέφυγε στὸ τέχνασμα αὐτό, γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι της καὶ νὰ μὴ ἰδῇ ὅτι τὴν ὥρα ὅπου ἡ κ. Ρεγγίνα ἐξεκινούσε γιὰ τὸ ραντεβὺ, ὁ κ. Θεοφάνης ἐξεκινούσε γιὰ τὸ σπῆτι τῆς Μιμῆς.

Ὁ προϊστάμενος τοῦ 'Αγγέλου λογάριζε ὅτι ἐως ὅτου νὰ πῆγαινε ἡ κ. Ρεγγίνα στὸ ζαχαροπλαστεῖο, νὰ τὸν ἐπερίμενεν ἐκεῖ καὶ νὰ ἐγύριζεν ἐπειτα ἀπογοητευμένη στὸ σπῆτι της, θὰ πέρανε μιὰ ὥρα τὸ λιγώτερο. Καὶ στὸ διάστημα αὐτό, ἐκείνος εἶχε καιρὸ νὰ ἰδῇ «ἰδιαιτέ- του. Εἶχεν ἀφίσει ἄλλωστε τὸν ἄνδρα της στὴν Τράπεζα. Καὶ ὁ 'Αγγέλος δὲν θὰ ἔφηνεν ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, παρὰ στὶς ἐπτάμιση. Γιὰ γελοῦς τίποτε γιὰ τὶς διαθέσεις τοῦ τοῦ, ὁ κ. Θεοφάνης ἔξακολουθοῦσε νὰ τὸν κρατῇ στὴν ἰδία ἀπόσταση πού ἐκρατοῦσε καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους.

— 'Ετσι, στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα ἐκείνο, ὁ κ. Θεοφάνης ἐκτυπώσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μιμῆς, ἀφοῦ κλειστὸ διαμέρισμα τῆς κ. Ρεγγίνας. 'Η μικρὴ δουλίτσα τοῦ ἀνοίξε τὰς του ὅτι «ὁ κύριος ἔλειπε καὶ ὅτι ἐκεῖ ἦταν μόνη στὸ σπῆτι». Τὸ ἡ-ὁ κύριος ἔλειπε. 'Η ἀλήθεια ἦταν ὅτι ἀδιαφοροῦσε, ἂν ὁ ὀφισταμενὸς τοῦ θὰ ἐμάθαινε ἐπειτα πὼς ἐπῆγε στὸ σπῆτι του, τὴν ὥρα ὅπου ἔξερε ὅτι ἔλειπεν αὐτός. Θὰ εὗρισκε μιὰ δικαιολογία...

Σὲ λίγο ἡ Μιμή παρουνισάθηκε γελαστὰ, ὅπως πάντα, μετὰ μιὰ θακλιτικὴν τὴν γραμμὴν τοῦ γυτοῦ ἦταν ὅταν ἔλεγε στὸν ἐπισκέπτη της: «Μαντέψα μου!...»

— Ὡ, τί ἐγνώριστη ἐκπληξή, εἶπε τὸν κ. Θεοφάνης ἡ Μιμή, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐσηκώθηκε καὶ τῆς ἐσπῆξε μετὰ τὸν 'Αγγέλο ὅτι θὰ ἰδῇς τὴν τιμὴ νὰ μὰς ἐπισκεφθῇτε;

— Ὁχι, της ἀπήντησε ἐκεῖνος μετὰ κάποια δυσφορία, γιατί ἡ ἔξυπνη τοῦ ἀνδρός της, Σκεδὸν ἀμέσως ὅμως ἐπρόσθεσε:

— 'Αποφεύγω, ξεύρετε, νὰ ἔχω στὴν Τράπεζα μεγάλη οἰκειότητα μετὰ τοὺς ὑπαλλήλους μου, γιὰ λόγους πού πιστεύω ὅτι θὰ μαντεύετε.

Ἡ Μιμή ὅμως πού δὲν ἤθελε νὰ ἀφήνῃ καμμιὰ περίσταση ἀνεμετάλη- λυτη, εἶπε, τάχα, μὴ ἀφέλεια: — Νόστιμο κι' αὐτό! Καὶ δὲν ἔχε-τε λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ βρίσκεσθε σὲ στενότερες σχέσεις μ' ἐναν ὑπάλ- ληλό σας; 'Α, ὅλα κι' ὅλα, κύριε Θεοφάνη, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς πῶ ὅτι αὐτὸ λέγεται σχολαστικισμός... Πρέπει λοιπὸν νὰ παριστάνετε τὸν μπαμπούλα διαρκῶς στὸ γραφεῖο σας;

Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀκούσῃ τί θὰ της ἀπαντοῦσε γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἐ- κείνος, ἡ Μιμή ἐγέλασε δυνατὰ.

— Μοῦ ἀρέσει, της εἶπεν ὁ κ. Θεο- φάνης, ἀφοῦ ποῖν της ἔρριξε ἓνα παρατεταμένο βλέμμα γεμάτο ἀπὸ τρελλοῦς πόθους, τὴ στιγμή ὅπου τὸ γυτὸ κορμὶ της ἐτράνταζον ἀπὸ τὰ γέλια κάτω ἀπὸ τὴ θαλασσιὰ ρόμπα, πού ἄφηνε σχεδὸν μισόγυ- μνο τὸ στήθος της, μοῦ ἀρέσει νὰ κρατῶ τὰ προσχήματα.

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε, κύριε Θεοφάνη. Γιὰ ποῖα προ- σ- χήματα μιλάτε;

— Νά, δὲν ἔβλω νὰ πάρουν εἴδησιν οἱ συνάδελφοί τοῦ ἀνδρός σας ὅτι ἔ- χω ἰδιαιτέρα συμπάθεια στὸν ἄνδρα σας τῆς ἀποκρίθηκε.

Αὐτὸ ἐπερίμενε καὶ ἡ Μιμή. Καὶ θυμήθηκε τότε ὅτι δυὸ ἡμέρες πρὶν εἶνε πῇ στὸν ἄνδρα της πὼς ἐγνωρί- σθηκε μετὰ τὸν κ. Θεοφάνη στὸ σπῆτι τῆς κ. Ρεγγίνας. Κι' ἐκείνος μετὰ μιὰ ἀσυνκράτητὴ περιέργεια τότε ἀνοι- σε νὰ τὴ ρωτᾷ πὼς ὁ προϊστάμενός του βοήθηκε ἐκεῖ. 'Αλλ' ἡ Μιμή, ἀπὸ ὀπλονισμὸ φυσικὸ τοῦ ἀπέκρυψεν ἄλλες τίς λεπτομέρειες λέγοντάς του ὅτι ἀπλῶς ὁ κ. Θεοφάνης ἐγνωρίζο- ταν μετὰ τὴν κ. Ρεγγίνα.

— Νὰ τὸ πιστέψω πὼς ἐνέτε ἰδιαί- τερον συμπάθεια στὸν ἄνδρα μου; τὸν ρώτησε ἐπειτα ἀπὸ λῖνο ἡ Μιμή.

— Γιατὶ ἔχετε λόγους ν' ἀμφισβάλ- λετε;

— 'Η Μιμή ἐγέλασε πονηρά. Κι' ἐ- πείτα, μετὰ μιὰ φωνὴ σιγανή, πῶ χαί- δευτική, σχεδὸν ἐμπιστευτική, τοῦ εἶπε:

— Συνήθως ἡ ἰδιαιτέρα συμπάθειά φανερώνεται μετὰ ἔργα...

Ὁ μεσοκόπος γλεντζές κατὰλαβε τὸν ὑπαινιγμό. Καὶ γιὰ μιὰ στιγμή μάλιστα ἐνόμισεν ὅτι ἡ προκλητικὴ ἐκείνη γυναῖκα ἤθελε, μετὰ τὰ ὅ- της αὐτὰ, νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ μιὰ ὀ- πόρτη γιὰ τὸν ἄνδρα της πού θὰ τοῦ ἔδινεν ἐπειτα τὸ ἀπαράτητο γιὰ τὴν κατὰκτησὴ της θάρος. Γι' αὐτὸ προσεπάθησε νὰ φανῇ ὡνυρ- αμὸς καὶ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν κάπως ἀπροσδόκητὴ ἐπίσκεψή του, της εἶπε:

— 'Αν δὲν ἀπατῶμαι, στὴν προ- νθεσίμην συνάντησή μας στὸ σπῆτι τῆς κ. Ρεγγίνας ἡοὺ ἐκάματε λόγους γιὰ κάποιο ρουσφετάκι. Πρόκειται γιὰ τὸν ἄνδρα σας, βέβαια...

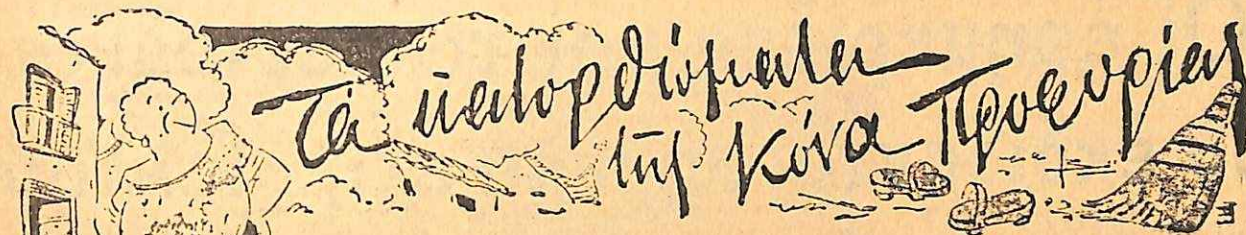
— Ὡ, τὸ θυμάσαι ἀκόμη; εἶπε ἡ Μιμή, μετὰ μιὰ ἀδιαφορία πού δὲν ἐ- φαινόταν καθόλου προσποιητὴ, ἂν καὶ ἦταν.

Ὁ κ. Θεοφάνης νόμισε τότε ὅτι εἶ- νε φθάσει ἡ κατάλληλη στιγμή γιὰ τὴν πρώτη «κρούσι».

— Δὲν ἔχονα κανεῖς, εἶπε τὴν ὑπό- σχεσιν πού ἔδωκε σὲ μιὰ γοητευτικὴ κυρία, ὅπως σεῖς!...

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενον).

ΣΥΛΒΙΟΥ

Οἱ κωμωδίες τῶν συνοικιομένων

ΚΟΥΔΟΥΝΑΤΟΙ!

Η ΣΜΑΡΑΓΔΑ ἡ Μπουρδουμπά- ναινα μιλοῦσε μετὰ τὴν Προφυ- ρία μέσα στὴν αὐλή.

— Μὴ μοῦ τὸ λές, Σμαράγ- δα μου καὶ δὲν τὸ πιστεύω. Καλέ, ποιά; 'Η Κυριακούλα τοῦ Κιντῆ, πού κοντεύει νάνα γρηῃά σαν κι' ἐμένα;

— 'Η Σμαράγδα ἔκανε τὸ σταυρὸ της:

— Νά με κόψη ὁ σταυρός, ἂν σοῦ λέω ψέματα. Καλέ, ὁ κόσμος τῶ- χει τοῦμπανο κι' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρ- ι; Κάθε βράδυ τόνε βάζει μέσα ἀ- πὸ τὸ πορτὶ καὶ καθοῦνται στὸ κα- μαράκι σκοτεινά. 'Αμα πὰς κοντὰ στὰ τζάμια, θὰ τόνε δῇς μέσα.

— Καλά, κι' ἡ γυναῖκα του δὲν τὸ ἔβρει;

— 'Εκείνη ἡ ἔρημη, μετὰ τσοῦρ- μα παιδιὰ, τί νὰ πρωτοκυττάξῃ; Τὰ μωρὰ τῆς, γιὰ τὸν ἄντρα τῆς τὸ ξε- λογιασμένο;

— 'Η Προφυρία σήκωσε τὰ χέρια ψη- λὰ:

— Ὁ Θεὸς νὰ τοῦ τὸ πλερώσῃ τοῦ λωλο-Κυριακούλας πού στὰ γερα- τειὰ τῆς, χήρα γυναῖκα, πᾶει νὰ χω- ρίσῃ ἀντρώγονο!

— 'Υστερα εἶπε ζωηρά:

— Πὼς ἤθελα νὰ μπορούσα νὰ τὸν ἔδωλα τὸ φουρνάρη μέσα στὸ σπῆτι τῆς!

— 'Η Σμαράγδα πρόθυμη:

— 'Ε! Καὶ δὲν πᾶμε μιὰ βόλτα ἱ- σαμε ἐκεῖ;

— Μὰ ποῖον ν' ἀφήσω στὸ σπῆτι βραδυνάτο;

— 'Η κόρη σου δὲν εἶναι μέσα;

— Ὁχι, πᾶει στὴν πεθερά τῆς μετὰ τὸ γαμπρὸ μου καὶ τὸ μωρό. Εἶμαι ὀλομόναχη.

— 'Εκείνη τὴ στιγμή ἀκούστηκαν φω- νὲς καὶ γέλια. Οἱ δυὸ γυναῖκες πε- τάχτηκαν στὴν πόρτα. Δυὸ-τρὶς γυ- ναῖκες, ντυμένες μασκάρδες, περ- νοῦσαν φωνάζοντας μετὰ ἀλλαγμένη φωνὴ κάτω ἀπὸ τὶς μάσκες:

— Καλησπέρα, κόνα Προφυρία!

Καλησπέρα, Σμαράγδα!

— Καὶ τοῦ χρόνου!

— 'Η Σμαράγδα φώναξε:

— Μπράβο, μπράβο, εἰσάστε πολὺ ἐπιτυχίμενες.

Νά, νά, νὰ χροῦσα!

νὰ μεγάλοι μπουντοῖ!

Οἱ γυναῖκες ἔρριξαν λίγο κομφε- τί, μιὰ σερπαντίνα καὶ πέρασαν τρέ- χοντας.

— 'Η Σμαράγδα εἶπε τότε στὴν Προφυρία:

— 'Εγὼ μιὰ ἰδέα. 'Ακου νὰ σοῦ πῶ. Δὲν ντυνοῦμαστε κουδουνάτοι νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε δέξω ἀπὸ τὸ παρὰ- θυρο τῆς Κυριακούλας; Θὰ τὰ δοῦμε ὅλα καὶ δὲ θὰ ἴδῃς πᾶσι χαμπέρι ἢ μιὰ μας μεριά!

— Τί λές, καλέ Σμαράγδα; Τόσα γρόνια τῶρα δὲν ἤντηθα κουδου- νάτη καὶ θὰ ντυθῶ τώρα;

— Μὴν εἰσαι ἀποκοντριακιά. 'Ελα! Θὰ βάλωμε ὅτι βρούμε καὶ θὰ πᾶ- με. Πᾶω νὰ πάρω δυὸ μπουτσόνες ἀπὸ τὸν ἀχτάρη κι' ἤφαξα.

Πρὶν ἀκόμα δώσῃ τὴν συγκατάθε- σή της ἡ Προφυρία, ἡ Σμαράγδα ἔ- τρεξε στὸ περίπτερο καὶ πῆρε δυὸ χάρτινες προσωπίδες:

— Νά! 'Ηπῆρα μιὰ ἀντρίκια καὶ μιὰ γυναικεία!

— Δὲ μούρχειται, καλέ Σμαράγδα, εἶπεν ἡ Προφυρία μετὰ διαταγῶ.

— 'Α! Στάσου! 'Εχει ὁ γαμπρός σου κανένα παρνετσὸ ἀδιάεργο νὰ τὸ βάλῃς ἀπὸ πάνω σου;

— Μωρή, καλὰ λές, Σμαράγδα, θὰ βάλω τὸ φαρδὺ πανωφόρι τοῦ τοῦ ψι- λὸ, τὸ γκριζό!

— 'Επρεξέ λοιπὸν κι' ἔφερε ἓνα πα- ναφόρι τοῦ Δημητράκη κι' ἓνα σκουφί. 'Εχουμε μέσα τὰ μαλλιά της, φόρεσε καὶ τὸ πανωφόρι κι' ἔ- γινε ὅταν ἓνας χοντρός παπᾶς Ρῶσ- σος μετὰ τὴν προσωπίδα

— 'Αχ! Αὐτὴ ἡ μπουτσόνα θὰ με σκάσῃ! εἶπε. Μὰ ἔχω μιὰ κουρσι- ζιτὰ νὰ δῶ τὸ μασκαρά μετὰ στὸ σπῆτι τῆς Κυριακούλας!

— 'Εκλείσαν τὴν πόρτα σιγὰ-σιγὰ καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ δρόμο πού ἦ- ταν τὸ σπῆτι τῆς χήρας.

Στὸ δρόμο μερικὲς καὶ μερικοὶ τὶς πεῖραζαν:

— Πολὺ κοῦοι κουδουνάτοι!

— 'Ενας ἔδωσε μιὰ ταίμια στὸ μπράτσο τῆς Προφυρίας καὶ εἶπε:

— Καλέ! Τὸ μπράτσο σου τὸ πα- χουλὸ

μετὰ τὸ φαρδὺ μανίκι

ἔχει τῶρα νὰ χαιρούμενε

κι' ἔχει πλεῖονα τὸ νοίκι!

— Φωτιά νὰ σὲ κόψῃ, μασκάρ! εἶπε ἡ Προφυρία ἀπὸ μέσα της.

Σὲ λίγο στάθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ πα- ραθύρι τῆς Κυριακούλας. Μέσα ἦ- ταν ὁ φουρνάρης κι' ἡ χήρα. 'Αρχι- σαν τὶς ψεύτικες φωνές:

— 'Ανοίξτε, καλέ, νὰ σὰς δοῦμε!

— Καλέ, ἀντρώγονο εἰσάστε;

— 'Ηθὲ! γλύκε!

— Νὰ τὴ χαιρέσῃ τὴν κλάρα!

— 'Ας σὲ πᾶρῃ χαμπέρι ἡ γυναι- κά σου καὶ σὲ σιάνει!

— 'Η γῆρα φρένιαξε. 'Απὸ τὶς φωνές τῶν δυὸ μασκάρδων μαζεύθηκαν τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας. 'Ακούσαν τὰ λόγια οἱ γειτόνισσες. Μιὰ σιγ- μὴ ἡ Κυριακούλα φώναξε ἀπὸ μέ- σα:

— 'Αμῆτε στὸν δέ! ἀπὸ δῶ, βρῶ- μες!

— 'Η Προφυρία θερίστηκε. Ἐσχάσε ὅλα καὶ φώναξε:

— Βγάλε, μωρή, τὸν παντρεμένο

μὴ τῇ τὸ λερώσῃ καὶ τὰ μάθα

— 'Εγὼ ἓνα τῇ κόρης μου νὰ νὰ μὴ τῇ τὸ λερώσῃ καὶ τὰ μάθα

— 'Εγὼ ἓνα τῇ κόρης μου νὰ νὰ μὴ τῇ τὸ λερώσῃ καὶ τὰ μάθα

— 'Εγὼ ἓνα τῇ κόρης μου νὰ νὰ μὴ τῇ τὸ λερώσῃ καὶ τὰ μάθα

— 'Εγὼ ἓνα τῇ κόρης μου νὰ νὰ μὴ τῇ τὸ λερώσῃ καὶ τὰ μάθα

— 'Εγὼ ἓνα τῇ κόρης μου νὰ νὰ μὴ τῇ τὸ λερώσῃ καὶ τὰ μάθα

— 'Εγὼ ἓνα τῇ κόρης μου νὰ νὰ μὴ τῇ τὸ λερώσῃ καὶ τὰ μάθα

Οι έφημερίδες και τα περιοδικά που εκδίδονται σήμερα στην Ελλάδα

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ

Ο τύπος προοδεύει αδιάκοπα. Είδαμε σε προηγούμενα σημειώματά μας την ζωή και την πρόοδο μερικων ιστορικών εφημερίδων μας. Ωστόσο η ζωή των εφημερίδων αυτών μονάχα ατελείωστη εικόνα δίδει από την όλη κίνηση και αλματική πρόοδο της δημοσιογραφίας μας, που αδιάκοπα προχωρεί. Και σήμερα, μ' όλη την αναγκαία ένεκα του πολέμου οικονομία του χαρτί, ο έσπος μας βρίσκεται σε άκμη.

Θα ιδούμε σήμερα σε γενικές γραμμές και με εξακριβωμένα στοιχεία την σημερινή κατάσταση του ελληνικού τύπου. Θα ρίξουμε μια γοργή ματιά στο σύνολο των εφημερίδων και περιοδικών, που εκδίδονται σήμερα σ' όλη την Ελλάδα. Ο αριθμός λοιπόν των εφημερίδων και περιοδικών που θα γινούν σήμερα στην Ελλάδα φθάνει τα 463. 'Απ' αυτές τις εκδόσεις, 69 είναι καθημερινές εφημερίδες. Οι υπόλοιπες εκδίδονται σε αραιότερα διαστήματα.

από μέσα!

Ένας κουβάς βρωμόνερα από το επάνω παραθύρι, όπου έμενε η αδερφή της χήρας, έκανε την Προφύρια μούσκεμα!

—Νά! παληογυναίκες! φώναξε κι' έκλεισε το παράθυρο.

—'Αχου! Θά πουντιάσω! ψιθύρισε η Προφύρια.

Και πήραν το δρόμο για το σπίτι της, ενώ όλα τα μαγκοπαίδια της γειτονιάς χοροπηδούσαν μπροστά και πίσω τους φωνάζοντας:

—Μούσκεμα οι κουδουνάτοι!

—Λούτσα οι μασκαράδες!

—Με τση γιές σας το μπάνιο!

Σάν έφταξαν στο κατώφλι της Προφύριας, η Σμαράγδα έσπρωξε την πόρτα.

—Είναι κλειδωμένη, φώναξε.

—'Αχου, άφησα το κλειδί μέσα, είπνε η Προφύρια και θά πάω, καλέ, σύγκρου! Κι' αν έρθη ο γαμπρός μου και δη το πα ρ ν τ ε σ ο υ του σ' αυτό το χάλι!

Ηρθαν δύο γειτόνισσες και με μια μικρή άνεμοσκαλα ανέβασαν ένα παιδί μέσα, ν' ανοίξει την πόρτα.

Όταν άνοιξε και μπήκε η Προφύρια, ήταν μελανή από τη σύγχυση της.

—'Αφσέ με, Σμαράγδα! φώναξε. Πήγαινε, γιατί αν ανοίξη η γλώσσα μου, θά σε στολίσω με τα καθημερινά σου και με τα σκολιανά σου. Τί ήθελες, μωρή, να με ξεσηκώσης να με πιάς να με περεχούσυνε, φωτιά να σε κάψη, σκουρδούλα;!

ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ποια φύλλα εκδίδονται στην Αθήνα. — Ποια είναι αι καθημερινές εφημερίδες της Ελλάδος. — Εις ποιας πόλεις εκδίδονται εφημερίδες και πόσες σε κάθε μία. — 463 εφημερίδες και περιοδικά!

Ας ιδούμε πρώτα πόσες εφημερίδες και πόσα περιοδικά εκδίδονται στην Αθήνα. Ο αριθμός τους φθάνει τα 210 συνολικά. 'Απ' αυτές τις εκδόσεις 18 είναι καθημερινές εφημερίδες. 4 εκδίδουν

Εις τας πόλεις τας σημειούμενας με μεγάλα στίγματα, εκδίδονται καθημερινά εφημερίδες και εις τας σημειούμενας με μικρά εφημερίδες εκδίδονται αραιότερα.

Ται τρεις φορές την εβδομάδα, 57 είναι εβδομαδιαίες εφημερίδες και περιοδικά. 7 είναι δεκαήμερες εκδόσεις. 34 είναι δεκαπενθήμερα. 86 είναι μηνιαία. Και τέλος 2 εκδίδονται κάθε δύο μήνες και άλλα δύο κάθε 3 μήνες.

Οι καθημερινές Αθηναϊκές εφημερίδες αριθμούνται σε 18. 'Από αυτές οι 12 είναι ελληνόγλωσσες, κυκλοφορούν με τα δύο πρακτορεία των εφημερίδων και εκδίδονται τακτικώτατα. 'Απ' αυτές 6 είναι πρωινές και 6 απογευματινές.

Οι πρωινές, αν τις πάρουμε κατά σειράν αρχαιότητας, είναι οι εξής: 'Ακρόπολις, 'Ακαδημαϊκή, 'Ελευθερον Βήλον και 'Νέα 'Ελλάς. Και οι απογευματινές, κατά σειράν αρχαιότητας είναι: 'Εστία, 'Εθνος, 'Βραδυνή, 'Αθηναϊκά Νέα, 'Τύπος και 'Ασπράχτης.

Εδώ πρέπει να σημειωθώ ότι η 'Εστία εκδίδεται τις 3—4 περιπου μ.μ. ενώ οι άλλες γράνουν την 1 μ.μ. και την Δευτέραν ακριβώς τις 12 το μεσημέρι. Μά συχνά γράζον και εκδόσεις νεώτερες το απόγευμα.

Αξιοσημείωτος είναι η αύξηση του αριθμού των απογευματινών φύλλων της Αθήνας. 'Εξ 30 χρόνια—το 1910—εκδίδοντο πλέον στην Αθήνα δώδεκα εφημερίδες. Τότε όμως ήταν έννεα πρωινές και τρεις απογευματινές. Φαίνεται λοιπόν ότι σήμερα είναι πολύ εύκολοτερη από άλλοτε η κυκλοφορία των απογευματινών εφημερίδων της Αθήνας στην λοιπή Ελλάδα. Αυτό βέβαια οφείλεται στην καλύτερη των συγκοινωνιών.

Εκτός από τις 12 αυτές καθημερινές εφημερίδες της Αθήνας, μπορούμε να κατατάξουμε στις καθημερινές και 6 ακόμη. Αυτές είναι: 'Εφημερίς της Κυβερνήσεως, που εκδίδεται κάθε μέρα εκτός Κυριακών και εορτών, ο 'Μεσαζέβης, 'Ατέν, Γαλλόφωνη εφημερίδα της Αθήνας, η 'Ατένερ Τράχτουγκ, γερμανόφιλη, η 'Νόρ-Ορ, 'Αρμενόγλωσση, η 'Εφημερίς των Δημοκρασιών, η 'Αθηναϊκή και η 'Οικονομολογική.

Στόν Πειραιά εκδίδονται 8 καθημερινές εφημερίδες, οι εξής: 'Χρονογράφος, 'Θάρος, 'Σημαία, 'Σφαίρα, 'Πειραική, 'Νέοι Καιροί, 'Ημερήσιον Δελτίον Χρηματιστηρίου 'Εμπορευμάτων και 'Εμπορικόν και Ναυτικόν Δελτίον.

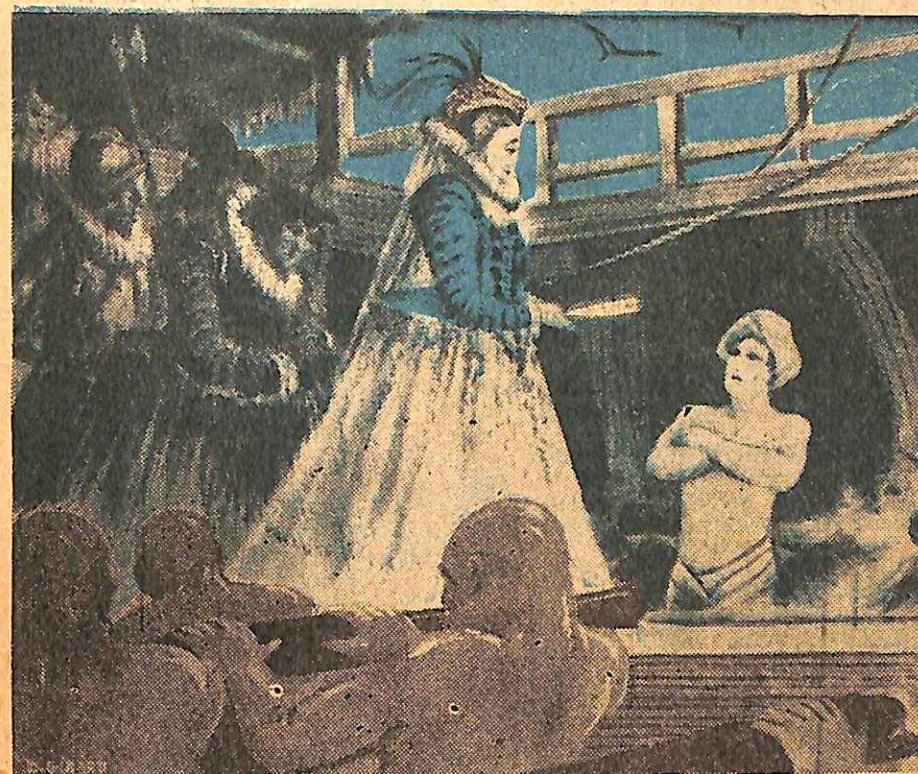
Στη Θεσσαλονίκη εκδίδονται έννεα καθημερινές εφημερίδες. 'Απ' αυτές 'Ελληνόγλωσσες είναι πέντε. Δηλαδή δύο μεγάλες πρωινές: η 'Μακεδονία και το 'Φως και τρεις απογευματινές: η 'Απογευματινή, η 'Νέα 'Αλήθεια και η 'Εφημερίς των Βαλκανίων. Οι 4 ξενόγλωσσες είναι: 'Εντεπαντάν και 'Προχρέ, γαλλικές και 'Μεσαζέβης και 'Αξιδόν, γαλλόφωνοι ή μικτές 'Εβραϊκές.

Επειτα έρχονται η Πάτρα και το Ηράκλειον της Κρήτης με 4 καθημερινές εφημερίδες η καθεμιά. Στην Πάτρα εκδίδονται: 'Ο Νεολόγος, ο 'Ταχυδρόμος και ο 'Τηλέγραφος πρωινές και η 'Απογευματινή το απόγευμα. Στο Ηράκλειο εκδίδονται: 'Η 'Ιδη, η 'Δράσις, η 'Ανόρθωσις και τα 'Κρητικά Νέα.

Στάς Καλάμας εκδίδονται 3 καθημερινές. 'Η 'Σημαία και το 'Θάρος, πρωί και τα 'Νέα το απόγευμα. 3 'Ομοίως και στο Βόλο εκδίδονται και εξής: 'Ταχυδρόμος, 'Θεσσαλία και 'Νέα 'Ελλάς. Στά 'Ιωάννινα ομοίως 3 καθημερινές: 'Ηπειρος, 'Κήρυξ και

(Συνέχεια στη σελίδα 30)

Μιά παθητική παράδοσις των Μαυριτανών

μένη πατρίδα του. Ξανάδλεπε μπροστά του σαν σε όνειρο τούς πανύψηλους μινιάρδες που ξεπερνούσαν στο ύψος ακόμα και τις πιο ψηλές χουρμαδιές. Μά ξαφνικά πάγωσε η φωνή στο στόμα του. 'Η όμορφη 'Ινφάντα που έμοιαζε σαν να είχε κατέβη ο ίδιος ο ήλιος μέσα στην ύγρη του φυλακή, του φάνηκε σαν μια ανειρεμένη όπτασία φερμένη από άλλους κόσμους.

—Σκιάδε! 'Η πριγκίπισσα θέλει ν' ακούση το τραγούδι σου! άκουσε να του λη μια προστακτική φωνή.

Και ο Μαυριτανός, αντί για άλλην απάντησι, κάρφωσε τα κατάμαυρα σαν κάρβουνα ώραία του μάτια επάνω στην 'Ινφάντα και την κύτταξε γεμάτος μίσος και περιφρόνηση. 'Η πριγκίπισσα ένοιωσε ένα δυνατό ρίγος να συνταράξη όλο της το κορμί. 'Ω! Πόσο θά ήθελε την στιγμή αυτή να βρισκόταν μονάχη της εκεί μέσα, μονάχη με αυτόν τον υπέροχο άνδρα! Και τί δεν θά έδινε για να μεταβάλει το μίσος που άστραφτε μέσα στα μάτια του σε μιαν ατέλειωτη, παθητική αγάπη. Πλησίασε τον σκλάβο και κυττάζοντας τον κατάματα, του είπε απαλά, σαν να τον παρακαλούσε:

—Τραγουδήσε! Τραγουδήσε για μένα! Μονάχα για μένα!

'Αλλά αντί για κάθε άλλην απάντησι, ο υπερέφανος Μαυριτανός έφτυσε περιφρονητικά επάνω στο δολομέτασο πριγκιπικό φουστάνι.

—Σκύλε! άκούστηκε η φωνή του καπετάνιου, και την ίδια στιγμή σηκώθηκαν πολλοί απειλητικοί γρόνοι, έτοιμοι να τον έξοντώσουν.

Μονάχα η 'Ινφάντα έμεινε άτάραχη και σηκώνοντας το διαμαντοστολισμένο της χέρι για να επιβάλει σιωπή, είπε με την γλυκειά μελωδική της φωνή:

—'Αφήστε τον! Τον συγχώρω...

Κι' ύστερα, ήρεμη και μεγαλοπρεπής, ανέβηκε πάλι την στενή σκάλα και πήγε κατ' ευθείαν στην καμπίνα της για ν' αναπαυθώ. Ξαπλώθηκε άπάνω στο φαρδύ της κρεβάτι και βυθίστηκε σε ατέλειωτες όνειροφαντασίες. Πόσο γελοίες της φαινόταν τώρα ο ευγενέστατος άρραβωνιαστικός της, που την περιέμενε στην Σεβίλλη για να παντρευτούν! Προσπάθησε να κοιμηθώ, αλλά της ήταν αδύνατο. 'Η νύχτα και το άλλο πρωινό την βρήκαν άπληνη, να συλλογίζεται τα δύο μαύρα μάτια και την γλυκειά φωνή του σκλάβου.

ΣΚΛΑΒΑ

Η πλατεία θάλασσα έξακολου

πιδ γλυκειά του φωνή...

—Πάψε, Ντιέγκο! φώναξε. 'Η μουσική σου δεν αξίζει τίποτα. Και η φωνή σου ακόμα λιγώτερο...

'Απόλυτη σιωπή διαδέχτηκε την πριγκιπική διαταγή. Ποτέ δεν την είχαν ιδή τόσο στενοχωρημένη. Ποτέ μέχρι τότε το ώραίο της πρόσωπο δεν τούς είχε δείχτη τόσο σκυθρωπό.

'Αξαφνα, μέσα στην απόλυτη σιωγή που βασιλευε, άκούστηκε κάτω από το έμπάρι, εκεί που άγκομαχούσαν οι άλυσσόμενοι σκλάβοι, μια γλυκειά, παθητική φωνή, που έστελνε το τραγούδι της σαν άγγελική μελωδία, ψηλά στον ούρανο. 'Η 'Ινφάντα κύτταξε παραξενεμένη τον καπετάνιο με τα δόχρυσα γαλόνια, που έδινε κι' όλας διαταγής να πετάξουν αυτόν τον αθάδη σκλάβο στην θάλασσα.

—'Οχι, Καμπαλλέρο! του φώναξε προστακτικά. Αυτός ο σκλάβος τραγουδάει πολύ πιο ώραία από τον Ντιέγκο. Θέλω να πάω να τον ιδώ.

Και χωρίς να δώσει την παραμικρή σημασία στον κατάπληκτο καπετάνιο, διέσχισε με μικρά αλλά γρήγορα βήματα το κατάρωμα και έξαφανίστηκε στην σκάλα που ώδηνούσε κάτω, στο έμπάρι, άκούλουθόμενη από ολόκληρη την τιμητική συνοδεία της.

ΤΖΕΜΙΡ Ο ΜΑΥΡΙΤΑΝΟΣ

Δεμένοι με τις βαρείες τους άλυσσίδες με το κορμί προσημένο από το άνηλεο μαστίγωμα των φρουρών και με μόνη περιβολή ένα πανί ριγμένο γύρω στην μέση τους, οι διακόσιοι σκλάβοι άγκομαχούσαν τραβώντας τα κουπιά και βγάζοντας αίμα μαζί με τον ιδρώτα τους. Στην μέση άκριβώς καθόταν ο Τζεμίρ, ο Μαυριτανός. Τραγουδούσε. Και έβαζε μέσα στο τραγούδι του όλη του την νοσταλγία για την όμορφη και χα-

θοῦσε νὰ κυλᾷ χαρούμενα τ' ἀσημέ-
νια της κύματά. Μὰ κανεὶς δὲν ξα-
ναίειδε χαρούμενο τὸ πρόσωπο
τῆς Ἰνφάντας. Ἀποτραβηγμένη
μέρα καὶ νύχτα στὴν κάμαρά
της, νοσταλγοῦσε νὰ ξανακούσῃ
τὸ τραγοῦδι τοῦ Μαυριτανοῦ. Μὰ
πιά. Τόσο ἦταν παραδομένη στοὺς
ἐρωτικούς της συλλογισμούς, ὥστε
τῆς φάνηκε σὰν ἄσχημο ὄνειρο, ὅταν
κάποιο Μπαρμπερίνικο καράβι
συνέλασε τὴν γαλέρα της καὶ ὅταν ἡ
ἴδια κόνεψε νὰ πέσῃ θύμα τῆς ἐχ-
θρικής θηριωδίας, ἂν δὲν τὴν γλύ-
τωναν τὴν τελευταία φορά δυὸ γε-
ρά μπράτσα, τὸ μπράτσο ἐνὸς Μαυ-
ριτανοῦ, μὲ ωραία παθητικά μάτια
καὶ γλυκεῖα, ἀγγελικὴ φωνή.

Καὶ τώρα ἦταν σκλάβο! "Ἀλ-
λοτε, εἶχε ἀκούσει νὰ μιλᾶνε στὰ πα-
ραμύθια γιὰ ἀνατολίτικα παλάτια,
βουτηγμένα στὸν πλοῦτο καὶ στὴν
πολυτέλεια. Εἶχε ἀκούσει νὰ λένε
ὅτι οἱ Σουλτάνοι κ' οἱ ἄλλοι ἀφέν-
τάδες τῆς Ἀνατολῆς ζοῦσαν μέσα
σὲ χρυσὲς κάμαρες καὶ πατούσανε
ἀπάνω σὲ χαλιά ἀπὸ μεταξωτὰ βε-
λοῦδα. Μὰ τῆς εἶχανε φανῇ τότε γιὰ
παραμύθια. Τώρα μονάχα, τὴν στιγ-
μὴν ποὺ οἱ ἄλλες σκλάβες τὴν στολί-
ζανε καὶ τὴν μυρώνανε γὰ νὰ τὴν
παραδώσουνε στὸν καινούργιο της
ἀφέντη, τώρα μονάχα ἔβλεπε ὅτι τὰ
παραμύθια ἦταν ἀληθινά.

Ποῖος νὰ ἦταν τάχα αὐτὸς ὁ ἀφέν-
της ποὺ θὰ τὴν ἔκανε μὲ τὸ ζόρι δι-
κή του; "ὦ, ἂς εἶχε τὴν δύναμη τοῦ
Μαυριτανοῦ νὰ φτύσῃ κ' αὐτὴ ἀπά-
νω στὸν ἀφέντη της καὶ ὕστερα ἂς
τὴν σκότωναν! Γιατί, δὲν θὰ τοῦ πα-
ραδινόταν ποτέ! Ἡ Ἰνφάντα τῆς Ἰ-
σπανίας δὲν θὰ ὑποταζότανε ποτέ
στὴν κτηνωδία ἐνὸς μαύρου τῆς Ἀ-
νατολῆς!

Καὶ νὰ τὴν τώρα μπροστὲ στὸν ἀ-
φέντη της. Πεσμένος ἔκρινε στὰ πό-
δια της, μὲ τὰ ωραία του μαῦρα μά-
τια καρφωμένα στὰ δικά της, ὁ ἀ-
φέντης της τὴν ἱκετεύει:

—Μιά φορὰ, ὅταν ἤμουνα σκλάβος
σου στὴν γαλέρα, μὲ εὐσπλαχνίστη-
κες, εὐσπλαχνίσου μὲ καὶ τώρα ποὺ
εἶμαι ἀφέντης σου.

Κι' ἀντὶ γιὰ ἄλλην ἀπάντηση, ἡ
δυορφη σκλάβο ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά
τοῦ ἀφέντη της καὶ παραδόθηκε ἡ-
δονικά στὰ γάδια του.

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Ἦταν σωστὴ ἡ σίλισσα μέσα στὸ
παραμυθένιο παλάτι τοῦ Ἀνατολίτη
πρίγκιπος. Ζοῦσε μέρα καὶ νύχτα
στὸ πλευρό του, μεθυσμένη ἀπὸ τὸν
ἔρωτά του. Μὰ ἡ νοσταλγία γιὰ τὴν
μακρινὴ πατρίδα της δὲν ἄργησε
νὰ μαράνῃ τὴν καρδιά της, κ' ἔτσι
μιά μέρα παρακάλεσε τὸν ἀφέντη
της νὰ τῆς ξαναδώσῃ τὴν λευτεριά
της. Ἐκεῖνος ἔχυσε δάκρυα πικρά.
Μὰ τὴν ἀναποῦσε τόσο πολὺ ποὺ δὲν
μόρεσε νὰ τῆς ἀρνηθῇ.

"Ἐγινε μὲν ἄλλο πανηγύρι σὰν ξα-
ναγύρισε στὴν Ἰσπανία ἡ χαμένη
πριγκίπισσα, καὶ ὁλόκληρη ἡ Σε-
βίλλη στολίστηκε γιὰ νὰ γιορτάσῃ
τοὺς γάμους της. "Ὅλοι γαίρουνταν
γιὰ τὴν καινούργια της εὐτυχία κ'
ὅλοι τὴν ἐχλεύαν γιὰ τὴν ὁμοφία
της καὶ τὴν καλὴ τὴν τύχη. Μονάχα
ἡ ἴδια ἡ Ἰνφάντα κλεινόταν πολλές
φορὲς γιὰ ὧρες ὁλόκληρες μέσα
στὴν κάμαρά της καὶ ἐκεῖ, μακριὰ
ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ἔχυνε δά-
κρυα πικρά, νοσταλγώντας τὴν
σιλαβία στὸ παραμυθένιο παλάτι.
Τὴ σ κ λ α β ι α τοῦ ἔρωτος.

ΜΑΡΘΑ ΜΠΑΓΙΕΝ

Πῶς νὰ ΚΑΤΑΦΙΡΝΕΤΕ τούς ἄνδρες

"Ἐνα γαλλικὸ περιοδικὸ γράφει:
"Θέλετε νὰ καταφέρετε ἕναν
ἄνδρα; Κολάκεύσατέ τον. Δὲν
ὑπάρχει ἄνδρας ποὺ νὰ μὴν ἐπηρεά-
ζεται ἀπὸ τὶς κολακείες.

Καὶ συνιστᾷ νὰ χρησιμοποιοῦν τὶς
κατωτέρω φράσεις:

1.— Καὶ μὲ κλειστά μάτια θὰ μπό-
ροῦσα νὰ σὰς ἀναγνωρίσω ἀπὸ τὴν
χειραψία σας. Εἶναι τόσο σταθερὴ,
τόσο ἀνοιχτόκαρδη!

2.— Θὰ ἔπρεπε νὰ γίνεται «σπῆ-
κερ» στὸν ραδιοφωνικὸ σταθμὸ. Ἡ
φωνή σας εἶναι τόσο ὑποβλητική!

3.— Εἶναι ἡδὴ ἡ ὥρα ἐννέα! Πόσο
γρήγορα περνᾷ ὁ καιρὸς ὅταν βρί-
σκεται κανεὶς μαζί σας!

4.— Χορεύετε τόσο ωραία, ὥστε
μαντεύω ὅτι θάχετε καὶ μουσικώτα-
το αὐτί.

5.— Δὲν σὰς εἶπαν ποτέ πόσο μοι-
άζετε μὲ τὸν Ζάν Γκαμπώ; (ἡ τὸν
Σεβαλιέ, ἡ τὸν Μανζού ἡ ὁποιοῦν-
ποτε ἄλλον). Σεῖς ὅμως ἔχετε ὕψος
ποῖο λεπτό, φυσικόν...

6.— "Ἐγὼ μιά φίλη ποὺ ἔχει τρο-
μερὴ ἐπιθυμία νὰ σὰς γνωρίσῃ.

7.— Μὲ συγκινεῖ πολὺ τὸ ἐνδιαφέ-
ρον σας, γιατί εἶμαι βεβαία ὅτι θά-
χετε μὲν ἄλλο σουξέ στὶς γυναῖκες...

8.— Αὐτὸ ποὺ μὲ ἐλκύει σὲ σὰς,
εἶναι ὅτι δὲν μοιάζετε μὲ κανέναν
ἄλλον ἄνδρα!

Υ. Γ. «Ἐβ» Μιά συμβουλὴ:
"Ἄν ἀκούσετε χαριτωμένους κυρί-
ες ἡ δεσποινίδες νὰ σὰς λένε τὰ ἀ-
νωτέρω λόγια, μὴν τὶς πολυπιστεῖ-
τε!

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ
ΦΥΛΛΟΝ
ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

«40 χρόνια στὸ
παρασκηνίον»

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

τοῦ κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνη-
σιν τῶν ΘΕΑΤΡΩΝ μας.

Θὰ παρελάσουν ὅλοι αἱ προ-
σπάθειαι καὶ αἱ ἀγωνίαι τῆς
θεατρικῆς μας κινήσεως μέ-
σα εἰς 40 χρόνια (1900—
1940), μὲ τοὺς ἐργάτας τοῦ
θεάτρου, μὲ τοὺς τύπους
του, μὲ τὰ ἀνέκδοτα τῆς ζω-
ῆς τοῦ θεάτρου καὶ μὲ τόσα
καὶ τόσα ἄλλα εὐθυμο, τρα-
γικά καὶ περίεργα.

Ὁ κ. Γιοφύλλης, ποὺ ἔχει
ζήσει μέσα στὴν ζωὴν τῶν
θεατρῶν μας, θὰ δώσῃ ζων-
τανὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς τῶν
καὶ τῶν παρασκηνίων τῶν.

Τὰ «40 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΑ ΠΑ-
ΡΑΣΚΗΝΙΑ» θὰ δημοσιευ-
θοῦν σὲ σειρά ἀπὸ αὐτοτελῆ
κομμάτια στὴν «Ἐβδομά-
δα» ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλ-
λου.

Γνωστοὶ χιουμορίστες διηγούνται ΕΥΘΥΜΕΣΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΨΩΡΟΠΕΡΗΦΑΝΟΣ

Ἡ Βιβιὰν Ρομάνε διηγείται τὸ
ἔξῃ ἀνέκδοτο:

Μιά μέρα ἡ Κα Χ. προσεκάλεσε στὸ
σαλὶν τὸν κ. Ἀλμπέρ, ποὺ εἶναι ψω-
ροπερήφανος μέχρις ἀρχαίας. Ὁ κ. Ἀλ-
μπέρ ἔρχεται στὴν δεξίωση, ἐγγίζει μό-
λις στὰ χεῖλη του ἕνα φλυτζάνι σαλὶ καὶ
τὸ παρατά:

—Θέλετε λίγο καφέ; τὸν ἐρωτᾷ ἡ Κα
Χ.

— "Ὁχι, πρὸ ὀλίγου ἤπια! ἀπαντᾷ ὁ
ἐκείνος.

Ἡ περιποιητικὴ Κα Χ. τὸν ἐρωτᾷ πάλι
σὲ λίγο:

—Θέλετε λίγο γλυκά;

— "Ὁχι, πρὸ ὀλίγου ἔφαγα! ἀπαντᾷ
ἐκείνος.

Περνᾷ λίγη ὥρα ἀκόμα. Ἡ Κα
παρατηρεῖ ὅτι ὁ ἐπισκέπτης της ἀποφύ-
γει νὰ λάβῃ μέρος στὴν συζήτηση:

—Εἰσεῖς, δὲν μιλάτε καθόλου, τοῦ
λέει.

— Πρὸ ὀλίγου μίλησα! ἀπαν-
τᾷ ἐκείνος!

ΤΟ ΜΗ ΧΕΙΡΟΝ

Ὁ Τριστάν Μπερνάρ διηγεί-
ται:

Μιά οἰκογένεια ἀποτελούμενη ἀπὸ τὸν
πατέρα, τὴν μητέρα καὶ τρεῖς παιδιὰ κα-
τοικεῖ σ' ἕνα μέρος ὅπου συμβαίνουν συ-
χνὰ σεισμοί. Τέλος οἱ γονεῖς φοβόμενοι
γὰ τὴν τύχη τῶν παιδιῶν τους, ἀποφά-
σισαν νὰ τὰ στείλουν στὸ σπίτι τοῦ
θεοῦ, ποὺ κάθεται σὲ μιά ἀπομακρυσμέ-
νη ἐπαρχία, ἔξω τῆς περιοχῆς τῶν σει-
σμών.

Τὰ τρεῖς παιδιὰ ὅμως εἶναι τόσο ἄτα-
κτα, ὥστε σὲ λίγες μέρες ὁ θεὸς τηλε-
γραφεῖ στοὺς γονεῖς:
«Λάβετε τέκνα καὶ στείλατε σὲ
μοὺς».

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ὁ Μαρσέλ Πανιόλ ἀφηγεῖται:

"Ἐνας ταγματάρχης τῆς ἀεροπορίας,
περίφημος γιὰ τὴν ἀφηρημάδα του, ταξί-
δεύει μὲ ἕνα καινούργιο ὑδροπλάνο.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν δοκιμῶν, κατευ-
θύνεται σὲ ἕνα ἀεροδρόμιο, γιὰ νὰ προσ-
γειωθῇ.

—Κάνετε λάθος, ταγματάρχα μου,
λέγει ὁ συνεπιβάτης του, ἀντιπρόσωπος
τοῦ ἐργοστασίου ποὺ κατασκεύασε τὸ ὑδ-
ροπλάνο: εἶναι ὑδροπλάνο καὶ πρὶν
πρὶν νὰ τὸ προσθαλασσοῦμε.

—Ἀλήθεια! λέει ὁ ταγματάρχης. Εἶ-
δες ἐκεῖ ἀφηρημάδα! Τί πῆγα νὰ κάμω!

Κατευθύνεται λοιπὸν στὴ θάλασσα,
καὶ προσθαλασσοῦται σῶος καὶ ἀβλαβής.

Ἵππεται, ἀφηρημένος πάντα, ἀνοίγει
τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ καὶ... πέφτει μέ-
σα στὸ νερό!

Μιά καινούργια «καμπάνια»

τῆς Δίδος Χριστίνας Μέγα

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;...

Ο κ. ΔΗΜ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Κ ΤΥΠΑΕΙ μεσημέρι τὴν ὥρα
ποὺ φθάνουμε στὸ σπίτι τοῦ
γνωστοτάτου Ἀκαδημαϊκοῦ.
Ἐκλογὴ ὥρας δικαιολογημέ-
νη. Εἶναι 88 χρόνων. Πῶς νὰ ὑποθέ-
σῃ κανεὶς ὅτι καὶ τώρα ἀκόμα ἐξα-
κολουθεῖ νὰ ἐργάζεται ἀνελλιπῶς
κάθε μέρα ἀπὸ τὶς 4 τὸ πρωί; Καὶ
ὅμως ἔτσι εἶναι!

—Ἐχὼ τόσα πράγματα νὰ κάνω...
Εἶμαι γέρος πιά. Ἄν πεθάνω καμ-
μιὰ ὥρα ξαφνικά, εἶναι κρίμα νὰ
πᾶ τὸση δουλειὰ χαμένη. Ἔτσι τα-
κτοποιῶ τὸ ἀρχεῖόν μου.

Καὶ μὰς ἀνοίγει ἕνα ντουλάπι. Ἐ-
νὰ τεράστιο ντουλάπι ποὺ σκεπάζει
ὅλοκληρο τὸν ἕνα τοῖχο τοῦ γραφεί-
ου του.

Ἀλήθεια, πόση εὐουλειά. "Ὅλος
αὐτὸς ὁ χώρος ἀσφυκτικὰ πλημμυρι-
σμένος ἀπὸ χειρόγραφα. Εἶναι κα-
ταπληκτικό.

Τοῦ τὸ λέμε.

—Ἐχετε δίκιο, ἀποκρίνεται καὶ
στὰ χεῖλη του διαγράφεται τὸ γνω-
στὸ καλοκάγαθο χαμόγελό του. Καὶ
ἐγὼ ὁ ἴδιος σαστίζω, ὅταν σκέ-
πτομαι πότε μπόρεσα νὰ τὰ γράψω
ὅλα αὐτά.

Τοῦ ὑποβάλλουμε τὸ ἐρώτημά
μας: «Ἐπεινάσατε ποτέ σας;»

Χαμογελᾷ ξανά.

—Ὁμολογῶ, δὲν πείνασα ποτέ, οὔ-
τε ἀπὸ ἀνάγκη, οὔτε ἀπὸ σύμπτωση.
Μὰ θὰ σὰς πῶ κάτι ποὺ ἴσως σὰς
φανῇ ἀπίστευτο. Πεινῶ πάντα μόλις
σταματῶ τὴν ἐργασία μου. Μὲ πι-
άνει τρομερὴ πείνα. Καὶ καταδρο-
χίζω ὁτιδήποτε βρῶ μπροστὰ μου.

Ἐπειτα εἶμαι καὶ λιχουδῆς, ξέρετε.
Νά, τὸ βλέπετε αὐτό;

Καὶ μὲ δειχνεῖ ἕνα στενὸ ντουλά-
πι ποὺ βρίσκεται σὲ μιά γωνιά τοῦ
γραφείου.

—...Εἶναι γεμάτο γλυκά.
(Τί κρίμα! Φανταζόμουν πὼς εἶ-
ναι γεμάτο χειρόγραφα).

Τ' ἀνοίγει. Σοκαρᾶς, καραμέλ-
ες, μαρμελάδες, βουτήματα.

Σὰν παιδάκι, δηλαδή.

—Δὲν τὸ θέλω, ξέρετε, ἀλλὰ ἀπὸ
μικρὸς ἤμουνα ἔτσι. Λιχουδῆς πάν-
τα. Ἔτσι, μόλις σταματῶ τὴ δου-
λειά, τὸ ρίχνω στὸ μᾶσμά μου. Καὶ
μὲ βλάπτει, ξέρετε. Ἀφοῦ λέω
σπίτι, νὰ μ' ἀφίσουν νὰ βγαίνω ἔξω
ἀμα παῦα νὰ γράφω γιὰ νὰ μὴ τρώω
καὶ κακοστομαχιάζω, ἀλλὰ δὲν μ'
ἀφίνουν.

Καὶ τὸ πρόσωπό του ἔχει πάρει
μιάν ἔκφραση παραπονιάρικη, σὰν
παιδιοῦ.

—Ὡστε, ἀπάντησις στὸ ἐρώτημά
μας:

—Νὰ σὰς πῶ ἕνα ἀνέκδοτο τοῦ
πατέρα μου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου
Ραγκαῆ; Δὲν ἔχει γιορτῇ ποτὲ καὶ
εἶναι πολὺ νόστιμο. Κάποτε, οἱ δυὸ
αὐτοὶ ἐκίνησαν νὰ πᾶν στὴν Αἴγι-
να γιὰ ἐκδρομὴ. Πῆσαν διάφορα
φαγητὰ μαζί τους καὶ μαρκαρί-
σαν. Μὰ στὸν δρόμο τοὺς ἐπιάσε τρο-
μερὴ τοικουρία. Κινδύνεψαν νὰ πνι-
γῶν. Καὶ ἔκαναν τέσσαρες μέρες
νὰ φτάσουν στὴν Αἴγινα. Τὸ ἀποτέ-
λεσμα; Οἱ προηγήθειες τους ἐξαντλή-
θηκαν ὅλες καὶ ὅταν ἔφτασαν στὴν

Αἴγινα, ἀδέκαροι κυριολεκτικά, ἀ-
ναγκάστηκαν νὰ τραποῦν ἐπὶ τρία
τοὺς πεινασμένους καὶ πηγαίναμε
γιὰ γλέντι, πότε στοὺς Μποέμηδες,
πότε στοὺς Κολωνάκι σὲ καμμιὰ τα-
βέρνα ἢ ὅπου ἄλλο.

Τὸ ρίχνουμε στὸ φαί καὶ στὸ κρα-
σί καὶ σὲ λίγες μέρες νάμας πάλι
ἀδέκαρους νὰ στήνουμε καρτέρι στὸ
«Ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος».

Λίγων λεπτῶν σιγῇ. Καὶ συνεχί-
ζει:

—Κάποτε, θυμᾶμαι αὐτὴ τὴν ἐπο-
χὴ ἀκριβῶς, ἦρθε ἕνας μπάρμπα
μου ἀπὸ τὴν πατρίδα μὲ μιὰ κατὰ-
λευκη Τολστούκη γενειάδα. Μόλις
τὸν εἶδα, παρηγορήθηκα. Καὶ στὴν
πρώτῃ εὐκαιρία ἔκανα... κρούση:

—Δὲ μοῦ δανεῖζεις κανένα δίφρα-
γγο, μπάρμπα;

Ἄλλὰ αὐτὸς μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ
μιὰν ἀπάθεια τρομερή:

—Δίφραγγο μὲν δὲν ἔχω νὰ σοῦ
δώσω, θὰ σοῦ δώσω ὅμως μιὰ συμ-
βουλὴ...

Τὴν ὁποῖαν ἐννοεῖται οὔτε ἄ-
κουσα καν, γιατί φαντάζεσθε τί
ὑπέθεσα ἀπὸ τὴν ἀρνήσή του.

—Σὰς ἦταν ὁδυνηρὴ αὐτὴ ἡ κατὰ-
στασις;

—Τρομερά. Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ στοί-
χιζε, ἦταν τὸ συναίσθημα κατωτε-
ρότητος ποὺ με πλημμύριζε ἀμα ἡ-
μουν μὲ κάποιο φίλο μου ταλαντού-
χο. Ἀλλὰ δὲ βαρύνετε! "Ὅλα εἶναι
συμβατικά. "Ὅταν ἀργότερα βρέ-
θηκα στὸ Παρίσι, φιλοξενούμενος
ἐνὸς πλουσιωτάτου φίλου μου, πάλι
κουράστηκα. "Ὅλο κρέας, κρέας...
Πολυτέλεια... Μ' ἐπιάσε πλήξη ἀνυ-
πόφορη σὲ λίγο καιρὸ.

Νέα λιγώλεπτος σιωπῇ.

Τί τάχα νὰ σκέπτεται ὁ κ. Βάρνα-
λης, ἔτσι καθὼς ἔχει στηλωθεῖ πᾶ
μάτια του ἔξω σ' ἕνα κομμάτι κατα-
γάλανου οὐρανοῦ;

Σὲ λίγο ψιθυρίζει ἀργὰ-ἀργὰ,
σὰν νὰ μιλᾷ στὸν ἑαυτὸ του:

—Μὰ γιατί νὰ σκέπτεται κανεὶς
μόνο τὸ φαί στὸ ἀκούσμα τῆς λέξε-
ως «πείνα»; Εἶναι λιγώτερο τραγι-
κὴ ἴσως ἡ ἐρωτικὴ πείνα; Ἡ τοομε-
ρὰ περίοδος ποὺ πέρασα, ὅταν ἤμου-
να δάσκαλος. "Ὅταν κανεὶς στα 55 του
δὲ βαστάει παρὰ ζητᾷ νὰ χαρῇ ὁ-
σο τὸ δυνατόν πρὸ πολλὴν τὸν ἔρωτα,
πῶς νὰ κρατηθῇ στα 18 καὶ στα 25;

Ἡ ἐρωτικὴ πείνα ἦταν κάτι τὸ
τόσο συνηθισμένο στὴν ἐποχὴ μας...
Ἀγαπούσαμε τὸ ἴδιο κορίτσι πέντε
καὶ ἕξι ἄνδρες πολλές φορές. Τῆς
κάναμε καντάδες... Ἐδινε τροφὴ
στὰ ὄνειρά μας. Καὶ μήπως τὴν κερ-
δίσαμε ποτέ; Στὸ τέλος διάλεγε κα-
νέναν ἄλλο, ὁλότελα ξένον ἀπὸ τὴν
παρέα καί... μέναμε ὅλοι στὰ κρῦα
τοῦ λουτροῦ.

Ἡ ἐποχὴ αὐτὴ πέ-
ρασε πιά. Καὶ παρ' ὅλο ποῖταν τόσο
γεμάτη πίκρες καὶ ἀπογοητεύσεις,
ἦταν εὐφορὴ ὅμως σὲ ὄνειρα... Εἶ-
μαςταν 20 χρονῶν. Βλέπτετε. Καὶ
παρ' ὅλο ποῖ ἡ πείνα, εἴτε ἡ μίαν, εἴ-
τε ἡ ἄλλη ἦταν πρὸ δυσκολοβάστακτη
ἀπ' ὅτι εἶναι σήμερα, πάντως ἡ
γλυκύτης ἡ ἐλπίδα καὶ ἡ προσμο-
νῇ.

Καὶ ἡ συνέπτεσις λήγει.

Ἐρχόταν μ' ἕνα ἀμάξι μὲ 2 ἄλογα,
μὰς φόρτωνε ἀπάνω ὅλους ἐμάς
τοὺς πεινασμένους καὶ πηγαίναμε
γιὰ γλέντι, πότε στοὺς Μποέμηδες,
πότε στοὺς Κολωνάκι σὲ καμμιὰ τα-
βέρνα ἢ ὅπου ἄλλο.

Τὸ ρίχνουμε στὸ φαί καὶ στὸ κρα-
σί καὶ σὲ λίγες μέρες νάμας πάλι
ἀδέκαρους νὰ στήνουμε καρτέρι στὸ
«Ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἑλπίδος».

Λίγων λεπτῶν σιγῇ. Καὶ συνεχί-
ζει:

—Κάποτε, θυμᾶμαι αὐτὴ τὴν ἐπο-
χὴ ἀκριβῶς, ἦρθε ἕνας μπάρμπα
μου ἀπὸ τὴν πατρίδα μὲ μιὰ κατὰ-
λευκη Τολστούκη γενειάδα. Μόλις
τὸν εἶδα, παρηγορήθηκα. Καὶ στὴν
πρώτῃ εὐκαιρία ἔκανα... κρούση:

—Δὲ μοῦ δανεῖζεις κανένα δίφρα-
γγο, μπάρμπα;

Ἄλλὰ αὐτὸς μοῦ ἀποκρίθηκε μὲ
μιὰν ἀπάθεια τρομερή:

—Δίφραγγο μὲν δὲν ἔχω νὰ σοῦ
δώσω, θὰ σοῦ δώσω ὅμως μιὰ συμ-
βουλὴ...

Τὴν ὁποῖαν ἐννοεῖται οὔτε ἄ-
κουσα καν, γιατί φαντάζεσθε τί
ὑπέθεσα ἀπὸ τὴν ἀρνήσή του.

—Σὰς ἦταν ὁδυνηρὴ αὐτὴ ἡ κατὰ-
στασις;

—Τρομερά. Ἐκεῖνο ποὺ μοῦ στοί-
χιζε, ἦταν τὸ συναίσθημα κατωτε-
ρότητος ποὺ με πλημμύριζε ἀμα ἡ-
μουν μὲ κάποιο φίλο μου ταλαντού-
χο. Ἀλλὰ δὲ βαρύνετε! "Ὅλα εἶναι
συμβατικά. "Ὅταν ἀργότερα βρέ-
θηκα στὸ Παρίσι, φιλοξενούμενος
ἐνὸς πλουσιωτάτου φίλου μου, πάλι
κουράστηκα. "Ὅλο κρέας, κρέας...
Πολυτέλεια... Μ' ἐπιάσε πλήξη ἀνυ-
πόφορη σὲ λίγο καιρὸ.

καλά!...
Ο Ζάν πετάχτηκε άμέσως έπάνω και έσκυψε προς την γυναίκα του:
—Μαργαρίτα! Μαργαρίτα! ψιθύρισε. Τί έχεις;

—Ήδη, όμως, ο Ζεράρ είχε σκύψει και αυτός και άγκαλιάζοντας με τα ρωμαλέα του μπράτσα την μητέρα του, την έβγαλε έξω από το θεωρείο και την ώδήγησε στο φουαγιέ του θεάτρου.

Ένας γιοστρός που ήταν μεταξύ των θεατών έτρεξε και άρχισε να περιποιείται την λιπόθυμη. Η Μαργαρίτα όμως δεν συνήρχετο. Ο γιοστρός διέταξε τότε να την μεταφέρουν γρήγορα στο σπίτι της. Μόλις όμως την έβαλαν μέσα στο άμαξι, η Μαργαρίτα άνοιξε τα μάτια της και κύτταξε μια τον Ζάν και μια τον Ζεράρ μ' ένα βλέμμα χωρίς έκφραση, νεκρό, ούτε και άνοιξε το στόμα της να πη λέξη.

Ο γιοστρός που είχε ιδη το βλέμμα αυτό, σούφρωσε τα φρύδια.

Στράφηκε προς τον Ζάν Ντεμάρ:

—Είναι κυρία σας; ρώτησε.

—Ναί.

—Παθαίνει συχνά αυτές τις λιποθυμίες;

—Από τινος, ναί...

Ο Ζεράρ άκουγε με το μέτωπο κάθιδρο από την άγωνία.

—Θά δοκίμασε καμμία δυνατή συγκίνηση στη ζωή της, συνέχισε ο γιατρός. Σας συμβουλεύω να φωνάζετε άμέσως, εί δυνατόν, τον οικογενειακό σας γιατρό. Κατά την γνώμη μου, η ύγεια της κυρίας σας διατρέχει πολύ μεγάλο κίνδυνο.

Ο Ζάν και ο Ντεμάρ έφρικίσαν σύγκορμοι.

Στο σπίτι η Μαργαρίτα, αν και είχε ανέβει τις σκάλες μόνη της, χωρίς να την υποθάσση κανείς, εξακολουθούσε πάντα νάναι κλεισμένη μέσα στην ίδια σιωπή.

Ο Ζάν έσπευσε άμέσως να φωνάξει τον οικογενειακό τους γιατρό.

—Υστερ' από μια ώρα αυτός ήταν στο μέγαρο.

Μόλις είδε την Μαργαρίτα, έκανε μια χειρονομία τρόμου:

—Τί συνέβη; ρώτησε τον Ζάν, πήτε μου γρήγορα!

Τού διηγήθηκεν τί έγινε.

Η Μαργαρίτα, σαν να βρισκόταν σ' έναν άλλο κόσμο, κύτταζε τον γιατρό, χωρίς να τον αναγνωρίζει.

Αυτός την πλησίασε και παίρνοντας το χέρι της, της άπνύθηκεν μερικούς λόγους.

—Ήθελε να την κάμη να μιλήση, να δώση επί τέλους, σημεία ζωής!

—Πρέπει να την ξαπλώσετε στο κρεβάτι, είπε ο γιατρός του Ζάν. Θά προσπαθήσω να την κάμη να συνέλθη με ισχυρά αντιδραστικά... Φοβούμαι όμως... φοβούμαι πολύ...

—Τί φοβάσθε, γιατρέ;

—Δεν τολμώ άκόμη να σας το πω... Έλπίζω να γελιέμαι. Άργότερα, άργότερα!

Και άρχισε να περιποιείται την Μαργαρίτα, άλλ' αυτή εξακολουθούσε να παραμένει στην ίδια κατάσταση.

Το πρωί της άλλης ημέρας, ο γιοστρός ήταν πάλι στο προσκέφαλο της άρρωστης. Την ίδια εκείνη μέρα ξονάρθε ο γιατρός πολλές φορές στο μέγαρο του Ζάν Ντεμάρ αλλά χωρίς να κατορθώσει στο τέλος τίποτε. Η Μαργαρίτα εξακολουθούσε πάντα να μη μιλά. Τα βλέμματά της όμως τομμανιμένα τώρα, βλέμματα σχεδόν άλλοφροσύνης, πήγαιναν μια στον Ζάν και μια στον Ζε-

ράρ, που δεν είχαν άπομακρυνθί άλη την ημέρα από κοντά της.

Οι δύο άνδρες στράφηκαν και κύτταξαν τον γιατρό. Αυτός τους είπε κουνώντας το κεφάλι:

—Έτοιμασθήτε ν' άκούσετε κάτι το πολύ δυσάρεστο.

—Εκείνοι, όμως, είχαν ήδη καταλάβει.

Πρώτος μίλησε ο Ζεράρ:

—Τρελλάθηκε δεν είναι έτσι;... έψέλλισε με χείλη κατάλευκα.

Ο γιατρός κούνησε θλιβερά το κεφάλι:

—Ναί, είπε με φωνή βαρεία, τρελ-

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΣΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ

Ο 'Ωντικούρ είχε τόσο πολύ ταράχθη από την άδικη καταδίκη του που επί πολλές βδομάδες ήταν σαν άρρωστος. Είχε γίνει μισότρελλος. Η κατάπτωσίς του, ψυχική και πνευματική, κινούσε τον οίκτο.

Μετά την καταδίκη του, ώδηγήθηκε με το κλειστό άμαξι των φυλακών στο κρατητήριο της Κονσιερζερή και την άλλη μέρα, μέσα στο ίδιο το άμαξι, μετεφέρθη στις φυλακές Μαζάς. Εκεί, καθισμένος όλη την ημέρα στο κρεβάτι του, συλλογιζόταν ή κοιμότανε. Δεν ήθελε να φάη και άρνιόταν να βγί έξω μαζί με τους άλλους καταδίκους, όταν έρχόταν ή ώρα του καθημερινού συντομίου περιπάτου μέσα στην αυλή των φυλακών. Έπρεπε να τον σύρουν δια της βίας έξω από το κελλί.

Μόλις, όμως, ξαναγυρνούσε σ' αυτό, ξανάφευγε πάλι στην προηγούμενη του κατάσταση.

Πόσες μέρες έμεινε στο Μαζάς; Δεν ήταν είς θέσιν να θυμηθί. Ούτε ελογάριαζε ποτέ του τις μέρες. Άν τον ρωτούσε κανείς, θά έλεγε πως είχε μείνει αιώνες και όμως, δεν είχε μείνει ούτε ένα μήνα.

Ένα πρωί ο δεσμοφύλακας του είπε:

—Άντε, 'Ωντικούρ και θάχης ταξίδια!... Σήκω να έτοιμασθής.

Τον έβαλαν και πάλι, μαζί με άλλους, μέσα στο κλειστό άμαξι από χοντρή λαμαρίνα με το καγκελόφρακτο παραθύρακι.

Το άμαξι έθασε σ' έναν σιδηροδρομικό σταθμό. Εκεί τους έκλεισαν μέσα σ' ένα φορητό βαγόνι, κλειστό από παντού, σαν αυτά που μεταφέρουν τα ζωα, και άρχισε ένα

BOYBO DRAMA

—Αφ' ότου παντρεύτηκε αυτή την κοραϊά, δεν καταδέχεται να μάς μιλήση.

—Δεν το ξέρεις; Οι μεγάλες θλίψεις είναι σιωπηλές...

λάθη...

Δυο δυνατοί λυγμοί του άπνήτησαν.

Ο Ζάν Ντεμάρ είχε πέσει πάνω στο κρεβάτι της γυναίκας του και άγκαλιάζοντας της μ' όλη την δύναμη των μπράτσων του, άρχισε νά φωνάζη:

—Μαργαρίτα! Άγαπημένη μου!... Μαργαρίτα!...

Όσον άφορρά τον Ζεράρ, έρμαιοι αυτός της πιδ σφοδράς νευρικής κρίσεως, κυλιόταν κάτω στο πάτωμα και ξέσχιζε με τα νύχια του το χαλί.

Ατέλειωτο, για τον δυστυχισμένο 'Ωντικούρ, ταξίδι.

Ταξίδεψαν μια νύχτα και μια μέρα και επί τέλους, κάποιον βράδυ, καθώς το δειλινό σκοπούσε τα χρώματα του γύρω, στο μουντό τοπίο, διέκρινε πίσω από τα σίδερα του μοναδικού — κι' εδώ — μικρού παραθυριού, τις μύτες των καταρτιών των καραβιών, που νέμιζαν ένα λιμάνι.

Τους ώδήγησαν πρώτα σε μια φυλακή, που νησιέμειε σαν ένα τμήμα μεταγωγών για τους καταδίκους που έπρόκειτο να μεταφερθούν στην Νέα Καληδονία.

Ο 'Ωντικούρ δεν έμεινε για πολλές μέρες στην φυλακή αυτή. Μετά μια έβδομάδα έβγαζαν όλους τους κρατούμενους από εκεί και τους άνηγα στην προκυμαία, αλλά σε κάποιον απόσταση, υπήρχε ένα βαπόρι, στην πρώτα του όποιου ο 'Ωντικούρ

έδιόσσε γραμμένο με μεγάλα λευκά γράμματα το όνομα «ΔΑΝΑΗ».

Ήταν το μόνο πράγμα που είδε. Μια στενή σκάλα, είδος γέφυρας, συνέδεε το βαπόρι με την προκυμαία.

Ο 'Ωντικούρ κατάλαβε ότι θά έφευγε από την Γαλλία, και ότι επί είκοσι χρόνια δεν θάχε το δικαίωμα ναίκα, ούτε παιδιά, ούτε έλευθερία.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ! Η μαγική λέξις που άρχισε από τώρα να βασανίζει την σκοτισμένη σκέψη του. Ήταν το μόνο πράγμα που είχε σκεφθί συχνά και επίμονα, από την πρώτη άκομη μέρα της φυλακισέως του!...

Πότε θά την ξανάβρισκε την έλευθερία αυτή; Την έλευθερία ΤΟΥ; Γιατί τού άνηκε, ήταν δική του και τού την είχαν κλέψει. Και μαζί μ' αυτήν και τόσα άλλα πράγματα: τους δικούς του, την εργασία του, την ύποληψή του, την τιμή του!...

Τους έκλεισαν μέσα σ' ένα μεγάλο άμπάρι, στο κύτος του βαποριού. Σκοτεινό, όγρo, άνήλιο. Δεμένους τον ένα με τον άλλον με αλυσίδες, σαν άνοια θηρία.

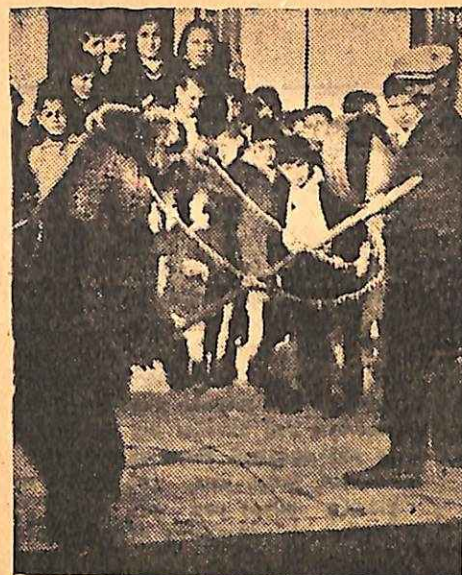
Την άλλη μέρα ο 'Ωντικούρ άκουσε θόρυβο έπάνω από τα κεφάλια τους. Γινόταν μεγάλη φασαρία στο κατάστρομα.

—Φεύγουμε, είπε κάποιος. Δίπλα του.

—Δυο μήνες ταξίδι μέσα σ' αυτή την ποντικότρυπα!...

—Πού πηγαίνουμε; ρώτησε ο 'Ωντικούρ με μεγάλη φωνή.

Μερικοί από όσους τον άκουσαν γέλασαν, κάποιος όμως του απάντησε: (Η συνέχεια στο έπόμενον)

Ένα «μικρό έμπόριο» που τείνει να έκλείψη: Ο άρκουδιάρης, το θέατρο της αθηναϊκής μαριδας...

Α ΠΕΙΡΕΣ φορές χτύπησαν την πόρτα μας οι γυρολόγοι, μπήκαν στην αυλή μας, μάς εξέπληξαν και μάς... ήνώχλησαν!

Νά τους παρουσιάσουμε;

Είναι οι λογής-λογής έπαγγελματίαι του... ποδαριού! Έπαγγελματίαι του ποδαριού υπό την πλέον σαφή μάστιγα κυριολεξίας της λέξεως, αφού είς τα άπακίτητα... προσόντα του γυρολόγου, την ερώτην θέσιν κατέχει... ή όδοιπορία. Άν ο γυρολόγος μπορεί ν' άναδειχθί δεινός ιδιοπόρος οι δουλειές του θά πάνε περίφημα!

Διότι δεν είναι άνάγκη να έχη καμμιάν ειδικότητα ο γυρολόγος.

Τού άρκεί να είναι έξυπνος και να ξέρη λίγ' άπ' όλα.

Νά είναι δηλαδή ένα είδος... «πιάσ παρ τού» διά πάσαν τέχνην και κάθε περίστασιν. Πολυτεχνίτης κι' έρμωσπίτης!

—□□—

Είναι, οι περισσότεροι, τα θύματα της μοίρας που τους χτύπησε και τους γκρέμισε... που γκρέμισε τους ίδιους και τα όνειρά τους.

Κι' όμως στάθηκαν! Έστω και με ταπεινότητα τα φτερά τους και μαύρη την ψυχή, πολεμούν στη διαπάλη διανύοντας ιεκάδες χιλιόμετρα κάθε μέρα για το κυνήγι του φωμιού, σήμερα ως... κολληταί των γυαλικών, αύριο ως κλαδευταί των δέντρων και μεθαύριον ως πλεμονάδες... χαπάκηδες... μηχανικοί και...θηριοδαμασταί. Θηριοδαμαστής δηλαδή διά να έξηγούμεθα, θεωρείται εν προκειμένω ο άφθέντης μιας άκούδας ή το πολύ μιας άκούδας και μιας μαϊμούς!

Ά είναι άπερίγραπτος ο κύκλος των έργων των!

Όταν χτυπήση ή πόρτα σας και σας έμφανισθί ο γυρολόγος νάστε βέβαιοι πως κάπου θά σας πιάση...

—Ο έμπορος! Κυρίες... λινά, φανέλες, βελούδα, δαντέλλες, κάμπος, βαμχακρά, συνδόνεπανα φτηνά...

Αυτός ο άνθρωπος έχει προσόντα και... ρήτορας και... κουρεύς!

Τα ρεπορτάζ της «Έβδομάδος»

ΓΥΡΟΛΟΓΟΙ

Οι «Περιπλανώμενοι» τών 'Αθηνών

...ΤΑ ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΤΩΝ ΓΥΡΟΛΟΓΩΝ. — ...«ΠΑ Σ ΠΑΡΤΟΥ» — Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΩΝ. — Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ... ΜΠΟΥΚΑΛΙΩΝ! — ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΤΩΝ. — Η ΠΟΥΔΡΑ ΤΗΣ... ΒΙΣΒΑΡΔΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΩΝ ΓΥΡΟΛΟΓΩΝ

Ξεπερνά τον ρήτορα είς εύφράδιαν και συναγωγίεται τον κουρέα είς φλυαρίαν. Έπιμένει κάνει το κορόιδο άλλασει κουδέντα και προσπαθεί κάπου νά σεί...μαγκώση. Όταν δέ διαπιστώση την άδιαφορία σας για το έμπορεύμα του θά σεί άνοιξη άλλου παπά...Βαγγέλιο.

— Δέν μου δίνετε ένα ποτηράκι νερό... Όραία ή κληματαριά σας!

Κι' ως ότου πιή το ποτηράκι θά βρή τον καιρό να σας σκάση το μυστικό ότι το δέντρο θέλει... κλάδεμα και ότι αυτές τά καταφέρνι γιατί είχες... άμπέλια είς την Καλαμάτα:

— Νάρω κυρία τ' άπογεματάκι να το καθορίσω;

Και να σκίση ο διάβολος, κάπου θά σας πιάση είτε στο κλάδεμα, είτε στο κόλλημα των γυαλικών σας, είτε στο φιάξιμο του σωμαί σας ή τέλος για να σας πουλήση... δόλλες ή και έμπλαστρα!

—□□—

Έλάτε τώρα να τους γνωρίσουμε κι' από κοντά. Νά μάς πουν τά μυστικά τους... τις χαρές και τις λύπες των:

Είπαμε: είναι έπαγγελματίαι που θαδίζουν στο δρόμο της άρετής πατώντας σε άγκάθια.

Κι' όμως τον θαδίζουν ήρωικά, τον άνεδαίνουν καθημερινώς το γολγοθά τους χωρίς στιγμή νά σκεφθούν έναν πιδ εύκολο δρόμο άλλωστικής ζωής.

Νά σας παρουσιάσουμε λοιπόν ένα τέτοιον... άσπονδυτο έπαγγελματία:

Τον Καίμ Παίτη...

Είναι «Έλληνοεβραίο», γέννημα, θρέμμα τών 'Αθηνών... σπείρό μονάχο και συνηθίζει ν' άποστατήνεται ο ίδιος ως Βασίλειος τών... μανταλιών και τών μπουκαλιών, 'Αθηνών και περιχώρων!

— Μποτζόρο φίλο!

Αυτός ό... 'Ιταλοελληνικός χαιρετισμός του σημαίνει ότι θέλει... τσιγαράκι.

Τό έχει λοιπόν, το ανάδει και μάς λύνει όλες μας τις άπορίες:

— Πές μας τά μυστικά της δουλειάς σου.

—Τό λένε τό... έπαγγελματικό το μυστικό, μάς λέει και γελά... Άς είναι όμως... πρέπει νάναι έξυπνος ο γυρολόγος.

Νά ξέρη νά γράζη κι' από την μούκα ξύχιν. Νά κόβη και νά κόβη και νά ξεφύγη άπ' τό... αόγιο!

Τί είναι πάλι αυτό το αόγιο Καίμ; ρωτάμε...

Και ή εξήγησις που μάς δίνει είναι

κουδέντα βαθιές φιλοσοφίας της...πιάτσας όπως την αντιμετώπιζουν κάθε μέρα οι άνθρωποι αυτοί!

—Όλος ο κόσμος λέει αόγιο. Με πές-πές όμως τον τουμπάρεις και παίρνεις τη δουλειά... Αυτό είναι το μυστικό.

—Και δέν μάς λές που τις έμαθες τόσες δουλειές;

— Η ζωή είναι σχολείο μάς άπαντό με παράπονο.

Τό χαμόγελό του γίνεται παράξενο και νομίζει κανείς πως θά στάση πίκρα από στιγμή σε στιγμή.

— Άκούμε βρισιές, μάς διώχνουν, μάς κλείνουν την πόρτα και πρέπει να πάμ άπ' τό παράθυρο... Αυτό όμως είναι τι έπάγγελμα: ύπομονη κι' έπιμονή για νά βγί το μεροκάματο!

— Και βγαίνει;

— Τύχη κι' αυτό... Σήμερα 20 αύρι 100... Τζίρος δηλαδή. Και νάχουμε και τούς...έξυπνους που πάν να μάς γελήσουν! Σου πουλάνε, άδερφέ μου... γύψι για... πουντρα της Βισθάρης κι' αν δαι έχης μάτι, χάθηκες...

— Τυχρά έχης;

— Πότε-πότε... Μιά φορά πήρα από μια γριά, χήρα φαρμακοποιού, ένα μπουκάλι δράργερο για... μπουριά άσημένια.

— Πάει το μπουκάλι με τό άσημί; της είπα, δίνω δυο ταλλαράκια, που νά χύσω τή... μπουριά; Κι' αυτό ήταν:

— Πόρτηνε μου λέει μή μου λερώσει τον κόσμο.

Ο γυρολόγος γελά...

Έχει τά ντέρτια του, τις πίκρες του, τους κόπους του αλλά και την έκανοποίηση της έξυπνάδας του...

Δέν γελιέται ποτέ! Έλίσσεται και ζή πια χιρτάτος πότε νηστικός, μα πάντα άκούραστος σπείρόζος και ύπομονητικός ό...πλεμονάς, ό...διορθωτής των χαλιών, ό... έμπορος, ό άκονίζων ζυγαράκια και κλαδεύων τά δέντρα και διορθώνων...ραπτομηχανάς!

Κι' έδω που τά λέμε είνε ο μόνος έπαγγελματίας που δέν κινδυνεύει να μείνη ποτέ... άνεργος αφού έχει την εύχέρεια ν' αλλάζη τις δουλειές του όπως άκρίτως και τά παλιά του... πουκάμισα!

I. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Ο ΕΡΟΛ ΦΛΥΝ

είναι ένα μεγάλο παιδί
λέγει ή 'Ολβία

-8 έλετε να σας πω τί σκέπτομαι για τον "Ερολ Φλύν; ρώτησε ή 'Ολβία ντέ Χαδιλαντ... άπαντώντας στον ρεπόρτερ της μεγάλης αμερικανικής εφημερίδας που την επεσκέφθη. Λοιπόν, είναι πρώτα-πρώτα μεγάλο παιδί, έπειτα ένας μεγάλος ακατάστατος και τέλος ένα μεγάλο παλληκάρι.

» Είναι τέσσερα χρόνια, τώρα που παίζουμε μαζί στον κινηματογράφο και δεν τον είδα να είναι ούτε κάτι περισσότερο, ούτε κάτι λιγώτερο άπ' αυτό που σας είπα. Βέβαια, δεν τον κρίνω από την συμπεριφορά του στο στούντιο, την ώρα που παίζει. Έκεί συμμορφώνεται απόλυτως προς τις ανάγκες του φίλμ και τις υποδείξεις του σκηνοθέτη. Τον κρίνω από την ζωή του έξω από τη δουλειά.

» Για την ακαταστασία του θα σας αναφέρω ότι έξω από την δουλειά του, δεν είδα πιά άτημέλητο και κακοντυμένο άνθρωπο!

» Για την παλληκαριά του θα είχα να σας διηγηθώ τό έξης περιστατικό:

» Γυρίζαμε στο Μόντεστο της Καλιφορνίας τα «έξωτερικά» του «Ντότζ Σίτυ». Ήταν ένα φίλμ με «κάου-μπόυς». Σε μία σκηνή του έργου, ό "Ερολ έπρεπε να τεθ ή μαζί με άλλους «κάου-μπόυς» επί κεφαλής ενός μεγάλου κοπαδιού βωδιών που έτρεχε ξέφρενο, προσπαθώντας—όπως έλεγε το σενάριο—να τό σταματήσει.

» Καθώς έτρεχαν, ένας από τους συμπαίκτες του "Ερολ Φλύν έπεσε από τό έλογό του. "Ο κίνδυνος που διέτρεχε ήταν καταφανής. "Ο "Ερολ Φλύν κατέβηκε κάτω, αγκάλιασε τον λιπόθυμο «κάου-μπόυ» και τοποθετώντας τον σαν σακί επάνω στο έαλογο, έππευσε κι' αυτός και εξακολούθησε τον φρενήρη δρόμο του.

» Και ήταν καιρός: βaster' από λίγα δευτερόλεπτα, τό κοπάδι των κεραφόρων πενούσε σαν σίφουνες από τό μέρος όπου είχε πέσει ό «κάου-μπόυ».

ΤΑ ΝΕΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΝΙΟΝΙΟΥ

ΤΟ ΜΕΓΑΦΩΝΟ

» Αντζέλικα φίλο μου, Πάει!... Πρέπει να φύγω από την 'Αθήνα τζόγια μου, ίσο μπορώ πιά πρόμπτε και προμπτίσιμο. Με κογιονάρει όλη κερή ή Πολιτεία άστρο τώνε άστρώνε μου, κι' αν ρωτάς τό περκε, μάθε που σε άδιζάρω πώς έδω στην πρωτεύουσα, θγήκε ένα ώτομομπίλιο—παρλαμέντε, παναπή με ένα μεγάλο χωνί άπάνωθε του που παρλάρει και σκούζει και σε κάνει ριντίκο-λο και μαχαρά τώνε σκυλιώνε!

» Έτσι, φίλο μου, τσή άλλες που έσεργιάνιζα μόνος μου στη ρούγα τσή όδός Σταδίου κι' εχάζευα τσή διτρίνες και τή ώτομομπίλια που άπερνούσανε, άκούω τζόγια μου μία φωνή γκραντιόζα να μου λέη: — "Ο Κύριος με τό βελαδόνι και με τό τρούπιο τό βραχί ν' άνέδη στο πεζοδρόμιο. Τόζερα φίλο μου πώς είχα μία τρούπα στο πανταλόνι μου και κρύος ιδρωτας με κατέβρεζε, γιατί οι άλλοι που έσυργιανίζανε, άρχισαν να με γλέπουνε και να χασκογελούνε...

Τόμου και είδα πώς δέ μπόραγα να κρυφτώ, έκανα μάτια μου τον άνηξερο και τό ώτομομπίλιο με τή γκραντιόζα φωνή, έσκούζε:

— "Ο Κύριος με τό βελαδόνι και τό τρούπιο βραχί ν' άνέδη στο πεζοδρόμιο!... "Ωχου! Μά τον άγιο, μούρθε σπαδέντο και μερμηρία. Ούλοι με κυττάζανε και με κογιονάρανε και εγίνηκα και πάλι έντουνκουε άνόκωρα ούνα βόλτα, ριντίκο-λο. Τί δηλαδή; Τόν έξυπνο μάς κάνουνε; Πώς είναι τρούπιο πανταλόνι μου πρέπει να τό σκούζης σ' όλο τον κόσμο; "Ελ-λόγου σου άφ' τό ώτομομπίλιο γλέπεις ότι σου γουστάρει. Πρέπει να με κάνης δούκινο στην πιάντα;

Μου είπανε όμως κάτι παιδια τζαντιώτικα που άπάντησα ότι αυτό είναι κακό ζενεράλε και όποιονα πετυχαίνει τσή ρούγες τό ώτομομπίλιο εύτουν, θα τόνε ρεζίλευη...

"Άλλο πανταλόνι να φορέσω δεν έχω—όσκει—τζόγια μου, αϊ αν ματαδω με τό τρούπιο, εύτουν τό άναθεματισμένο ώτομομπίλιο. Αά με καταντήση να κάνω φονικό, μά τον "Αγιο!...

Σε γλυκοφιλω στν ματάκια σου
Ο ΝΙΟΝΙΟΣ

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΕΣ

» Εγώ στο είπα πρό πολλού ότι δεν είμαι σουρλουλού, έδω κι' εκεί να τρέχω, ούτε κουστάρω πουθενά, ούτε γουστάρησα ξανά τους άντρες να προσέχω. Μόνο και σύ μολόγα του, πώς είχαι ζηλιάρόγατο!

Με ξέρει ό ντουνιας κι' ή γής, μά έσύ, γραμμή παρεξηγείς αν άλλονε κυττάξω, αυτότά τά έχω βαρεθή κι' έχω τον κόσμο συχαθή και πλέον δεν θ' αλλάξω!... "Ημουν πολύ λεβέντισσα κτι τη ζωή τη γλέντησα!...

Γι' αυτό λοιπόν μη μου μιλάς. Γιατί τό κέφι μου χαλάς και όλο μ' άρρωσταίνεις και με τη ζήλεια σου αυτή έγινε ή ζωή φριχτή, γιατί άνοηταίνεις!...

» Εγώ πιστή σ' άπόμεινα να μ' έχης πάντα γκόμενα! Η ΜΑΝΙΩ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΣ ΜΟΥ

ΕΝΑ ΚΟΛΙ.Ο!...

Κόλπο μέαλο έκανα τζάνουμ. Μεάλο έσσυπνο κόλπο να ένεται.

Ντεκάρα γρότσι, ταμάμ ντέν είχα, άμα πιναμένο καφι γουσταρισμένο έκανα.

Ιστέ, μεάλο μυαλό έχω είχα, καφενέ μέσα ιμπαίνω, άμα κόλπο κάνω γκαρσόνι άντρωπο φωναγμένο κάνω, ιστέ λέω:

— Λουκούμι τέλω τζάνουμ...

— Άμέσως μουσιού, λέει γκαρσόνι...

"Ερχομένο λουκούμι, άλαγμένο ιδέα κάνω ιστέ λέω:

— Αμάν!... Άμάν!... Μετανοιωμένο έκανα. Ντέν τέλω λουκούμι...

— Τί να ιφέρνω; λέει γκαρσόνι.

— Να ιφέρνης τζάνουμ, καϊφέ!...

— Καϊφέ, καϊφέ!... λέει γκαρσόνι, ιστέ λουκούμι πίσω ιμπαίνει.

"Ερχομένο κάνει καϊφέ, πινωμένο ένεται, άμάν μπερεκέτι!...

"Ενα νερό πινωμένο έκανα, ντύο νερό πινωμένο, τρία φιλάν φιστίκι... "Ωρα περαμένο ένεται είπα φευγαμένο να κάνω.

— Μουσιού!... φωναγμένο κάνει γκαρσόνι. Λησμονημένο κάνεις καϊφέ.

— Πλερωμένο ένεται τζάνουμ...

— Γιόκ μουσιού...

— "Εντεσσήζ!... Πισέμματα έχω ντέν λέω...

— Γιόκ μουσιού...

— Τζάνουμ!... Ζάβαλι άντρωπο ένεσαι. Καϊφέ φερμένο έκανες τέσι λουκούμι πίσω έπήρες... "Εγκώ λουκούμι πίσω έντωσα, καϊφέ παρμένο έκανα... Ντέν κρωστάω...

— Ιστέ μουσιού, τότε, πλερωμένο να κάνης λουκούμι...

— Λουκούμι; "Εφα λουκούμι; Πώς πλερωμένο να κάνω;

— Ντίκαιο έχετε, είπε γκαρσόνι.

Μεάλο κόλπο, έσσυπνάδα ντικό μου, ιστέ καϊφέ τζάμπα πινωμένο έκανα!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Μανιώ μου, φαίνεις' έλαφρή κι' από τό θυμό μούρχοντ' άφροι και θέλω να σε δείρω, σαν μου κυολάρεις νεαρό, μ' άρχίζεις κόρτε φλογερό κι' αυτός σε φέρνει γύρω!... "Ετσι προψέ διπλάρωσε και κάποιος που σε γλάρωσε!...

"Εγώ δέ σκιάχτηκα στιγμή μά σκέψου έχω και πυγμή πολύ έν τάξει. Μπήκες; Κι' αν σε ζυγώση νεαρός και φιφτιτού, και τρυφερός θα πάσω πιά τις γλύκες. Και για να ξέρης, ταίρι μου, θα αίστανθης τό χέρι μου!...

"Εγώ σ' αγάπησα πολύ, μά μη μου κάνης τη λωλή, με όλο σου τό φόρτε, σταμάτα πιά τά «πουρπαρλέ» και με κανένανε χαλέ σταμάτα πιά τό κόρτε!... Δεν θαλά να συγχίζωμαι κι' ούτε να σεκλητίζωμαι!...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

Αιά τό πιστόν της άντιγραφής ΓΙΑΝΝ.

Η ΟΛΙΒΙΑ

είνε ένα μεγάλο μυστήριο
λέγει ό "Ερολ Φλύν

Τί σκέπτομαι για την μίς 'Ολβία ντέ Χαδιλαντ; ρώτησε ό γοητευτικός "Ερολ Φλύν, άπαντώντας στον ίδιο δημοσιογράφο που είχε έντερβουάρει την «παρτεναίρα» του. Είναι τό πιο καλό... αλλά και τό πιο μυστηριώδες κορίτσι που έχω γνωρίσει στην καριέρα μου, για να μή σας πω στην ζωή μου.

» Πολλές φορές έπεχείρησα να την ψυχολογήρω, επί μέρες έκαμνα την άνάλυση του χαρακτήρος

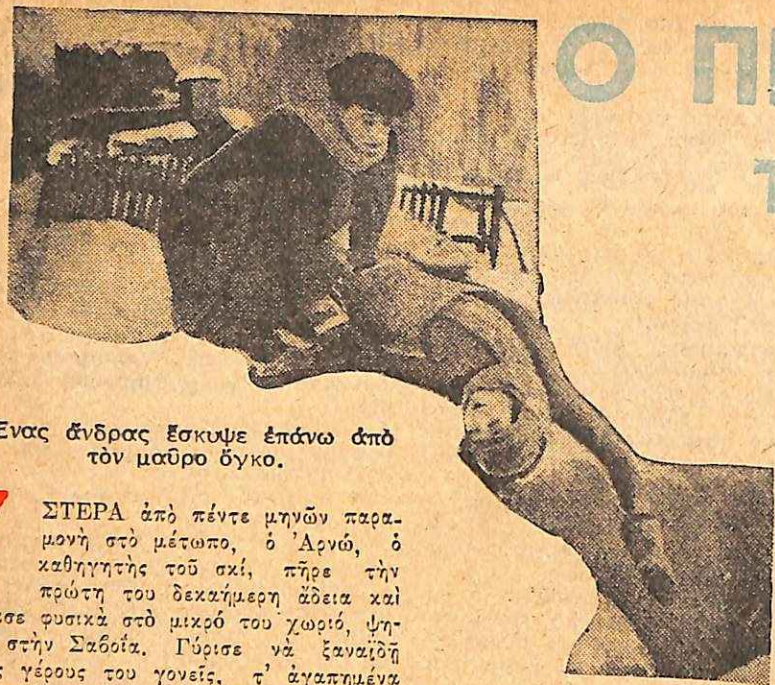
της, την ψυχολογική της και εκεί που νόμιζα ότι είχα βρή την λύση, έρχόταν ένας λόγος, μία χειρονομία της Λίβ (είνε τό χαϊδευτικό της "Ολβία) και μου άνέτρεπαν όλο τό οικοδόμημα των συλλογισμών και παρατηρήσεών μου, σαν νατάν από τραπουλόχαρτα!

» Παρ' όλο όμως τό μυστήριό της, είμεθα απόλύτως μονιασμένοι. Έδώ και τέσσερα τώρα χρόνια που παίζαμε μαζί, δεν μαλλώσαμε ούτε μία φορά. Είμεθα... οι πιο αγαπημένοι «εραστές» του κινηματογράφου.

» Στην αρχή ή 'Ολβία ήταν πολύ έπιφυλακτική μαζί μου. Μόλις τελειώναμε τό γύρισμα στο στούντιο, έσπευδε να εξαφανισθή χωρίς πολλές φορές να μου πη ούτε ένα «ώρεδουά».

» Αυτό κράτησε για κάμποσο καιρό, «Η πόζα θα μου κρατάη, έλεγα εγώ, ή είναι πολύ δειλή». Αϊ λοιπόν, δεν ήταν ούτε τό ένα ούτε τό άλλο. Ήταν άπλουστάτα ένα νοικοκυροκορίτσι, που μόλις τελείωνε την δουλειά της, έτρεχε στο σπίτι της να βρή τους δικούς της, και να βοηθήση την μητέρα της στην κουζίνα!

» Κάποτε καθώς περιφερόμουν άσκαπα στην άκτ ή του Μόντεστο, είδα ένα όμιλο παιδιών να διασκεδάζη με διάφορα παιχνίδια που είχε στήσει ένας έπιχειρηματίας του ποδιού και μεταξ' των όποιων ήταν και τα άλογάκια. Ποιά ήταν ή κατάπληξή μου όταν μεταξ' των παιδιών αυτών άνεγνώρισα και την Λίβ, καθάλα σ' ένα άλογάκι! Τό μεγάλό μου μυστήριο έπαυε και κείνο σαν παιδί!

“Ένας άνδρας έσκυψε επάνω από τον μαύρο όγκο.”

ΥΣΤΕΡΑ από πέντε μηνών παραμονή στο μέτωπο, ο Άρνώ, ο καθηγητής του σκί, πήρε την πρώτη του δεκαήμερη άδεια και γύρισε φυσικά στο μικρό του χωριό, ψηλά, στην Σαβοΐα. Γύρισε να ξαναϊδω τους γέροντες του γονείς, τ’ αγαπημένα του χιόνια μέσα στα όποια είχε μεγαλώσει και την μικρούλα παιδική του φίλη Έλ: άν που του έστειλε τόσο χαριτωμένα γράμματα στο μέτωπο.

— ■■ —

Το άλλο πρωί ο Άρνώ είχε δάξει κι’ άλλες στην γραμμή μερικές μαθήτριες και τους έκανε τα πρώτα μαθήματα του σκί. Διάφοροι ξένοι, που έκαναν αυτήν την ώρα τον πρωινό τους περίπατο κοντοεικόντουσαν και κυττούσαν τον όμορφο νέο, με τα άδρα χαρακτηριστικά και την ωραία κορμοστασιά που φάνταζε τόσο χαριτωμένος μέσα στην χειμωνιάτικη περιβολή.

— Ποιός είν’ αυτός ο νέος, άκούσθηκε μια γυναίκα φωνή με έντελώς, αμερικανική προφορά;

— Είναι ο Άρνώ, άπάντησε κάποια άλλη. “Όλες του οι μαθήτριες είναι ξετρελλαμένες μαζί του. Τόν έχουν βαφτίσει ο «Πρίγκιψ των χιονιών».”

— “Οί! Τι ωραίο όνομα, άκούστηκε πάλι η φωνή της Αμερικάνας. Θα άρχισω κι’ εγώ μαθήματα μαζί του.”

Την άλλη ημέρα η θαυόπλουτη Αμερικανίδα είχε προστεθή στις μαθήτριες του Άρνώ.

— Μά έσεις μου φαίνεται πως είσθε στο σκί πιο δυνατή από έμένα, είπε με αληθινό θαυμασμό ο νέος, ύστερα από τις πρώτες δοκιμές.

— “Α! “Όχι, άπάντησε η νέα. Ξέρω δέβαινα καλό σκί αλλά θέλω να έξασκηθώ σε μακρυνές αποστάσεις. “Αν θέλετε μπορούμε να κάνουμε άμέσως μια μικρή εκδρομή.”

“Ο ήλιος που έλαμπε επάνω στα κάτασπρα, άπείρητα χιόνια άντανακλούσε στο ωραίο πρόσωπο της νέας και έκανε τις πλούσιες ξανθές μπούκλες της να φαντάζουν σαν γουσαφένιες. “Από καιρού σε καιρό ο Άρνώ γύριζε και της έριχνε κλεφτές ματιές. Τι υπέροχη που ήταν σπ’ αλήθεια!

Εμφανικά εκείνη τον ρώτησε: — “Έχετε μεγαλώσει εδώ επάνω, Άρνώ; — Μάλιστα, μίς. — Τώρα καταλαβαίνω γιατί είσαστε και σεις τόσο όμορφος!”

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΩΝ ΧΙΟΝΙΩΝ

“Ένα ωραιότατο διήγημα του ΜΑΡΙΣΕΛ ΛΑΛΜΕ

— Με κολακεύετε, μίς...

— Άρνώ... Δεν πιστεύω να θυμώνετε που σάς φωνάζω Άρνώ; Έμένα με λένε Ρόμπυ. Θέλετε να με φωνάζετε κι’ έσεις έτσι; Ρόμπυ θα πη στην γλώσσα μας ρουμίνι.

— Δεν πιστεύω να έχη δοθή σε άλλη γυναίκα τόσο ταιριασμένο όνομα, είπε ο Άρνώ, κυττάζοντάς την με πάθος.

— Άρνώ, σάς αγαπώ άμέσως μόλις σάς είδα. Μπορείτε να μ’ αγαπήσετε και σεις λιγάκι;

“Αντί για άλλη άπάντηση, ο νέος την έσφιξε στην άγκαλιά τους και κόλλησε τα χείλη του επάνω στα δικά της, σε ένα άταλείωτο φιλή.

— ■■ —

“Ο Άρνώ ήταν τώρα άρραβωνιασμένος με την Ρόμπυ. Τρεις μέρες αργότερα κάλεσε την μνηστή του στο σπίτι του για να την γνωρίσουν κι’ οι γονείς του. Στο άναμεταξύ ανέβαλλε από μέρα σε μέρα την επίσκεψη που σκόπευε να κάνει στην Έλιάν και η μικρούλα στεκόταν άνυπόμονα πίσω από το παράθυρό της ελπίζοντας κάθε φορά που άνοιγε η πόρτα, ότι θα έμπαινε μέσα εκείνος. “Αλλά ο Άρνώ δεν φαινότανε.

“Η Ρόμπυ έφρασε μέσα σ’ ένα μεγαλοπρεπέστατο έλκνηρο μπροστά στο σπίτι του Άρνώ όπου την περίμεναν κι’ όλες οι γεραι άνυπόμονα.

“Η Ρόμπυ τους φέροθηκε με μεγάλη διαχυτικήτητα που φαινόταν όμως ότι ήταν προσποιημένη. “Υστερα παρακάλεσε τον Άρνώ να της δείξη το ωραίο «χωριό της» που δεν υπάρχουν Αμερικάνοι όπου θα πήγαιναν. “Ο νέος την συνόδευσε ως το επάνω πάτωμα όπου βρισκόταν μια μεγάλη βεράντα με θαυμασιά θέα επάνω στις “Αλπεις. “Απέναντί τους άκριβώς ήταν το κωδωνοστάσιο της εκκλησίας του χωριού και πίσω του άπλωνόντουσαν ως το άπειρο οι άταλείωτες χιονισμένες κορυφές. “Η Ρόμπυ βρήκε ότι δεν μπορούσε να γίνη ωραιότερη σκηνοθεσία για ένα έρωτικό φιλή και πρότεινε τα χείλη της στον Άρνώ.

“Ετσι, σφιχταγκαλιασμένους και να φιλιούνταν, τους είδε η Έλιάν, καθώς έδινε από την εκκλησία όπου είχε πάει να της λύγισαν. “Έκανε όμως μια τελευταία προσπάθεια και σύρθηκε όσο μπορούσε μακρύτερα από εκεί. Δεν ήθελε να την ιδούν εκείνοι κάτω από την βεράντα της ελπίδας τους, σαν ζητιάνα της αγάπης. “Αλλά με όλη την προσπάθεια που έκανε, δεν μπόρεσε να φθάση πολύ μακριά. Σωριάστηκε χάμω, καταμεσίς του δρόμου, επάνω στο μισοπαγωμένο χιόνι. Είχε περάσει άρεστή ώρα μέχρι την στιγμή που σταμάτησε άπότομα ένα έλκνηρο τόσο κοντά της ώστε λίγο ακόμη θα την είχε παρασύρη. “Ένας άνδρας πήδησε γρήγορα από μέσα και έσκυψε επάνω από τον μαύρο όγκο που βρισκόταν σωριάσμενος μπροστά του.

— Μια γυναίκα... “Η Έλιάν..., φώναξε κατάπληκτος ο Άρνώ. “Η μόρα το θέλησε να την γλυτώσει αυτός από τον σίγουρο θάνατο που θα εύρισκε αν έμενε λίγο ακόμη έαπωμένη μέσα στο χιόνι. “Η Ρόμπυ τον είχε παρακαλέσει να πεταχτή μια στιγμή ως το ξενοδοχείο της για να της φέρη κάτι που είχε λησμονήσει. “Ο Άρνώ πήρε την μισοαναίσθητη Έλιάν στην άγκαλιά του και την μετέφερε στο πιο κοντινό σπίτι. Τό χωριό ήταν μικρό. “Όλοι γνωρίζονταν μεταξύ τους. Και οι άλλοι άνθρωποι που έμεναν σ’ αυτό το σπίτι έκαναν ότι μπορούσαν για να συνέλθι μίαν ώρα γρηγορότερα η Έλιάν. Την έάπλωσαν σε ένα ζεστό κρεβάτι και της έεκούμπωσαν το παλτό και την μπλούζα για να μωρη να άναπνήξη εύκολότερα. “Ο Άρνώ έριξε αθέλα του μια ματιά στο ωραίο παρθενικό στήθος που ξεπερόβαλε κάτω από την μπλούζα και είδε να κρέμεται επάνω της μια απ’ αυτές τις μικρές ξύλινες καρδούλες που άνοίγουν και έχουν μέσα μια μικρή φωτογραφίτσα. “Η καρδούλα ήταν μισοανοιγμένη και από μέσα της κυττούσαν δυο ωραία μάτια: τα μάτια του. “Η Έλιάν έφερε επάνω στο στήθος της, κρυμμένη μέσα στην καρδούλα μια μικρή φωτογραφίτσα του Άρνώ. Σε λίγο, η νέα ήλθε στον έαυτό της.

“Η Έλιάν σηκώθηκε με κόπο, στήριχτηκε στο δυνατό μπράτσο που της πρόσφερε ο Άρνώ, και εύχαριστώντας την την περιποίησή που της είχαν κάνει, τον άκολούθησε ως το έλκνηρο.

— Πώς αισθάνεσαι Έλιάν; την ρώτησε τρυφερά σε λιγάκι, ο Άρνώ.

— Πολύ καλύτερα. Σ’ εύχαριστώ Άρνώ.

“Η Έλιάν αισθάνθηκε με κόπο, στήριχτηκε στο δυνατό μπράτσο που της πρόσφερε ο Άρνώ, και εύχαριστώντας την την περιποίησή που της είχαν κάνει, τον άκολούθησε ως το έλκνηρο.

— Πώς αισθάνεσαι Έλιάν; την ρώτησε τρυφερά σε λιγάκι, ο Άρνώ.

— Πολύ καλύτερα. Σ’ εύχαριστώ Άρνώ.

“Η Έλιάν αισθάνθηκε με κόπο, στήριχτηκε στο δυνατό μπράτσο που της πρόσφερε ο Άρνώ, και εύχαριστώντας την την περιποίησή που της είχαν κάνει, τον άκολούθησε ως το έλκνηρο.

— Πώς αισθάνεσαι Έλιάν; την ρώτησε τρυφερά σε λιγάκι, ο Άρνώ.

— Πολύ καλύτερα. Σ’ εύχαριστώ Άρνώ.

“Η Έλιάν αισθάνθηκε με κόπο, στήριχτηκε στο δυνατό μπράτσο που της πρόσφερε ο Άρνώ, και εύχαριστώντας την την περιποίησή που της είχαν κάνει, τον άκολούθησε ως το έλκνηρο.

— Πώς αισθάνεσαι Έλιάν; την ρώτησε τρυφερά σε λιγάκι, ο Άρνώ.

— Πολύ καλύτερα. Σ’ εύχαριστώ Άρνώ.

“Η Έλιάν αισθάνθηκε με κόπο, στήριχτηκε στο δυνατό μπράτσο που της πρόσφερε ο Άρνώ, και εύχαριστώντας την την περιποίησή που της είχαν κάνει, τον άκολούθησε ως το έλκνηρο.

— Πώς αισθάνεσαι Έλιάν; την ρώτησε τρυφερά σε λιγάκι, ο Άρνώ.

— Πολύ καλύτερα. Σ’ εύχαριστώ Άρνώ.

(Συνέχεια στην σελίδα 41)

ΤΟ ΤΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΡΙΝΟΥ

Περίληψις προηγουμένων

“Ο μηχανικός Νέδ Κάρσον διευθυντής μιας επιχείρησης στην Τάβα, επρόκειτο να παντρευθή με την νεαρά και ωραιότατη Τρέσσα Δίζον όταν αυτή τον αφήνει και φεύγει ξαφνικά, χωρίς να του εξηγήσει τους λόγους. “Ο Κάρσον την άναζητεί αλλά δεν την βρίσκει πουθενά. “Απελπισμένος επιστρέφει στις δουλειές του.

Μια μέρα ο Κάρσον μαζί με τον φίλο του γιατρό Μώνρο πήγαν εκδρομή μέσα στο δάσος συνοδευόμενοι από τον Κινέζο υπηρέτη του πρώτου Βά—Σου κι’ εκεί ξαφνικά βλέπει ο νέος μακριά μια συνοδεία Μαλαίων με μια νέα λευκοφορεμένη. “Ήταν η Τρέσσα. Ζήτησε να πλησιάση, οι Ιθαγενείς όμως τόν έμπόδισαν. Σε μια στιγμή η Τρέσσα τρομαγμένη φάνηκε μπροστά του. “Αφύγε του λέγει, δεν μπορώ να σου εξηγήσω το μυστήριο νή θελήσης να με ξαναδής.”

9ον

ΩΣΤΕ λυπάσαι για ό,τι έγινε Τρέσσα. Λυπάσαι γιατί συναντηθήκαμε, γιατί σ’ αγαπήσα;

— Μή με πικραίνεις πιο πολύ. Είμαι πολύ θλιμμένη, σε παρακαλώ πηγαινε.

— Θα φύγω με πρόπει να σε προειδοποιήσω πως διατρέχεις κινδύνους Τρέσσα. “Η ζούγκλα είναι γεμάτη κινδύνους Τρέσσα, πρόσεχε.

— “Υπάρχουν άλλοι κινδύνους χειρότεροι. Οι άνθρωποι που με συνοδεύουν μου είναι πιστοί, είναι δικό μου.

— Μά γιατί γυρνάς μέσα στα δάση;

— Για να συνάξω άνηθ, σπάνια κρίνα.

— Μήν λές δέμματα. Ζητάς το δολοφόνο του άδελφού σου τον “Αρμστρογκ μέσα στη ζούγκλα.

— “Ισως.

— Αυτό λοιπόν, ήταν η αίτία που έφυγες τότε;

Την είδε να ύποφέρη με τις έρωτήσεις του κι’ αισθάνθηκε την καρδιά του να πονά για το ωραίο αυτό κορίτσι που έθυσιάζετο σε μια έμμονη ιδέα.

— Μή με ρωτάς πιά, του είπε με πόνο.

— “Ενα πράγμα ακόμα θα ρωτήσω. “Αν τον συναντήσης τον “Αρμστρογκ τί θα κάνης;

— Δεν ξέρω.

— Και όμως ποέπει να ξέρης. Αυτός είναι ένας επικίνδυνος αντίπαλος που μπορεί να σου κάνει κακό.

Τόν κύτταζε με λυπημένο ύφος χωρίς να πη λέξη.

— Δεν μου άπαντάς; την ρώτησε.

— Το μόνο που έχω να σε παρακαλέσω, είναι να μ’ άφίσης στο μέλλον να πάρω το δρόμο μου.

— Και αν ακόμα διατρέχεις σοβαρόν κίνδυνον;

— Ναί και τότε. Τι σημαίνει τώρα πιά;

— Τώρα πιά; Τρέσσα, τί θές να πής; γιατί δεν μου έμπιστεύεσαι το μυστικό που μου κρύβεις;

— Θα ήθελα να μπορούσα, με δεν μπορώ. Καταλαβαίνω πως θα δγάλης λαν-

— Και ποιό δρόμο πήρε;

— “Εκεί στο “Ανατολή του ήλιου.

“Όσο η Τρέσσα δεν ήταν επί τά Ιχνη του. Αυτός ο φοβερός “Αρμστρογκ θα περσσε τρεις μέρες νωρίτερα και τράβηξε προς αντίθετη διεύθυνση.

“Ο Κάρσον πέρασε το δάσος. Είχε σκοτεινιάσει πιά. “Αν δεν είχε ύποσκηθί στον γιατρό ότι θα γύριζε το βράδυ, θα έμενε στο χωριό των Ιθαγενών. Μέσα στη ζούγκλα είδε πολλές φορές πράσινα μάτια θηρίων και μετεχειρίστηκε το περίστροφο.

Κατά τις δέκα άκριβώς είδε μεταξύ των φοινίκων τις φωτιές που ήταν άναμμένες στην εγκατάσταση των μηχανικών έργων και μετά λίγα λεπτά βρισκόνταν εκεί.

“Ο Μώνρο εκάμπιζε έξω από το παρόπηγμα. “Όταν τον είδε έτρεξε κατ’ επάνω του:

— Νέδ, έσύ είσαι; Δόξα σοι ο Θεός. “Ήμουν πολύ άνήσυχος. Την βρήκες;

— Ναί.

— Πού;

— “Ακριβώς στο μέρος που φανταζόμουν. Δεν ήθελε να μ’ άκούση. Σχεδόν μ’ έδιωξε.

“Ο Μώνρο έσκυθόρπασε.

— Και νομίζεις πως καταδιώκει αυτόν τον τύπο, τον “Αρμστρογκ;

— Ναί, ναι, μου τ’ έμολόγησε. Και όπως έμαθα από κάποιον Ιθαγενή ότι ο “Αρμστρογκ πέρασε μπροστά πριν τρεις μέρες.

— “Απ’ εδώ, από την Τάβα;

— Ναί. Φαίνεται πως κρύβεται όσπου να κοπάση ο θόρυβος από την δολοφονία.

— Και τί σκέπτεσαι να κάνης τώρα Νέδ;

“Ο Κάρσον κύτταζε μελαγχολικά τις μηχανικές εγκαταστάσεις που τον καθήλωναν στο μέρος εκείνο.

— Πονώ Μώνρο, είπε. Πιατί να μήν άληφήσω το θυμό της και να μήν την πάρω διά της βίας μαζί μου!

— Φοβάσαι κανένα κίνδυνο;

— Πολλούς και μεγάλους!

“Ο Μώνρο σκέφθηκε σαν καλός και πονετικός φίλος. Αυτός ήταν ελεύθερος.

— Μπορείς να στέρηθης τον Βά—Σου; του είπε.

— Γιατί; Τι έννοεις;

— “Εάν έχω τον Βά—Σου μαζί μου μπορώ να ένωθώ με την συνοδεία της Τρέσσας και να της φανώ γρήγορος εν άγανκη. Μπορούμε να την άκολουθήσουμε και μυστικά. “Ο Βά—Σου είναι έξυπνος, θα τ’ άκαταφέρη.

“Ο Κάρσον σκέφθηκε πολύ. Καίοντι άπεφάσεις:

— Ναί, λευκό άνθρωπο με ντέκα μαύρους.

— Ναί, λευκό άνθρωπο με ντέκα μαύρους.

— Ναί, λευκό άνθρωπο με ντέκα μαύρους.

— Μπορείς να πάρεις τον Βά, είπε. Είναι καλός αλλά εσύ είσαι Μώνο. Πρόσεχε τον Βά ιδιαίτερα, δεν είναι πολύ βέβαιος γι' αυτόν. Έχω αμφιβολίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13ον

Ο ΑΡΜΣΤΡΟΓΚ ΕΠΙ ΣΚΗΝΗΣ

Ο Μώνο έφυγε με τον Βά—Σου την άλλη μέρα το πρωί. Ο Κινέζος ήταν φορτωμένος με κουβέρτες, μια σκηνή και ζωοτροφές για μίαν εβδομάδα.

— Δεν ξέρω αν έπρεπε να σ' αφήσω να πας Μώνο, είπε ο Κάρσον την τελευταία στιγμή.

— Γιατί;

— Είναι πολύ άγριος ο τόπος.

— Μά είμαστε όπλισμένοι!

— Τό ξέρω. Σκέπτομαι όμως τον Άρμστρογκ. Εάν κρύβεται και καταλάβει πως καταδιώκεται, δεν είναι άπιαστο να επιχειρήσει να σκοτώσει και σένα και την Τρέσα.

— Και τότε πάλι, δεν πρέπει η Τρέσα να μείνει μόνη.

Ο Κάρσον τὰ σκέφθηκε όλα. Ήξερε πως ο Μώνο είχε θάρος πολύ αλλά όχι και την πείραν των εξερευνητών. Όσον για τον Βά—Σου δεν του είχε πιά καμιά εμπιστοσύνη αυτός.

— Πράγματι, είναι ανάγκη να πας, είπε. Πάντως όμως, φρόντισε να μου στείλεις νέα σε μια δυο μέρες. Στείλε μου δυο λέξεις με κανένα ιθαγενή, μή τον πληρώσεις όμως προκαταβολικώς.

Ο Μώνο του έσφιξε το χέρι κι' έφυγε με τον Κινέζο. Ο Κάρσον τους παρακολούθησε φεύγοντας και κατόπιν επέστρεψε στην εργασία του. Χωρίς την δική του επίβλεψη τίποτε δεν ήταν δυνατόν να γίνει. Και τὸ έργον τὸ ὁποῖο εἶχε ἀναλάβει ἦταν τεράστιον.

Μέσα στὸν κάματο τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ζέση ἐξουόσε τοὺς ψυχικοὺς του κόπους. Πέρασαν δυο μέρες ὅταν ἕνα ἀπόγευμα, ἐκεῖ πού καθόταν ἔξω ἀπὸ τὸ παράπηγμα εἶδε κάποιον μαῦρον νὰ ἔρχεται δομακίως. Κρατοῦσε ἕνα διπλωμένο χαρτί προωρισμένο γιὰ τὸν Κάρσον. Ἦταν ὁ γραφικὸς χαρακτήρ τοῦ Μώνο. Τοῦ ἔγραφε:

«Όλα πᾶνε καλὰ. Ἀκολουθοῦ τὴν Τρ... ἕνα μίλλι πίσω.

Μώνο

Ἐφοδωόρησε τὸν κοιμιστὴν καὶ τὸν ρώτησε γιὰ τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐστάλη τὸ σημείωμα. Ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ νέα.

Πέρασαν τρεῖς μέρες ἀκόμη καὶ καμιά ἄλλη εἰδησις δὲν ἔφθασεν ἀπὸ τὸν Μώνο. Ἀόχισε ν' ἀνησυγῇ. Μήπως ἡ Τρέσα βρέθηκε ἀντιμέτωπος μετὰ τὸν δολοφόνον; Καὶ τότε;

Οἱ μέρες περνοῦσαν καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ Μώνο ἐξακολουθοῦσε. Κάτι θὰ συνέβη, ἀλλὰ τί; Ἀόχισε ν' ἀνησυγῇ καὶ νὰ παραμελῇ τὴ δουλειά του. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τ' ἀφήσει όλα καὶ νὰ πάει μέσα στὴ ζούγκλα νὰ δῇ τί συνέβη.

Ἐκωνικά, ἕνα δοκάκι μὲ περίεργος συνοδεία ἔφθασε στὴ ἐγκαταστάσις. Ὁ κτὼ ἄνδρες, ὅλοι Μαλαῖοι, κι' ἕνας λευκὸς ξαπλωμένος σ' ἕνα ποιεῖο. Ἦσαν μαζί τους πλοῖνι μετὰ πειθήνους καὶ φυτὰ μέσα σὲ γλάστρες.

Ὁρισμένως θὰ ἦταν ἡ συνοδεία τοῦ Ἀρμστρογκ!

Γεμάτος περιέργεια πλησίασε καὶ προσπάθησε νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τὸν ἀρχηγό. Ὁ Μαλαῖος αὐτὸς τοῦ εἶπεν ὅτι ὁ Κύριός του ἀρρώστησε καὶ ὅτι πληροφορήθηκαν ὅτι ὑπῆρχε κάποιος γυατρός ἐκεῖ. Παρακάλεσε δὲ ἂν εἶναι δυνατόν νὰ τὸν δοθῇσιν μετὰ φάρμακα.

Ὁ Κάρσον πλησίασε τὸν ξαπλωμένο σὺν ποιεῖο ἄνδρα. Τὰ μάτια του κάτω ἀπὸ τὰ μεγάλα ματογυάλια του ἦσαν κατὰ κλειστά καὶ τὰ μάγουλα κατακόκκινα ἀπὸ τὸν πυρετό. Θυμήθηκε τότε τὴν περιγραφή πού τοῦ εἶχε κάνει ὁ ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου γιὰ τὸν Ἀρμστρογκ. Πῶς δὲν εἶχε μουστάκι καὶ γένεια καὶ ὅτι τὰ εἶχε ξυρίσει. Ἀν ἦταν τώρα ὁ ἴδιος, θὰ πῇ ὅτι εἶχαν ἀφήσει πάλι τὴ γενειάδα του.

Ρώτησε τὸν Μαλαῖο.

— Πῶς λένε τὸν λευκὸ ἄνθρωπο;

— Ἀρμστρογκ λένε. Καλὸ κυνηγός!

— Ὁ γυατρός δὲν εἶν' ἐδῶ ἀλλὰ ἔχω φάρμακα. Πέρασέ τον μέσα σ' ἐκείνη τὴν καλύβα.

Οἱ ἄνδρες ἔκαναν ὥπως τοὺς εἶπε κι' ἐπειτα ἔστρωσαν κοντὰ στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ νὰ φάνε καὶ νὰ κοιμηθοῦν.

Τὸν ἀρρώστο τὸν ξάπλωσαν σὺν κρεβάτι τοῦ Μώνο, ὁ δὲ Κάρσον τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἔβαλε τὸ θερμόμετρο στὴ μασχάλη.

— Πῶς εἶσθε; Ὁ γυατρός; ρώτησε ὁ ἀρρώστος.

— Ὅχι. Ἠσύχασε.

— Εἶναι μαλακία, τὴν ἔπαθα κι' ἄλλοτε. Δὲν ἀνησυγῶ. Γιατί μ' ἔφεραν ἐδῶ αὐτοὶ οἱ τρελλοί; Μοῦ φαίνεται πῶς σὰς ξαναεῖδα ἐσὰς κάπου.

Δὲν εἶχε πλήρως τὰς αἰσθήσεις του, πάντως ὁ Κάρσον ἐσκέφθηκε ὅτι πιθανόν νὰ συναντήθηκαν ὅταν ἔμεινε σὺν ξενοδοχείου του, στὴ Σιγγαπούρη.

Κι' ὁ Κάρσον ἄλλωστε νόμιζε πῶς κάπου εἶχε συναντήσει τὸν μελαχροινὸν αὐτὸν τύπον.

Τὸ θερμόμετρον ἔδειξεν ἐπικινδύνους ὑψηλὴ θερμοκρασία. Τοῦ ἔδωκε κινῆσι καὶ ἐγῆκε ἔξω γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τίς σκέψεις του.

Μιά ἐβδομάδα εἶχε περάσει χωρὶς νὰ πάρῃ νέα ἀπὸ τὸν Μώνο. Μήπως κι' ἐκεῖνος καὶ ἡ Τρέσα ἔπασαν θύματα τοῦ κακούργου πού ἡ μοῖρα τὸν ἔριχνε σήμερα μέσα στὰ γέλια του; Ἐφάνηκε ἄλλωστε ἀπὸ τὰ λόγια του ὅτι τὸν ἔφεραν ἐκεῖ ἀρρώστο παρὰ τὴν θέλησή του.

Ἦσως πάλι ὁ Μώνο καὶ ἡ Τρέσα νὰ εἶχαν χάσῃ τὸ δρόμο τους μέσα στὰ τροπικὰ δάση. Ὅπωςδήποτε ἔπρεπε νὰ προσέχη τίς κινήσεις τοῦ ἐπισκέπτου του.

Ἀπὸ τὸ πλανὶν δομάτιο παρατηροῦσε τὸν Ἀρμστρογκ καθὼς ἐκοιμόταν. Τὸ ἰσχνὸ καὶ πυρρὸν πρόσωπό του ἔδειχνε ἄνθρωπον ἱκανὸν γιὰ κάθε πράξη. Τὰ χεῖλη εἶχαν κάποια σκληρὰ ἔκφραση. Ἐκείνη τὴν στιγμή ὁ ἀρρώστος κινήθηκε καὶ ἔβγαλε τὸ ἕνα χέρι ἔξω ἀπὸ τὴν κουβέρτα.

Ὁ Κάρσον ἀνταρτίχισε. Τὸ χέρι φορούσε γάντι ὁ Ἀρμστρογκ εἶχε τὸ ἕνα χέρι ξυλινό!

Καὶ ὁ δολοφονηθεὶς ἐπίσης εἶχε ἕνα λευκὸ χέρι! Ἀκόμα καὶ ἡ προσδοκίησιν μετὰ τὴν ὁποίαν ἀπείλησαν τὸν Δίζον

εἶχε ἐπάνω ζωγραφισμένον ἕνα χέρι. Τὶ εἶδος συμβόλου ἦταν αὐτὸ πάλιν; Καὶ τί διὰ αὐτοὺς ἄνδρες εἶχαν ἀπὸ ἕνα ἀριστερὸ χέρι τεχνικὸ καὶ συνεδέοντο μετὰ ἕνα μαῦρο κρίνον!

Χίλιες ἀπίθανες ιδέες πέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Κάρσον ὅλη τὴ νύκτα. Ἦν πρωὶ δρόμους τὸν Ἀρμστρογκ καλύπτει. Τὸ ἐρώτημα πέρασε κι' ἦταν χλωμὸς τώρα. Χαμογέλασε μετὰ κάποια εἰρωνεία στὸν Κάρσον, σὰν νὰ ἔκρυβε μιὰ πονηρὴ σκέψη πίσω ἀπὸ τὰ μάτια.

— Εἶσθε καλύτερα; ρώτησε ὁ Κάρσον.

— Ναι, αὐριο θὰ σηκωθῶ.

— Τ' ὄνομά σας εἶναι Ἀρμστρογκ;

— Ἰωσήφ Ἀρμστρογκ;

— Ἀκριβῶς!

— Βοτανολόγος;

— Κάτι τέτοιο. Ἐνδιαφέρωμαι γιὰ φυτὰ καὶ γιὰ ἄγρια ζῶα. Τὸ δικό σας ὄνομα παρακαλῶ;

— Κάρσον. Ἦσως νὰ θυμᾶσθε τὸ πρόσωπό μου.

Ἐκεῖνος φάνηκε σὰν νὰ θυμήθηκε πράγματι, ἀλλ' ἐπρότιμήσε νὰ ὑποκρίθῃ τὸ ἐναντίον.

— Εγὼ σὰς θυμᾶμαι, εἶπε ψέμματα ὁ Κάρσον. Ἐμένατε σὺν ξενοδοχείον («Βικτώρια» στὴν Σιγγαπούρη πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἦτσι εἶναι. Εἶσθε καὶ σεῖς ἐκεῖ;

— Ναι. Ἀλλὰ φύγατε μόλις ἔφθασα γι' αὐτὸ δὲν με θυμᾶσθε. Μὰ δὲν πειράζει. Τελειώσατε τὸ ταξίδι σας τώρα;

— Ναι. Πολὺ ἐπιτυχημένα μάλιστα. Στὴ Βάρνσο πέτυχα μερικὰ εἶδη, ἰδίως κρίνων, πολὺ σπάνια.

— Μήπως πετύχατε τὸ περίφημον μαῦρο κρίνον γιὰ τὸ ὁποῖον μιλά ὅλος ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος;

— Ἐτόνισε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ τὸν ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον τὸν συνομιλητὴ του. Παραδόξως ὁ Ἀρστρογκ ἔμεινεν ἀπαθής.

— Φαίνεται πῶς ἐννοεῖτε ἐκεῖνο τὸ κρίνον πού τὸ λένε Πέρυ Δίζον πού ν' ἀρᾷ καὶ σὺν Βοτανικὸ τῆς Σιγγαπούρης, εἶπε. Ὅχι, ὄχι. Μόνο ὁ Δίζον ξέρει πού βρίσκεται αὐτὸ τὸ κρίνον. Σκέπτομαι νὰ τὸν δῶ καὶ νὰ τὸν ρωτήσω σὰν περάσω ἀπὸ τὴ Σιγγαπούρη.

Ὁ Κάρσον μετὰ κόπον συνεκράτησε τὴν ἐκπληξή του. Ἐθαύμασε τὴ ψυχραιμία καὶ τὸν κυνισμό τοῦ Ἀρμστρογκ.

Ἐφυγε ἀφίροντάς τον μόνο. Οἱ σκέψεις του ξαναγύρισαν στὴν Τρέσα καὶ τὸν Μώνο.

Ὅταν τὸ βράδυ ἐπέστρεψε στὴν καλύβα εἶδε τὸν Ἀρμστρογκ καθισμένον καὶ ντυμένον νὰ καπνίζει. Ἐξω οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐτοίμαζαν τίς ἀποσκευές τους.

— Εἶμαι καλὰ πιά, εἶπε στὸν Κάρσον. Σὰς εὐχαριστῶ. Σκέπτομαι νὰ φύγω γιὰ τὴν παραλία τὴν αὐγὴ. Ἐχω μίαν ἀτράκατο ἐκεῖ.

Ὁ Κάρσον χαμογέλασε καὶ ἐγῆκε ἔξω. Ἦγνε καὶ πῆρε τὸ περιστροφὸν του καὶ μετὰ τὴ βοήθεια δυὸ ἐργατῶν τοῦ ἐτοίμασε μιὰ φυλαχὴ γιὰ τὸν ταχυδρόμικόν αὐτόν, σὺν δομάτιον τῶν ζωοτροφῶν, πού ἦταν χτισμένον μετὰ τσιμέντου καὶ εἶχε σιδερένια πόρτα μετὰ κάγκελα.

Γύρισε πίσω καὶ δοῖκε τὸν Ἀρμστρογκ νὰ καπνίζει πάντα. Ὅταν αὐτὸς εἶδε τὸν Κάρσον τοῦ εἶπε:

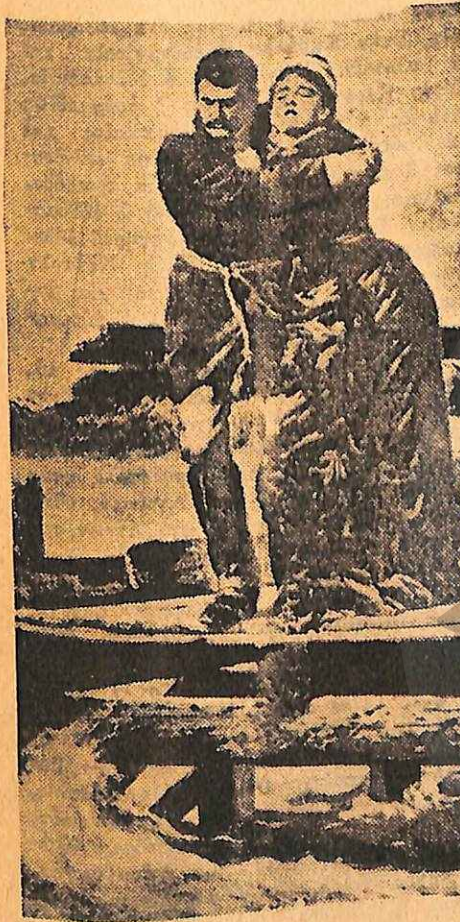
(Συνέχεια σὺν ἐπόμενῳ)

Στὸ περ' ὄριον τῆς ἱστορίας

Οἱ μονομανεῖς τῆς Δόξης

Οἱ ἄνθρωποι πού διψοῦν... φήμη. — Ὁ Ἀλκιβιάδης καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἀνήκουν σ' αὐτούς. — Ὁ Ὀδύγηος δάσκαλος πού ἠτοκτόνησε «πρῶτος» στὸν Δούναβι! — Ὁ Ἀμερικανὸς φοιτητὴς πού ἔτρεξε 15 μέρες. — Ὁ Τζοβάννι Ντομένικο πού ἀνέβηκε μετὰ σκηνὴν στὸ Καμπανίλε τῆς Βενετίας. — Ἡ διαθήκη σὲ μορφή σταυροῦ.

ΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους πού γνώρισαν ἀφθονὴ τὴν δόξα στὴν ζωὴ τους εἶναι καὶ ὁ Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος Λίντμπεργκ. Λίγα δυνάμει ἐγίναν τόσο διάστημα στὸν κόσμο ὁλόκληρο, λίγοι ἄνθρωποι εἶδαν τὰ πλήθη νὰ ἀλαλάζουν ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ στὴν ἐμφάνισή τους, ὅσο ὁ νεαρὸς ἀκόμη τότε Ἀμερικανὸς πού κατάρθωσε νὰ διασχίσῃ πρῶτος τὸν Ἀτλαντικὸν μετὰ τὸ ἀεροπλάνο. Ἀλλὰ καὶ λίγοι ἄνθρωποι μετ' ἐν ὁρῇσαν τόσο πολὺ γιὰ τὴν δόξαν τοὺς ὅσο μετενόησε ὁ ἀεροπόρος Λίντμπεργκ. Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς πού βρισκόταν σὺν μεσουράνημά του ἔλασε ὑπὸ τίς πιδ τραγικῆς συνθήκης τὸ παιδί του. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνος ὁ Λίντμπεργκ πού

Ἐνας ζωγράφος τῆς ἐποχῆς ἀναπαράστησε τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους πού πνίγηκαν «πρῶτοι» στὸν Δούναβι τὸ 1832.

Μιά ἀρχαία γκαρδύρα πού παριστάνει τὸ κατόρθωμα τοῦ Τζοβάννι Ντομένικο ὅταν ἀνέβηκε πάνω σ' ἕνα τεμπωμένο σκηνί, μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Καμπανίλε τῆς Βενετίας.

μείσσε τὴν δόξα. Ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, διάσημοι ἐπιστήμονες, ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων ἢ πραγματικῶν καλλιτεχνῶν αἰώνων. Ὅλη τους ἡ νοσηρὴ φιλοδοξία δὲν ζητοῦσε τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ κάνουν κάτι τὸ ἰδιαίτερον, κάτι πού δὲν τὸ ἔκαναν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι. Θέλανε νὰ γίνουν πασίγνωστοι. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ κατορθώσουν μετὰ ἄλλον τρόπο, κατέφευγαν στὴν πιδ τραγικῆς συνθήκης τοὺς ἔκαναν τίς περισσότερες φορές γελοῖους.

Τὰ παραδείγματα τῶν ἀνισορροπῶν αὐτῶν φιλοδόξων εἶναι ἀπειρα. Τὸ 1832, ἕνας δάσκαλος στὴν Οὐγγαρία ρίχτηκε κάποτε μαζί μετὰ τὴν ἀγαπημένην στὰ κύματα τοῦ Δουναβίου μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν φήμη ὅτι ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πού εἰσέλασε τὴν διπλὴ αὐτοκτονία στὸν Δούναβι! Κάποιος συμπατριώτης τοῦ ζωγράφου βρέθηκε καθὼς φαίνεται τὸ πρῶτον ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον καὶ ἀπαθανάτισε τὴν σκηνὴν αὐτὴν σὲ ἕνα πίνακα πού εἶχε καθὼς φαίνεται γιὰ κάμποσον καιρὸ μεγάλη πέρασι. Πολὺ γρήγορα ὅμως ἔχαστηκαν καὶ ὁ δάσκαλος καὶ ἡ ἐρωμένη του καὶ ὁ ζωγράφος καὶ ὁ πίνακας του. Μεγαλύτερη φήμη ἀπέκτησαν ἀσφαλῶς ὁ «Μηχικός καὶ ἡ Μαίρη» πού, καθὼς λέει καὶ τὸ τραγικὸν, ἠτοκτόνησαν αὐτῆς Ἀκρόπολιν τὰ μέρη.

Ἐνας ἄλλος πού θέλησε ἐπίσης νὰ γίνῃ ἐνδοξος μετὰ πρῶτον πῶς ἦταν ἕνας Ἀμερικανὸς φοιτητὴς πού... ἐτρεξε ἐπὶ 15 ἡμέρας συνεχῶς. Πιά μερικὲς ἐβδομάδες, τὸ 1928, εἶχε κατορθώσῃ πραγματικὰ νὰ ἀσχολοῦνται μαζί του δόξαι οἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς καὶ μερικὲς ἐρωσιμῆδες ἀκούη. Ὑστερὰ ὅμως ἐξέλασσε ἐντελῶς καὶ σήμερον δὲν εἶ

Από τα προηγούμενα

Η Ειρήνη Ροτζίνσκυ, κόρη νόθος του Πολωνού ζωγράφου Ρολάνδου Ροτζίνσκυ και της Ίνές Δεπαίδα, πρόκειται να κληρονομήσει μία τεραστιά περιουσία που της άφηκε πεθαίνοντας στην Αμερική, ένας φίλος του πατέρα της.

Την περιουσία αυτή την έποφθαλμιού και ο βαρώνος ντε Ροζενγκρίζ, ο άποκαλούμενος βασιλεύς των επαιτών του Παρισιού. Αυτός προσπαθεί να πείσει την Ειρήνη να παντρευτεί τον γιο του Έκτορα. Προς τον σκοπόν αυτόν εκδιάζει την Ίνές ή οποία από εικόσαστίας είναι σύζυγος του διασώστου ψυχιάτρου Λιαβέρ, που είχε αναλάβει την θεραπεία του Ρολάνδου. Ο ζωγράφος είχε τρελλαθεί από την απελπισία του, μετά την εξαφάνιση της έρωμένης του και της κόρης του και ήταν έγκλειστος σ' ένα φρενοκομείο. Απ' εκεί τον πήρε ο βαρώνος και τον έχει σπίτι του. Η Ειρήνη μαθαίνοντας από την Ίνές την ματιά της, την αλήθεια ως προς το παρελθόν της, τρέχει να βρει τον πατέρα της. Εκεί της λένε ότι από ευγνωμοσύνη πρέπει να παντρευτεί τον γιο του βαρώνου.

Η Ειρήνη δεν μπορεί να δεχθεί τον γάμο αυτό γιατί αγαπά τον γιο του γιατρού από την πρώτη του γυναικά—Αδριανό. Απαντά λοιπόν, ότι ο γάμος αυτός δεν μπορεί να γίνει γιατί εκείνη δεν αγαπά τον Έκτορα ντε Ροζενγκρίζ. Ο πατέρας της υποπτεύεται ότι αγαπά κάποιον άλλον. Έν τω μεταξύ η Κα Λιαβέρ, προλαμβάνοντας τον βαρώνο, εξομολογείται η ίδια τα πάντα στον άνδρα της.

270

ΠΑΡΑΜΑΤΙΚΑ. εξηκολούθησε ο ντε Ροζενγκρίζ, ή δεσποινίς, όπως και κάθε νέα, έχει το μικρό της μυηιστόρημα. Προτού παντρευτεί τον άνθρωπο που της προώρισε ή μοίρα, αγάπησε, με την φαντασία της τουλάχιστον, έναν άγνωστο του οποίου επεθύμησε να γίνει σύζυγος και του οποίου την ανάμνηση διατηρεί... 'Αλλ' όταν είναι αδύνατον να πάρη εκείνον που είχε αγαπήσει, τί πρέπει να κάνει; Να μείνη άγαμος σ' όλη της την ζωή; Να αρνηθεί να κάνει εύτυχισμένον έναν άλλον άνδρα που πιθανόν να εύρισκε κοντά του την αληθινή ευτυχία;

Ενώ μιλούσε, ή Ειρήνη κύτταζε τον πατέρα της με ένα βλέμμα που έλεγε: «Πατέρα μου, προστάτευσέ με!»

—Λοιπόν, εξηκολούθησε ο «Βασιλεύς των Έπαιτών», ρωτώ την δίδα Ειρήνη Ροτζίνσκυ, μπορεί να παντρευθεί εκείνον στον οποίον έχει δώσει την καρδιά της;

—'Η Ειρήνη σιωπούσε.

—'Αποκρίσου, αγαπητή μου κόρη, είπε ο Ρολάνδος.

—'Η Ειρήνη σηκώθηκε απότομα, και στρεφόμενη προς τον βαρώνον, χωρίς ν' απομακρυνθεί από τον πατέρα

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

της, που της κρατούσε τα δύο χέρια:

—Δεν ξέρω, κύριε, είπε άργά, με ποιο δικαίωμα μπαίνετε στα μυστικά της καρδιάς μου και με ποιο δικαίωμα θέλετε να μου στερήσετε την χαρά και το καθήκον του να τα εμπιστευθώ στον πατέρα μου.

—Ειρήνη! Ειρήνη! Έκαμε ο Ρολάνδος. Τί συμβαίνει, λοιπόν;

—Μη μ' έρωτάς, αποκρίθηκε ή νέα. Θα σου τα έλεγα όλα αυτά, θα σου τα εξηγούσα, αλλά άργότερα.

—Μήπως δεν σ' αγαπά;

—'Εκείνος; 'Ω! πατέρα μου, πατέρα μου! φώναξε ή Ειρήνη, ενώ το πρόσωπο της Ειρήνης έφλογιζετο ολόκληρο. Με αγαπά τόσο όσο τον αγαπώ κι' εγώ, αν όχι περισσότερα...

—Ποιός, λοιπόν, τότε, σάς εμποδίζει να παντρευτείτε;

Για να του άπαντήσει ή Ειρήνη, έπρεπε να του μιλήσει για την μητέρα της, να του θυμήσει την γυναικά που τον έβασάνισε και τον πρόδωσε.

—Σιωπάς; Είπε και πάλι ο Ρολάνδος επί μάλλον και μάλλον ανήσυχος.

—Μην επιμένεις, πατέρα, είπε ή Ειρήνη. 'Η ιστορία είναι μακρά. Σας το ζητώ ως χάριν... Δεν μπορώ να παντρευθώ άλλον. Θα είναι αυτό ή αιωνία δυστυχία μου, ή αιωνία απελπισία της ζωής μου.

—Και ποιός σε στενοχωρεί; φώναξε ο Ροτζίνσκυ. 'Αν πρόκειται ο γάμος που σου προτείνομε να σε κάνει δυστυχισμένη, άς μη γίνει ο γάμος αυτός!...

—Εύχαριστώ!... ψιθύρισε ή Ειρήνη, φιλώντας τον πατέρα της στο μέτωπο.

—Και όμως, πρέπει να γίνει! φώναξε μια φωνή δυνατή και ψυχρή.

Ο Ρολάνδος στράφηκε και κύτταξε... βαρώνο. Γιατί αυτός είχε μιλήσει.

—Πρέπει; επανέλαβε ο Ρολάνδος. 'Αλλά γιατί; Ποιός μπορεί να αναγκάσει την κόρη μου να πάρη έναν άνθρωπο τον οποίον δεν αγαπά, θυσιάζοντας έναν άλλον που τον λατρεύει και που την αγαπά; Θάπρεπε να καταρασθώ την ήμερα που της ξανάδωκε τον πατέρα της;

—Ναι, έτσι θάπρεπε! εξηκολούθησε ο βαρώνος με την ίδια ψυχρή φωνή. 'Αν θέλν να αποφυγής ο πατέρας της συμφορές μεγαλειότερες, 'Εκτός αυτού όμως, υπάρχει κι' ένα χάραγμα!

—'Ω! 'Ελεος!... σιωπάστε, 'Ελεος! Έκανε ή Ειρήνη θορυβημένη. Δεν ξέχασα τίποτα.

—Δεν καταλαβαίνω!... Είπε ο Ρολάνδος. Θέλω να μάθω τα πάντα!...

—Θέλετε να τα μάθετε όλα;

—'Οχι! 'Οχι! Μη μιλάτε! ξανάπε ή Ειρήνη, καταφοβισμένη.

—Τί φοβάσαι, λοιπόν, κόρη μου;

—Για μένα, τίποτε, πατέρα...

ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

—Για μένα τότε;

—'Ω!... Έκανε ή Ειρήνη κάτωρη. —Τότε... Τότε... ψιθύρισε ο Ρολάνδος. Θα πρόκειται για εκείνην... για την γυναικά εκείνην... Την μητέρα σου...

—Ένα νευρικό ρίγος συνεκλόνησε όλο το σώμα του Ρολάνδου.

—Κύριε! φώναξε ή Ειρήνη, απευθυνόμενη προς τον βαρώνο, αυτό που κάνετε είναι άτιμον!

—Μιλήστε! διέκοψε απότομα ο Ρολάνδος, το θέλω!...

Ο βαρώνος κύτταξε μια την Ειρήνη και μια τον Ρολάνδο και ύστερα είπε:

—'Ε, λοιπόν, έστω! 'Αφού το θέλετε, θα τα μάθετε όλα! Λοιπόν, ή δεσποινίς Ροτζίνσκυ αγαπά έναν νέο που έχει όλα τα προσόντα να αγαπηθεί, να γίνει ένας καλός σύζυγος, αλλά έχει και ένα μεγάλο μειονέκτημα που χωρίζει τους δύο νέους δια παντός. 'Ο νέος αυτός είναι ο γιος του συζύγου εκείνης που την έλεγαν άλλοτε 'Ίνές Ντεπαίδα!

—Κατάρα! ψιθύρισε ο Ρολάνδος ξαναπέφτοντας στο κάθισμά του.

—Πατέρα μου! φώναξε ή Ειρήνη, τρέχοντας κοντά του.

—'Α! ή γυναικά αυτή! 'Η γυναικά αυτή!... ψιθύρισε ο Ρολάνδος. Θα είναι λοιπόν, ως το τέλος ο κόκος μου δαίμων;

—Καταλαβαίνετε, λοιπόν, πρόσθεσε ο βαρώνος, ότι είναι αδύνατον να τέτοιο συνοικέσιον; 'Η λεπτότης, αν όχι κανένα άλλο αίσθημα, απαιτεί να μην παντρευτεί ή κόρη σας τον 'Αδριανό Λιαβέρ, τον γιο του ένοχου ανθρώπου, ο οποίος θα την έδιωχνε αν μάθαινε το μυστικό της γεννήσεώς της, όπως σε λίγο θα μάθω το όνομα του πατέρα της.

—Κύριε! αποκρίθηκε ή Ειρήνη με υπερηφάνεια, το κατάλαβα αυτό και δεν υπήρχε ανάγκη να επιμένετε στο ζήτημα αυτό μπροστά στον πατέρα μου, να τον ρίξετε σε τόση απελπισία, ύστερ' από την χαρά που έδοκίμασε, ξαναβρίσκοντας την κόρη του την οποίαν έκλειε είκοσι χρόνια τώρα.

—'Η φωνή της όσο πήγαινε γινότανε και πιο άσθενη.

—Έκαμε, εν τούτοις, μια υπερτάτην προσπάθειαν.

—Όταν έμαθα την αλήθεια, εξηκολούθησε, έξετέλεσα άμέσως το καθήκον μου. Και όταν έγκατέλειψα το σπίτι του τίμιου εκείνου ανθρώπου, για τον οποίο μιλήσαμε ήδη, έκαμα την σκληρότερη θυσία της ζωής μου...

—'Αλλοίμονο! ώλόκληρον ο δυστυχισμένος Ρολάνδος, ένόμισα ότι είχα αδειάσει ως τον πάτο το ποτήρι των πικριών που μου έπεφύλασεν ή ζωή, και όμως, είχε μείνει κάτω ή πιο μεγάλη πίκρα: ή δυστυχία της κόρης μου!... Δυστυχισμένο μου παιδί!...

—Παρηγορήσου, πατέρα μου, είπε γλυκά ή Ειρήνη. 'Ησύχασε... Δεν παραπονόμαι...

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

βαινες ποτέ τίποτε, αλλά αυτό δεν εξηράτο από έμένα. Σου όρκίζομαι ότι ποτέ ένόσω βρίσκομαι κοντά σου, δεν θα ίδης δάκρυα στα μάτια μου. Δεν θ' άκούσης κανένα παράπονο, στεναγμό... 'Απαρνήθηκα εκείνον που αγαπούσα, συνέτριψα την καρδιά μου... Γιατί να πω ψέματα; 'Αλλωστε δεν ξέρω να λέω ψέματα. Δεν λένε ποτέ ψέματα σ' αυτούς που αγαπούνε! Το χτύπημα, όμως, που δέχομαι σήμερα, δεν προέρχεται από σένα, πατέρα μου, και δεν είναι αίτια το γεγονός ότι είσαι πατέρας μου που δεν μπορώ να παντρευτώ τον αγαπημένο μου...

—'Η δεσποινίς έχει δίκιο, διέκοψε ο Βασιλεύς των Έπαιτών, τα πάντα εξαρτώνται από την θέση της μητέρας της.

—Όπως και αν έχη, όμως, το παράπονο, διέκοψε ή Ειρήνη, εκείνο που δεν επείγει σήμερα, είναι ή θυσία την οποίαν μου ζητάτε... Το να παντρευτώ δηλαδή, έναν άλλον...

—Μα καλά, κόρη μου, έκαμε ο Ρολάνδος, σηκώνοντας το κεφάλι, δεν μάς λές, επί τέλους, γιατί μιλάς περί θυσίας; Γιατί να πάθεις; Γιατί να υποφέρεις; Σου είπα ότι και εγώ δεν θέλω πια τον γάμο αυτό.

Τα έλεγε αυτά και τα μάτια του άστραφταν.

—Κάνετε λάθος και οι δύο σας, έκανε ο βαρώνος μ' ένα σατανικό χαμόγελο. 'Ο νέος... που πρόκειται να παντρευτεί ή κόρη σας, δηλαδή ο γιος μου, αγαπά την δεσποινίδα και δεν θα την εγκαταλείψη εύκολα. Θα θελήση να μάθη γιατί αρνείται να γίνει σύζυγός του. Θα την καταδιώξη. Θα βρεθεί τότε κάποιος να του πη όλη την αλήθεια, να διηγηθεί το παρελθόν στον σύζυγό της 'Ίνές, να προκαλέση σκάνδαλον, το οποίο θα βλάψη την κόρη σας, της οποίας την τιμή και την ύπόληψη πρέπει να επιβλέπετε...

—'Η Ειρήνη στράφηκε και κύτταξε παρακλητικά τον πατέρα της, σαν να του έλεγε:

—Προστάτευσέ με, μόνον εσύ μπορείς να με υπερασπισθής και να με σώσης.

Ο Ρολάνδος κατάλαβε την άφωνη αυτή έκκληση.

—'Ε, λοιπόν, όχι! είπε σηκώνόμενος όρθιος. Χίλιες φορές όχι! 'Η Ειρήνη δεν θα θυσιασθή. Για κάθε καρδιά που αγαπάει, και μάλιστα γυναικεία, δύο είναι τα χειρότερα μαρτύρια: να μην άνήκη σ' εκείνον τον οποίον αγαπά και να άνήκη σ' εκείνον τον οποίον δεν αγαπά... Το τελευταίο αυτό μαρτύριο, είναι χειρότερο του πρώτου. 'Αν δεν μπορείς να παντρευθείς εκείνον που έδιδάλεξες, δεν θα πάθεις όμως και εκείνον που δεν θέλεις.

—Πατέρα μου!... Πατέρα μου!... Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

νε για λίγες στιγμές σιωπηλός. 'Από μέσα του όμως έβραζε από θυμό. Σε λίγο, βλέποντας ότι με το άγριο και διά της βίας δεν θα κατάρθωνε τίποτε, απέφασσε να καταφύγη στην πονηρία, στον ψευδοαισθητισμό.

—'Εστω, είπε, βλέπω ότι έχω να κάνω με άγνώμονας.

Τα λόγια αυτά έτάραξαν τον Ρολάνδο:

—Με άγνώμονας!... επανέλαβε.

—Ναι, με ανθρώπους που ξεχασαν τί έχω κάνει γι' αυτούς. Σεας ιδίως, Ρολάνδε, που είσθε ο πατέρας στον οποίο έχω αποδώσει το παιδί του, είσθε περισσότερο από κάθε άλλον σε θέση να καταλάβετε την αγωνία ενός πατέρα...

—Τί θέλετε να πείτε; ρώτησε ο Ροτζίνσκυ.

—Ότι κανένας δεν σκέπτεται τον γιο μου, τον γιο μου που αγαπά σαν τρελλός και τον οποίο θα ρίξω στην πιο μαύρη απελπισία, όταν θα του αναγγείλω την άρνηση της δεσποινίδος. 'Α! Ρολάνδε! 'Όταν με κίνδυνο της υπολήψεως και της ελευθερίας μου άκούω σε έβγαζα από το φρενοκομείο όπου αγωνιούσες, όταν σου απέδιδα την ζωή, όταν καταξώδευα τον καιρό μου και την περιουσία μου ψάχνοντας να βρω την κόρη σου, δεν φανταζόμουν ότι θα βρίσκόμουν μια μέρα μπροστά σε μια τέτοια κατάσταση. Τότε μου έλεγες: «Φίλε μου, σου όφείλω κάτι περισσότερο από την ζωή μου... 'Εσύ μόνος με σκέφθηκες και ήλθες κοντά μου. Ζήτησέ μου ό,τι θέλεις, θα το κάνω...» Και πρό μιάς ώρας άκόμη, μου έδινες τον λόγο της τιμής σου... 'Αλλά την στιγμή εκείνη, είχες την ανάγκη μου. Σήμερα, που

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

—'Αλλά γιατί;... φώναξε ή νέα. Πόσο είσαι καλός!... φώναξε ή νέα.

—Και τί θα λέγατε στον νέο με τον οποίο έχει άραδωνισσθή ή δεσποινίς, για να δικαιολογήσετε την άρνησή της να γίνει ο γάμος; Ρώτη-

— Σου είπα ότι κι' εγώ δεν θέλω πια αυτόν τον γάμο!

συνεπλήρωση το έργο μου, με πληρώνεις με αγνωμοσύνη...

"Όλα αυτά ο βαρώνος ντε Ροζενγκρί — που ήταν μεγάλος θεατρίνος — τα είπε με τόση σοφιστική, με τόση συγκίνηση, που θα ξεγελούσε και τον πιο δευδερκή, όχι όμως και την Ειρήνη, η οποία είχε την διαίσθηση της απάτης και της υποκρισίας που έκρυβαν αυτά τα λόγια.

"Ο Ρολάνδος, όμως, ώρμησε προς τον βαρώνο και σφίγγοντας τα χέρια του του είπε:

—Μην τα λές αυτά. "Όχι, δεν είμαι αγνώμων! Ξέρω ότι σάς όφειλω τα πάντα και θα έχετε ό,τι μου ζητήσετε, ό,τι μου άνηκει, έκτος από την ευτυχία της Ειρήνης! "Αν ζητήσετε το αίμα μου, θα σάς το δώσω ευχαρίστως, χωρίς διαταγμό κανένα και μόνον θα λυπηθώ που δεν θα έχω άρκετο να σάς δώσω. "Όχι! "Όχι! Δεν είμαι άχαριστος! Πόσες φορές άφ' ότου είμαι κοντά σας, κατά τα στιγμιαία της πνευματικής μου διασυνείας, δεν έλεγα στον έαυτό μου: «Πώς θα μπορούσα να τον ευχαριστήσω?»

—Αυτό το ξέρετε! άποκρίθηκε με σκληρότητα ο βαρώνος.

—Τό ξέρω, αλλά σάς είπα, όχι αυτή την θυσία, γιατί την ζητάτε όχι από μένα, αλλά από άλλον! Θα παραδεχόμουν εγώ, να ποτισθώ και με άλλες πικρίες, να πάθω και άλλα χειρότερα των όσων έπαθα, να μαρτυρήσω άλλα είκοσι χρόνια, για να εξοφλήσω το χρέος μου σε σάς, υπό τον όρον, όμως, να είμαι εγώ μόνος που να τα πάθω όλα αυτά, όχι εκείνη, η κόρη μου!

—Πατέρα μου! Καλέ μου πατέρα!... φώναξε η Ειρήνη.

"Ο Ρολάνδος συνέχισε:

—Μολονότι είναι μόλις μία ώρα που έχω ξαναβρή την κόρη μου, μολονότι η χαρά που την ξανάβρα έφώτισε την καταραμένη μου ύπαρξη, εν τούτοις, αν μου ζητούσατε να άκονθώ την θυγάτηρά μου, αν θέλετε μ' αυτό να σάς άποδείξω την εόγνωμοσύνη μου, θα δέχομουν χωρίς κανένα παράπονο.

—Πατέρα μου, σε παρακαλώ, ησύχασε! φώναξε η Ειρήνη, συμπλέκοντας τα χέρια της σε χειρονομία έκσεας. Μη μιλάς για χωρισμό... Είμαι κοντά σου, και θα μείνω κοντά σου, ό,τι και αν συμβή.

"Ο βαρώνος, που τα άκουσε όλα αυτά με ύφος σκεπτικό, άλλαξε και πάλι έκφραση. Μία νέα ιδέα πέρασε από το μυαλό του.

Τό πρόσωπό του έγινε τώρα ήπιώτερο, τό βλέμμα του σχεδόν συμπαθητικό.

—Ρολάνδε! είπε ξαφνικά, δεν θέλω να σε άπελπισω. "Εγώ φταίω... "Αφήνω κατά μέρος, αφού έτσι πρέπει, τό ωραίο όνειρο να ενώσουμε τις δύο μας οικογένειες... Συγχώρεσέ με... Σοφ έπιστρέφω τον λόγο σου, άγαπητέ μου Ροτζίνσκυ... Είσθε έλεύθερη, δεσποινίς...

"Η Ειρήνη κύτταξε τον βαρώνο έκπληκτη, σαν να μην πίστευε σ' ατία της.

"Εν τούτοις ψιθύρισε:

—Σας ευχαριστώ, κύριε...

—Νά είσθε ευλογημένος, είπε και ο Ρολάνδος.

—Ναι... αλλά αυτό και μόνο δεν φθάνει, πρόσθεσε ξαφνικά ο Ρολάνδος. "Η Ειρήνη έλεύθερη... Καλό, πολύ καλό αυτό, αλλά δεν φθάνει. "Εκείνο που θέλω είναι να γίνη ευτυχισμένη.

—"Αλλά, πατέρα μου, είμαι!... "Ο Ρολάνδος όμως δεν την άκουγε. Συνέχισε με παραφορά:

—Βρήκα! φώναξε. "Αγαπάς, και ξέρω ότι έχεις κλάψει γι' αυτό. "Από τώρα όμως και στο εξής, δεν θέλω τα ωραία σου μάτια να χύσουν ούτε ένα δάκρυ...

—Πατέρα μου...

—Θά πάρης εκείνον που αγαπάς!

—Τί λές! ρώτησε έκπληκτη η νέα.

—Λέγω ότι είναι δυνατόν αυτό, ό,τι είναι εύκολο μάλιστα!

—"Αλλά πώς; ψιθύρισε η Ειρήνη.

—"Άκουσε. "Εκείνο που κάμνει άδύνατο τον γάμο σου, είναι ότι είσαι κόρη μου, ότι είσαι κόρη του Ρολάνδου Ροτζίνσκυ και της "Ινδς Δεπαϊά...

—Ναί.

—Λοιπόν; Ποιος τό ξέρει αυτό, έκτος από την μητέρα σου, από έμένα και από εκείνον;

—Κανείς!

—Κανείς; Τί εύτυχία!

—Εξηγήσου, πατέρα.

—"Εξηγούμαι: Δεν θέλω ποτέ να με πής πατέρα σου. Ούτε και εγώ θα σε όνομάσω ποτέ κόρη μου. Τό μυστικό αυτό ποτέ δεν θα βγί από τα χείλη μου. Ξαναγύρισε στο σπίτι από όπου ήλθε. Μείνε ή έκθετη κόρη. Πάρε αυτόν που αγαπάς και τον όποιο θα ξπαινες αν δεν ζούσα εγώ. αν δεν με ξανάβρισκες...

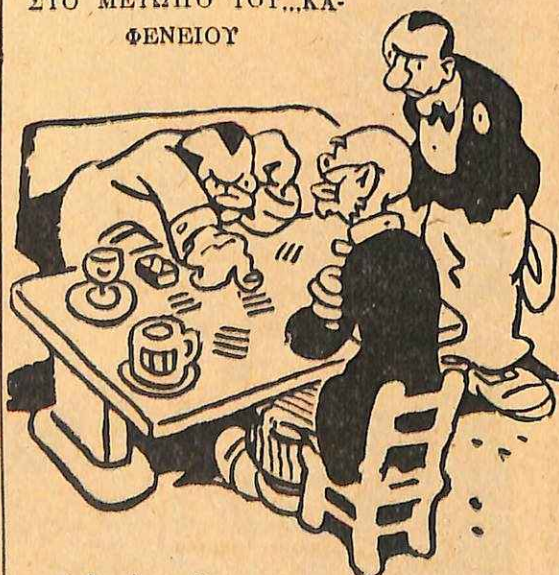
—Ζητάς, λοιπόν πατέρα να σε έγκαταλείψω;

—Ναί... Δεν πρόκειται να σοφ έρω κανένα καλό εγώ. Είμαι ή δυστυχία προσωποποιημένη.

—Νά σε έγκαταλείψω! επανέλαβε η Ειρήνη, όχι, άρνόμαι! Μη μου τό ξαναζητήσεις αυτό, πατέρα.

—Τό άπαιτώ!...

ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΙΟ ΤΟΥ...ΚΑΦΕΝΕΙΟΥ

Αυτά αυτοσχέδια στρατήγεια καταστρώνουν με σπέρτα στρατηγικά σχέδια πάνω στο τραπέζι του καφεναίου.

Και τό γκαράνι, πού ναι «πνεύμα αντίλογίας», παρατηρεί:

—"Ωραία τό σχέδιό σας. Μά δεν έλάβατε ύπ' όψιν ότι τα σπέρτα είναι ούδέτερα... "Ερχονται από την Σουηδία.

—"Όχι, πατέρα, μην μου ζητάς ένα τέτοιο πράγμα! "Αν σε άφήσω και φύγω, θα συχαθώ τον έαυτό μου, δεν θαμιά διόλου εύτυχισμένη.

—Δεν θα με χάσης τελείως, είπε ο δυστυχισμένος πατέρας, όταν παντρευτής αυτόν που αγαπάς, θα μπόρης νάρχεσαι κάπου-κάπου κρυφά και να μου λές σ' ατία: «Πατερούλη μου, σ' αγαπώ, δεν σε ξέχασα, ή κόρη σου σε σκέπτεται πάντα!» Αυτό θα μου ήταν άρκετό...

Πήρε την Ειρήνη στην άγκαλιά του και την έσφιξε επάνω στην καρδιά του.

—Πατέρα μου... πατέρα μου... ψιθύριζε η Ειρήνη.

—Κόρη μου...

"Εμειναν έτσι για κάμποση ώρα άγκαλιασμένοι. Δεί είχαν αντίληψη ότι εν τώ μεταξύ, ο βαρώνος είχε βγί άθόρυβα και πήγε στο δωμάτιο στο όποιο είχε άφήσει τον Σαπουνάκη, όταν πήγε να παραλάβη τον Ρολάνδο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33ον

ΟΙ ΔΕΚΑ ΣΤΑΓΟΝΕΣ

"Όταν ο βαρώνος έσπρωξε την πόρτα για να περάση στο άλλο δωμάτιο, βρήκε κάποια αντίσταση, ή όποια, όμως, άμέσως έπαυσε.

"Η αντίστασις αυτή ήταν αυτός ο συνένόχος του, ο όποιος, μη συγκρατώντας την περιέργειά του, είχε κολλήσει τό ατία του στην κλειδαρότρυπα για να άκούση τί θα έλεγαν.

Στό άνοιγμα της πόρτας ο Σαπουνάκης ώπισθοχώρησε τρομαγμένος. "Ο βαρώνος τον κύτταξε με ύφος άγριο.

Για μερικές στιγμές, οι δύο άθλιοι έμειναν ο ένας άπέναντι του άλλου άμιλητοι.

Πρώτος διέκοψε την σιωπή ο βαρώνος.

—"Άκουσε, είπε του Σαπουνάκη με σφιγμένα δόντια.

—"Αρχηγέ, ψιθύρισε ο άλλος, ή υπόθεσις με ένδιαφέρει έξ ίσου...

—"Ωραία! Και τί φρονείς;

—Φρονώ ότι μάς έκλεψαν, αρχηγέ! "Οτι μάς έλήστευσαν...

"Ο Ροζενγκρί ήταν κυριευμένος από άπερίγραπτη λύσσα.

—Πάρα πολύ έχει θεραπευθή ό τρελλός αυτός, είπε.

—Ναί, πάρα πολύ... Και ατία ή κοπέλλα παίζει πολύ ωραία τό μέρος της...

—Τί να κάμωμε;

—Αυτό ρωτώ κι' εγώ, τί να κάμωμε; "Αν είσασθε πιά δικαίος, αρχηγέ, θά τά διώξουμε με την Λουίζα που θάλαγε ό,τι κι' αν θέλαμε, θάκανε ό,τι και αν της λέγαμε...

"Ενθ' τώρα νάμαστε άφωπλισμένοι!

—"Αφωπλισμένοι; φώναξε ο βαρώνος, ώ! όχι άκόμη!...

—Πού βασίζεσθε; "Ο Ρολάνδος ξαναβρήκε όλο του τό λογικό, όλη του την θέληση... Εί, ναι πατέρας της. "Αν άρνηθή την συγκατάθεσή του, δεν μπόρεϊτε να του κάνετε τίποτε.

—Ναί, αλλά άπομένει ή μητέρα, ή Κα Λιεβέρ.

(Η συνέχεια στο επόμενον)

Γιά να διασκεδάσετε

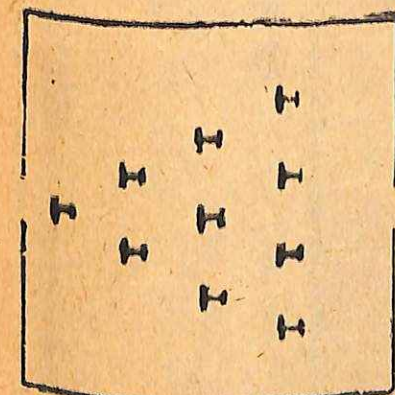
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) "Εχω χαράν. 2) Μέτρον έπιφανείας—Τελικός σύνδεσμος. 3) Πρόδες. 4) "Εκάστη—Τά ζώντα. 5) Νοστιμίζει τά φαγητά—Οικιακόν ζών—Τόσα είναι τά θαύματα του κόσμου. 6) Τουρκικόν άζίωμα—Γαλλική πόλις εις την Μάγγην. 7) Τό αντίθετον του πυκνώνω. 8) Διεικητικόν διαμέρισμα—Κινέζοι. 9) "Ανώτατος άρχων—Φυλή του "Ισραήλ.—α'..καταθεθέν. 10) "Απαραίτητον σίς δυσπεψίας.—Μεγάλη ή ύπομονή του. 11) Την έχουν οι...συνεταί. 12) "Αρθρον (πλ.)—Τό ύκέρχον. 13) "Η κάτοικος έλλη" νικής νήσου.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) "Η πρωτεύουσα των πούγων. 2) Νότα—Τό ύπάρχον. 3) "Ελλην ποιητής. 4) Μεγάλοι δένδροφυτευμένοι έκτάσεις—Με αυτό έπαύθη επί του σταυρού ο Κύριος. 5) Τό άπειρον—Προσωπική άνωνομία (Δημ. αϊτ.). Τό ζευγάρι. 6) Κάτοικος νομού της Ηελοποννήσου—Εύρωπ. χώρ. 7) Τά μέρη του πλοίου, τά υπό την βλάσαν. 8) "Ιδρυτής της Ρώμης—"Εξασθενούν τό σωμα. 9) "Όπως άκριδώς—Νήσος της Δωδεκανήσου—Γυναικείον

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

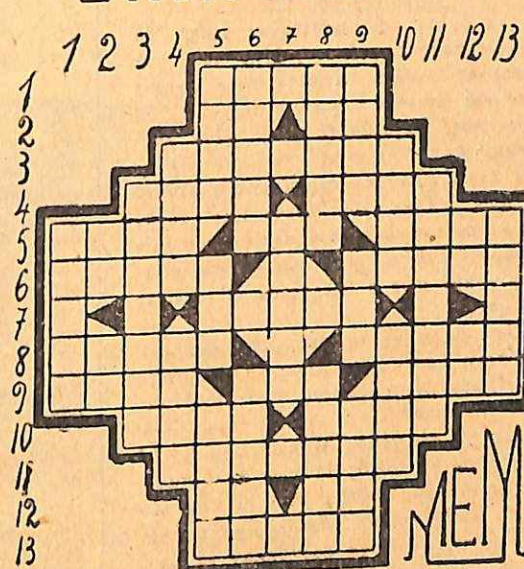

"Ο άρχηγός της άεροπορίας πρόκειται να επιθεωρήση ένα σμήνος που περιλαμβάνει 10 άεροπλάνα. "Ο σμήναρχος πληροφαιρείται ότι ο άρχηγός θά έλθη από την άριστερά είσοδο του άεροδρομίου, και τοποθετεί τά άεροπλάνα του εις τρόπον ώστε ή κεφαλή του σμήνους να εφίσκεται προς την πλευρά όπου θά εμφανισθή ο άρχηγός.

Την τελευταία όμως στιγμή ο σμήναρχος μανθάνει ότι ο άρχηγός θά έλθη από τη δεξιά είσοδο.

Πώς θά κατορθώση μετακινών τας μόνον 3 άεροπλάνα να αντιστρέψη την διάταξιν του σμήνους, ώστε ή

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

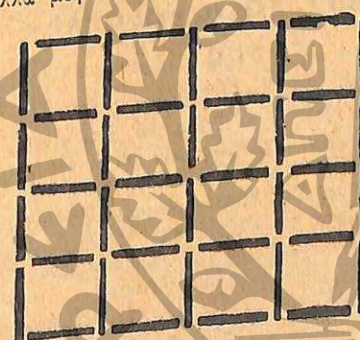
χαϊδευτικόν όνομα. 10) "Επίγειον της "Αμφισβήσεως—"Ο όμοιος προς τινα. 11) Είδος άστέρου. 12) "Αρθρον (πλ.). "Η ψυχή (ξεν.). 13) Δεν γίνεται τίποτε χωρίς να ύπάρχη ατία.

—"Αποστολεύς:
ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ
(Τουρκολίμανο—Πειραιώς)

κορυφή της διατάξεως να βρίσκεται προς τα δεξιά;
(Φυσικά, τά ύπολειπόμενα άεροπλάνα θά κάμουν άπλήν στροφήν επί τόπου).

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

"Όταν τοποθετήσете 40 σπέρτα, όπως σάς δείχνει τό κατωτέρω σχέδιο, θά σχηματίσετε 16 μικρά τετράγωνα και άλλα μεγαλύτερα.

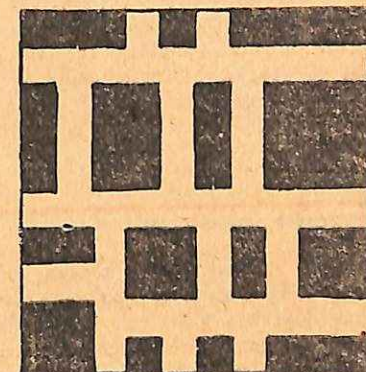

Πόσα σπέρτα πρέπει να άφαιρέσετε ώστε τό σχέδιο αυτό να μη περιλαμβάνη κανένα τετράγωνο; Φυσικά, τό ζήτημα είναι να βρής τον μικρότερο αριθμό άφαιρετέων σπέρτων.

ΜΑΥΡΑ ΚΑΙ ΛΕΥΚΑ

Τό κατωτέρω τετράγωνο έχει διάμετρον

ρες έπιφανείας μαύρες και άλλες λευκές. Μπορείτε να μάς πής, χωρίς να χρησιμοποιήσετε ύποδεκάμετρον, ποιά άναλογία ύπάρχει μεταξύ των μαύρων έπιφανείων συνολικώς και των λευκών έπιφανείων;

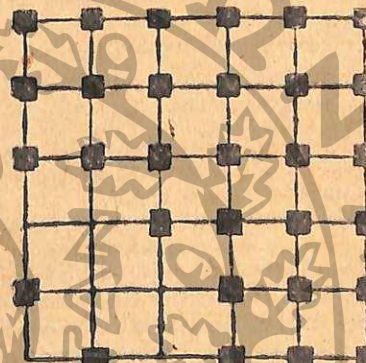

Λύσεις τών προηγουμένων

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:
1) Καθολικουμένη. 2) "Αναπαγωγικός. 3) Κάν—Μίρ. 4) "Οθων—Δίκπος. 5) Σενέκας—Λίστ. 6) Υ. Μ.—Ρά—"Αρον. 7) Νάματα—"Αγνοια. 8) "Ητε... "Αμώκ. 9) "Θίγων—σι. 10) "Ιζα—"Ηώς—σών. 11) Ρώσσα—Πολωνία. 12) "Ων—Στάσαν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:
1) Κακασυνθηζώ. 2) "Αναθεματίζων. 3) Θανών—μέγας. 4) Ω Π—νερά—ας. 5) Μάμ—Κατάνη. 6) "Ιριδα—"Ωπα. 7) Λάρισα—"Ασος. 8) Η—Γ.—Ραμύ—λά. 9) Μωρολογώ—Σήν. 10) Ε Γ.—Πινάκων. 11) Νόσος—Οία. 12) "Ης—Στρατώνας.

36 ΦΙΣΕΣ
"Ιδού ποιές φίσεις θά άφαιρέσετε:

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ
"Απλούστατα: "Ο Παύλος είχε ξόβλινο πόδι.

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Τ
"Ιδού πώς θά συναρμολογηθούν τά τεμάχια.

Εμείς κι' οι άλλοι

Μια νεαρή αναγνώστριά, υπό το ψευδώνυμον «Δυστυχισμένη», παραπονείται ότι ούτε η μητέρα της, —ή οποία είναι αναγκασμένη να εργάζεται— ούτε οι αδελφές της μητέρα της—σπίτι των οποίων ζή— την αγαπούν. Την απογοήτευσή της επιτείνει το γεγονός ότι τρεις φορές ως τώρα γνωρίστηκε με νέους οι οποίοι όμως δεν θέλησαν να συνδέσουν μαζί της την ζωή τους.

Αγαπημένο μου κορίτσι,

κρίνεσθε πως είσθε ένα πλάσμα που έχει ανάγκη από στοργή κι' αυτή δεν την εύρηκατε γύρω σας ή μάλλον δεν εύρηκατε το είδος της στοργής που ζητούσατε. Παρηγορηθήτε όμως: Ο περισσότερο κόσμος ζή μ' αυτό το πάρονο. Μια Γαλλίδα ποιήτρια είπε κάποτε:

«Βρισκόμαστε πάντοτε μόνοι, κι' όταν ακόμα είμαστε μέσα σε πλήθος. Συζητούμε με τους άλλους, τους αγγίζουμε, αλλά δεν καταλαβαίνουμε».

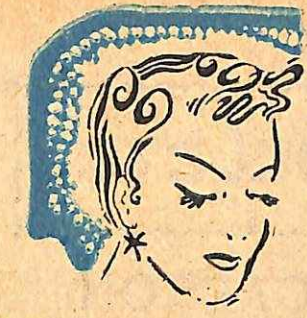
Και τώρα προκύπτει το μέγα ερώτημα: Γιατί; Ποιος φταίει άραγε; Έμείς; Οι άλλοι; Μυστήριο!

Ο κυριώτερος λόγος της απομονώσεως των περισσότερων ανθρώπων είναι ο έγωϊσμός των. Έσείς φρονείτε ότι δεν σας δίδουν έλη την στοργή που δικαιούσθε. Μήπως όμως εκέπτονται κι' οι άλλοι το ίδιο; Οι θείες σας, έπειδή δεν κατώρθωσαν να αποκτήσουν σύζυγο και παιδιά, στερήθηκαν ακριβώς την στοργή την οποία ζητάτε σήμερα έσείς και αγαπάσθην να κλεισθούν στον έαυτό τους. Είσθε ή μόνη νέα του περιβάλλοντος, σ' έσας απόκειται να τους δώσετε λίγη χαρά.

Μάθετε από έναν πιο πεπειραμένο άνθρωπο ότι θα βρήτε περισσότερη χαρά δίνοντας στοργή παρά παίροντας.

Για έλατε προς στιγμήν στην θέση των άλλων; Η μητέρα σας είναι θλιμμένη και άπασχολημένη. Είναι φυσικόν να μην έχη καιρό να σας δείχνει όση στοργή θα ήπιθυμούσατε.

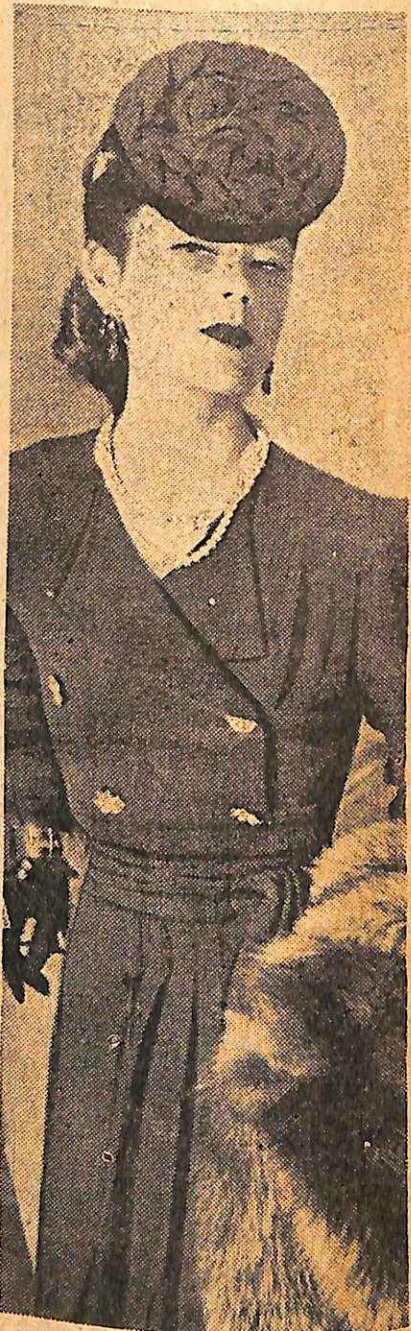
Μήπως περιμένει κι' εκείνη το ίδιο από σας; Είναι φυσικώτερο να της την γυρέψετε έσείς. Τρέψετε προς προϋπάντησίν της όταν έρχεστε απ' έξω, ελαφρώσετέ την από τα δέματα που πιθανόν να κρατά, φιλήσετέ την, ζητήσετέ της λεπτομέρειες για την εργασία της, ρωτήσετέ την αν θέλει τίποτε. Αργότερα να κάνετε το ίδιο με τον άνδρα σας. Μήν την άρχισετε στα παράπονα διότι φυσικά κουρασμένη και νευριασμένη όπως θα είναι, θα δικαιολογήσει τους άλλους για να νικήσει την συζήτηση. Κάνετε το ίδιο και με τους άλλους συγγενείς. Οι ηλικιωμένοι θέλουν περιποίηση και στοργή και την δικαιούνται. Σκεφθήτε ότι ίμα τους χάσετε θα λυπηθήτε που δεν προσπαθήσατε να δώσετε λίγο φώς στην σκοτεινή ζωή τους. Ασφαλώς δεν θα αγαπούν, το θρόνο. Μήν κλείνετε δυνατά τις πόρτες, μήν ρίχνετε χάμω αντικείμενα, μήν αφήνετε τριγύρω σας άκαταστασία. Σχύψετε

Το Καρνε

Πολύ σκ έμφάνιους

Το παραδέχεσθε κι' έσείς. Η έμφάνισις αυτή είναι άφορη. Σεμνή, απλή, άριστοκρατική. Το μονοκόμματο φόρεμα έχει άνδρικά ρεβέρ και τέσσερα κουμπιά φανταζί. Η φούστα σχη-

ΛΟΡΑ

Δροσιό, χάρις και άπλότης

Τα νέα κορίτσια έπιθυμούν πάντοτε να φαίνονται μεγαλύτερα απ' ό,τι είναι. Κι' όμως δεν καταλαβαίνουν ότι η δροσιά και η άφέλεια είναι τα κυριότερα θέληγιά τους. Σας δίνω μερικές συμβουλές.

—Αφίστε τα μαλλιά σας άπαλά, με μια ελαφρή όντουλασιόν να κορνιζώνουν φυσικά το δροσερό πρόσωπόν σας.

—Αποφεύγετε τα φιατέρ, τις κολλητές μπουκλές, τους φιδιγούς κ.λ.π.

—Αποφεύγετε στους χαρούς τα μεγάλα ντεκολτέ και τα έπίσημα μπιζού. Ένα άπλό κολλιέ από μαργαριτάρια ή σε χρώμα άσοοι με το φόρεμά σας, είναι άρκετό.

—Απλότητα έπίσης στα γάντια σας και στα σπιτάκια σας.

Της Τυνγαίικας

Μπλουζες

Ο καιρός έγλύκανε και μάς θυμίζει ότι τα ταγιέρ μας θέλουν προετοιμασία. Με τα ταγιέρ οι μπλουζες είναι απαραίτητες. Εκτός αυτού όμως, μια φουστί-

σα και μια μπλουζα αποτελούν την άνοισιν μια πολύ κομψή έμφάνισιν. Το πρώτο μοντέλο είναι από κρέπ σατέν σιέλ. Δραπάρεται στην μέση και σχηματίζει μια φαρδειά ζώνη. Η ώραία «μπρός» στο λαιμό αποτελεί την μόνη γαρνιτούρα.

Το δεύτερο μοντέλο είναι από μαροκέν καφέ. Προσέξτε το «ζαμπόν» εμπρός

και το μακίγι άπο μου σας έγραφα γενικής φύσεως λεπτομέρειες όσον άφορά το μακιγιάζ από αισθητική άπόψης. Σήμερα θα σας γράψω εχνικές λεπτομέρειες του μακιγιάζ, των οποίων βελτιώνονται διάφορες μικροατέλειες ή έλαττώματα του προσώπου ή

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πώς καθαρίζονται τα μόρμαρα

Το φρονιμώτερο είναι, μόλις γίνη λεκές στο μάρμαρο να τον καθαρίζετε άμέσως. Τρίβετε τον λεκέ με λεμόνι ή στέρα από λίγα λεπτά τον σαπουνίζετε και τον σκουπίζετε με καθαρό πανί.

Όταν το μάρμαρο είναι πολύ λεκαδιασμένο το καθαρίζετε με τον έξής τρόπο.

Βουτάτε μια βούρτσα σε χλωριούχο νερό (50 γρ. χλωρίο σε μια λίτρα νερό) και τρίβετε καλά το μάρμαρο. Τό άφινετε δύο ώρες και το ξεπλένετε κατόπιν με άφθονο καθαρό νερό. Άφου στεγνώσει το σκουπίζετε με πανί βρεγμένο με πετρέλαιο.

Για να δώσετε γυαλάδα στο μάρμαρο, τρίψτε το με λεπτή μαρμαρόσκονη διαλυμένη σε ελαιόλαδο. Χρησιμοποιήσατε για την δουλειά αυτή ένα μαλακό πανί και τρίψτε πάντα προς την ίδια κατεύθυνση.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ

Κροκέτες με ρύζι

Βράζουμεν 40 δράμια ρύζι με 100 δράμια νερό ή ζουμί από κρέας ως ότου πιή όλο το υδρό σε σιγαλή φωτιά για να μη πιάσει. Τό αποσύρουμεν από την φωτιά σιέλ. Δραπάρεται στην μέση και σχηματίζει μια φαρδειά ζώνη. Η ώραία «μπρός» στο λαιμό αποτελεί την μόνη γαρνιτούρα.

Το δεύτερο μοντέλο είναι από μαροκέν καφέ. Προσέξτε το «ζαμπόν» εμπρός

ΛΙΣΘΗΤΙΚΗ

Το μακιγιάζ

2ον

το προηγούμενο άρθρο μου σας έγραφα γενικής φύσεως λεπτομέρειες όσον άφορά το μακιγιάζ από αισθητική άπόψης. Σήμερα θα σας γράψω εχνικές λεπτομέρειες του μακιγιάζ, των οποίων βελτιώνονται διάφορες μικροατέλειες ή έλαττώματα του προσώπου ή

αντιθέτως τονούνται διάφορα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του.

Λοιπόν μια κυρία μ' άδύνατο πρόσωπο πρέπει την μπουνιέτ να την περιορίσει ακριβώς σε σχήμα στρογγυλό μόνο επάνω στα μάλα, ενώ αντίθετως μια με στρογγυλό πρόσωπο να την τονώνει από τα μάλα κατεβαίνοντας προς τα κάτω, κατά μήκος μόν μέχρι του άνω χείλους, κατά πλάτος δέ δύο δάκτυλα πριν τ' αυτιά. Γενικώς, όλες πρέπει ν' αποφεύγεται να πουδράρετε υπερβολικά τη μύτη. Όσες έχετε φαρδειά μύτη πρέπει να την πουδράρετε όλιγώτερο στα πλευρά, ενώ όσες έχετε μικρή κι' άδύνατη πρέπει να κένετε το αντίθετο: δηλ. να πουδράρετε περισσότερο τα πλευρά, αφήνοντας συγχρόνως τελείως άπουδράριστη την μεσαία άκανθα (ράχιν της ρινός), όποτε στην προοπτική θ' αυξάνεται κατ' όγκον.

Τά χείλη. Τό να μακιγιάρ κανείς μόνο τα χείλη, ενώ στο άνοιγμά των τα όλλα παρουσιάζονται άναίμικα, είναι πράγμα πολύ άσχημο κι' άντισυνηθικό. Πόσες φορές δεν σας έτυχε να δήτε χείλη άφράτα και σαν κεράσι που μόλις άνοίγουν για να γελάσουν ή να σας πούν κάτι σας παρουσιάζουν την άντισυνηθικήτητα των πρησμένων κι' άναίμικων ούλων. Γι' αυτό πρώτα πρώτα πρέπει να περιποιήσθε πολύ τα δόντια σας και τα όλλα σας, τόσον από άπόψης όμορφιάς, όσον κι' από άπόψης γενικής υγείας.

Και τώρα άς μιλήσωμε για το μακιγιάρισμά των. Οι ξανθές πρέπει να χρησιμοποιούν ρούζ άνοιχτό χρώματος, οι καστανές χρώματος καπουσίν ή όλίγον σκούρο, οι δέ μελαχρινές βαθύ σκούρο. Για ν' αποφεύγετε την κακή έπίδραση των διαφόρων χρωστικών ουσιών των ρούζ έπί των χειλέων σας (σκασίματα έπόδυνα, χειλίτιδα κ.λ.π.) πρέπει το θράδυ καθώς και προτού μακιγιαρισθήτε να τ' αλείψετε με μια μαλακτική πομάδα ή όποια άλλωστε δίνει στα χείλη μια υγρό και ώραία γυαλιστερή έλη. Μια ειδική πομάδα με την όποια θα διατηρήτε τα χείλη σας μαλακά και δροσερά είναι ή κάτωθι:

Huile d'amandes douces	62,50 gr.
Beurre de cacao	12,50 »
Cire blanche	12,50 »
Racines d'oranger	12,50 »
Essence d'amandes ameres	2 »

Την πομάδα αυτή μπορούν να χρησιμοποιούν θεραπευτικώς κι' όσες πάσχουν από έπόδυνα σκασίματα και ραγάδες των χειλέων.

Και τώρα το σπουδαιότερο: να μη σχεδιάζετε ένα τόμα διαφορετικό απ' το δικό σας, διότι μ' αυτό καταστρέφετε τα φυσικά χαρακτηριστικά του προσώπου σας, αλλά ν' ακολουθήτε πάντοτε και ακριβώς την φυσική γραμμή του χείλους σας.

Στο έπόμενο: Μακιγιάζ όφθαλμού, μετώπου και λαιμού.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΛΑΣ

Δερματολόγος ιατρός

Σάλλας 46

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΑΓΑΠΗ...

Τί κορίτσι! Ούτε καν δεν περνούσε απ' το μυαλό μου πως θασαι μια υποκριτριά. Μά όταν έβγαλες... αγγίζοντας αριστερά, και σε μένα, και κινήσεις να φύγεις για άλλο θύμα, τότε όλα τα ιδανικά πουχα πλάσει για σένα κουρέλια, συντριμμία πέσαν στα πόδια μου...

Κι' έφυγες. Έφυγες, ξεχνώντας πως μου πήρες το πρώτο παιδικό φίλημα. Το πρώτο έρωτικό «αχ...» Το πρώτο χέδι το έρωτα, και την πρώτη φλόγα του πρώτου αγκαλιάσματος!...

Όλα αυτά για σένα είναι μια άσχημη περιπέτεια. Για μένα όμως όχι. Όχι, γιατί το μπορούσες, που έμεινε μια στιγμή στην αγκαλιά σου, έγινε τριαντάφυλλο!... Και τώρα, μια παιδική καρδιά, θαβεία λαβωμένη απ' τον έρωτα, σπαράζει. Σπαράζει, ενώ σύ διαβάνεις τον επίχρυσο δρόμο του βορбору. Στο δρόμο αυτό βρίσκεις πολλές άλλες αγάπες...

Δικαίωμα σου θέλεις. Δικαίωμα που έβγαλες την απάρθενή στολή, και φέρεσαι την άλλη της απειροκαλίας. Άλλα μέσα σ' αυτήν την φανταχτερή αλλά απάισια σουτίνα που ζεις, μέσα σ' αυτό το τρελλό τρύφημα της ζωής, υποθέτω μπορείς να αλοδορούμε λίγο όταν βλέπεις αμύλητες νεανικές ψυχές στο δρόμο σου!...

Νομίζω πως μπορείς να λοξοδρομήσεις, γιατί το αποτέλεσμα είναι ενώ τώρα σύ διαβάνεις για την κατάκτηση του έδδδμου ούρανο, ενώ αργοσβύνω μόνος κι' έρμος στην θερμάνα ενός σανατορίου!...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Θ. ΣΠΑΒΕΡΑΣ

(Σανατόριον Πέτρας Όλυμπου)

ΜΟΝΑΧΟΣ ΜΟ.

Σ' έχω του κακού αναζητήσει σε πάρα κήπους και λειβάδια που σ' είχα πρωτοσυναντήσει τα μαγεμένα εκείνα βράδια.

Γυρνάω χλωμός δίχως εσένα στη λήνη τη γαληνεμένη όλωνυχής κι' απελπισμένα, με την ψυχή μου συντριμμένη.

Έχω ανώφελα θακρούσει, κι' όλα της φύσης τὰ στοιχειά έχουν κι' αυτά πειθοφορήσει για τη δική μου δυστυχία.

Ω! Πίστρεψέ με: τώρα πάω στη γνώριμη εκείνη άκρη κι' εκεί μονάχος μου ξεσπάω στο πόνου δάκρυ...

ΑΜΙΛΙΟΣ ΖΑΝΝΙΑΗΣ

ΤΙΠΟΤΑ

Σ' αγαπούσα. Στα καστανόμαυρα μάτια σου διάβαζα την αγάπη σου για τον φτωχό έρωτομένο και μια ανείπωτη ευτομία ένοιωθα να γεμίζει τα στήθια μου. Τα χρόνια περνούσαν. Ζούσα με τη σκέψη πως μια μέρα θα γίνης δική μου κι' έγραφα τραγούδια, που άλλα διάβασαν τα λαμπρά σου μάτια κι' άλλα δεν είδαν απ' τα δικά μου άλλα μάτια. Ζούσα για σένα. Μόνο για σένα.

Και μια μέρα σύ έκανες δικό σου έναν άντρα που δεν ήξερες, που δεν αγαπούσες. Είπα τότε με ματωμένη την καρδιά: Δώσε σ' αυτόν τον άντρα το αγάδετο, το όμορφο κορμί σου και κράτησε τη λευκή ψυχή σου για κείνον που πολλές βραδιές ξαγρόνησε με κλάμμα προσμένοντας τη μέρα για να φέξω.

Μια άλλη μέρα έκαμα και εγώ δική μου μια γυναίκα που δεν αγαπούσα. Γιατί να το κρύψω; Ήλιξα πως κοντά της θα λησμονούσα σένα. Τί ανοησία!

Και σήμερα; Διαβάζω στα μάτια σου ότι διάβαζα τότε, κλαίω και σ' αγαπώ όσο δεν άγπησε κανείς πάνω στον γήινο πλανήτη μας. Είμαστε οι δυο απόκληροι της Μοίρας, παιδιά του πόνου. Έλα να κλάψουμε. Έλα να σπάσουμε τα σίδερα. Οι δυο άλλοι είναι για τις ψυχές μας ξένοι. Άς τους πούμε πως τίποτα δεν μπορεί να σβύσει την αληθινή αγάπη... Τίποτα... ΓΑΡ. Δ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟ

Σκυμμένες πόν' απ' τα χαρτιά με φλογισμένη τη ματιά με τὰ «στυλό» στα δάχτυλα την κόλλα γρατσουνάνε...

Τὰ μαγουλάκια τους ροδιά... και την απλή τους την ποδιά τηνε λαχτίζουν οι καρδιές καθώς γοργοκιτάνε...

Τὰ κεφαλάκια τους σκυφτά... και ρίχνουν βλέμματα κλειστά ν' αρπάξουν απ' της πλαινης την κόλλα μια λεζούλα.

Κι' όσο περνάνε τὰ λεπτά και βλέπουν λίγα τὰ γραφτά, τόσο χτυπάει πιο άταχτα ή κάθε μια καρδούλα...

Κι' έλο και στίθουν το μυαλό... κι' έλο δαγκώνουν το στυλό κι' είναι, στ' αλήθεια, ό κάθε νους περισσεια συγχισμένος...

...Κι' ό δάσκαλος μ' ύφος βαρύ την κάθε μια παρατηρεί, αμίλητος κι' αδιάφορος, στην έδρα καθισμένος...

ΑΡΓΗΣ ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ
(Μυτιλήνη)

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ...

Άλήθεια! Πόσο θάθελα να μην ξημέρωνε!... Το χάραγμα της αυγούλας, που όσο γλυκό και νάταν, μ' έφερε στην σκληρή πραγματικότητα... Μ' έφερε πάλι σκιάδο στη πικραμένη ζωή. Και στάλαζε ξανά στα κατάβαρα της ζωής μου την απογοήτευση...

Άλήθεια! Πόσο θάθελα να μην ξημέρωνε!... Πόσο θάθελα ή νύχτα νάταν άτέλειωτη, και με το χάραγμα της πιο γλυκείας αυγούλας να τελειώνει κι' ή ζωή μου... Δεν είδα παλάτια όλόχρυσα. Ούτε χώρες ζωτικές. Δεν είδα νεράδες άφρόπαστες να με σέρνουν στη μεθυστική τους αγκαλιά και να με ναυορίζουν με τὰ όλοθερμα χόδια τους. Δεν έζησα σε πλούτη, μήτε έγειρα σ' ήδονικές άγκυλίες! Τη νύχτα αυτή είδα σένα αγαπητή μένη μου. Πώς ήρθες και μούπες πως πρέπει ή αγάπη μας να ξαναζήση. Πώς δεν πρέπει οι λουλουδιασμένες αυγές και τὰ πορφύρα δειλινά να βρίσκουν τὰ μάτια μας θουρωκωμένα... Πώς είναι καιρός πιά το πουπουλένιο χέρι της χαράς να χαϊδέψη και το δικό μας το θαυανισμένο κεφάλι. Κι' είπα πως πρέπει... Κι' άρχισαν τὰ σδυμένα μας όνειρα να ξαναζούν κι' οι γύρω μας τόποι να παίρνουν την όμορφη, τη γελαστή όψη τους. Όμως το φως της αυγής που γλύστερσε απ' τις γρίλιες του παραθυριού μου χαρόκοψε το χαρούμενο όνειρο. Και τὰ μάτια μου π' άνοιξαν δεν άντικρυσαν ούτε σένα, ούτε τους άνοιγμένους κήπους. Άντίκρυσαν τους τοίχους της κρύας κάμαράς μου...

ΓΙΑΝΝΗΣ Ι. ΚΟΥΔΟΥΝΗΣ

(Παγκράτι)

ΣΒΥΞΑΝΕ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Καθώς ή μέρα φεύγει και στη θέση της το σούρουπο γλυκά θρονιάζει και ήσυχία όλοσθε άπλώνεται χωρίς φωνή να την ταραξή.

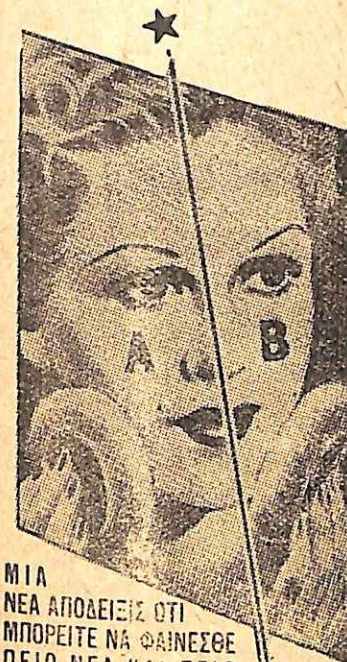
Ή σκέψη μου στο σούρουπο που πέρασε το μαγεμένο από χάρη, γοργότερη πετάει κι' έρχεται τις άναμνήσεις για να πάρη.

Μά φεύ! Ούτε άναμνήσεις πιά δεν βρίλές και να πέρασε σκοτάδι και μέσ' στού σκοταδιού το μαύρο άπειρο τὰ περασμένα σβύσανε όμάδι.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΥΛΑΤΟΣ

(Αθήνα)

ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ 10.000 ΓΥΝΑΙΚΩΝ από μια νέα δοκιμή των προτερημάτων της ΠΟΥΔΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

ΜΙΑ
ΝΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΟΤΙ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ
ΠΕΙΟ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΙΟ
ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ

ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΗ
ΤΗ ΔΟΚΙΜΗ
ΣΗΜΕΡΑ
ΑΜΕΣΩΣ

Μια νέα πρόσφατος και εκπληκτική ανακάλυψις έγινε με την πούδρα από ρύζι... Ένα στοιχείο θαυμάσιο, που όμορφαίνει το δέρμα αναμειγνύεται προσεκτικά με την πιο λεπτή πούδρα, περασμένη από μεταξίνο κόσκινο, πράγμα που δίδει μια νέα ζωή και λάμψη στο δέρμα. Ένα χρώμα ώχρο και μαυρειδερό στολίζεται με τὰ φυσικά χρώματα της νεότητος. Έπί πλέον ή πούδρα βαστά δυο φορές περισσότερο. Αυτό το νέο στοιχείο λέγεται MOUSSE DE CREME και μόνον ή πούδρα Τοκαλόν έχει μέσα από αυτό.

Μια προσφορά πραγματικώς εκπληκτική.

Πουδράρατε το ένα μέρος του προσώπου σας με την πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχουσιν MOUSSE DE CREME. Πουδράρατε ύστερα το άλλο μέρος του προσώπου σας με μια οιαδήποτε άλλη πούδρα ρυζιού. Αν ή πλευρά που έχει πούδρα-οισή με MOUSSE DE CREME δεν φανή περισσότερο φρέ-

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΥΡΑΣ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Απελπισμένην Λόλαν. Το μόνο που μπορώ να σας κάνω για τὰ τόσα πράγματά σας, είναι να σας εξυπηρετήσω εξετάζοντάς σας άφιλοκερδώς. Δυστυχώς δι' έπιστολών κι' άνευ προσωπικής εξέτασως δεν λύνονται τόσα ζητήματα. Περάστε λοιπόν από το ιατρείον μου.

Λορελάϊ. Αφού κάνετε ένα ποδόλουτρο με χλιαρό νερό ή έστω κι' ένα άπλό σαπύνισμα του μέρους του ποδαριού που θέλετε ν' άδυνατίση, κάνετε μετά ένα καλό μασάζ με την κάτωθι αλοιφή:

Iodure d' potas-ium	10 gr.
Eau	10 "
Glyceré d'amidon	7 "

Απ' επάνω σκεπάζετε το μέρος με μια φανέλλα και αναπαύεσθε επί 1 ώραν τουλάχιστον. Μπορείτε να τὸ κάνετε αυτό και τὸ βράδυ.

Νέον, Θεσσαλονίκην. Να κάνετε μια σειρά ενέσεις Γλυκονάτ ντέ κάλιου. Έν έλφ 12, ανά μίαν ένδοφλεβίως καθημερινώς, και μετά μου ξαναγράψετε. Κατά την θεραπείαν ν' απέχετε.

Ροβέρτον, Ένταύθα. Κάνετε κάθε βράδυ μια φριζιόν των μαλλιών με τὸ κάτωθι φάρμακο.

Eau de cologne	100 gr.
l. cerine	15 "
Teinture de ranthar'd s	0,50 cent.
Teinture de Jaborandi	50 gr.
Teinture de panama	0 gr.

Όσον αφορά τις βαφές φρυδιών και μαλλιών δεν είμαι εγώ ό άρμόδιος.

Νιόβην, Πειραιά. Το πως θα μπορέσετε να ξεχωρίσετε την ποιότητα της έπιδερμίδος, θα τὸ διαβάσατε ασφαλώς στα άρθρα μου «Περιποίηση του προσώπου». Κάνετε λοιπόν την ανάλογη κουρα που γράφω σ' αυτά. Αν πάλιν έχετε καμμία αμφιβολία μου ξαναγράψετε κι' εύχαρίστως θα σας εξυπηρετήσω.

Μ. Ρέμυ. Αίγυπτον. Θα ξεμακγιάρσθε τὸ βράδυ με την εξής λοσιόν:

Eau de roses	10 gr.
Glycerine	40 "
Eau de laurier cerise pur a s pour	105 "

Πρό δε της πούδρας να χρησιμοποιήτε την εξής λοσιόν:

Eau de roses	200 gr.
l. cerine	41 "
Borax	10 "

Την ίδια τακτική ό ακολουθή κι' ή κόρη σας. Τὰ αυγά θα εξακολουθούν. Η αλοιφή για τὰ σπυράκια της κόρης σας ήταν ή εξής:

Camphre	0,10 cent.
Acide salicylique	0,10 cent.

σκη, πιο νέα και πιο γοητευτική από την άλλην θα σας έπιστρέψουμε εις τὸ άκέραιον την αξίαν αγοράς της πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ. Η πούδρα Τοκαλόν εύρίσκειται εις τὰς δέκα νέας αποχρώσεις που είναι της μόδας στην σημερινή σαιζόν.

Oxyde de zinc	2 gr.
Vaseline	4 "
Lanoline	4 "

Δάκρυ του Πόνου, Χανιά. Όχι «δάκρυ του πόνου» αλλά καταρράκτης δακρύων θα κατανοήσατε αν εξακολουθούσατε αυτή την λοσιόν. Μά δεν διαβάσατε τὸ πρώτο συστατικό της δηλ. το soufie precipité, τὸ όποιον είναι ύδράργυρος και μέλιστα τεραστίας δόσεως τών 10 γραμ. Ό υδράργυρος σας ξεφλούδισε και σας έκανε τὰ μαύρα στίγματα και τις πανάδες. Ξαναγράψτε μου εάν τὸ δέρμα σας είνε ακόμα λιπαρό, που άκριβώς είναι οι λεκέδες και αν είσθε ξανθαία ή μελαχροινή και θα σας άπαντήσω λεπτομερώς. Πρός τὸ παρόν κάντε δυο φορές την έβδομάδα ατμόλουτρο, κι' άλλες δυο αλείψετε τὸ πρόσωπό σας με κτυπημένο άσπράδι αυγού.

Δερματολόγος Ιατρός
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Σόλωνος 40

Η Κυρία Καρολίνα ΕΙΣ ΤΟ ΟΜΜΟΙΗΡΟΝ ΖΩΡΖ

Η όμορφιά του προσώπου είναι ή βάση ωραιότητας, την όποιαν επιτυγχάνει ή μόλις άφιχθείσα έκ Νέας Υόρκης διπλωματούχος της Ακαδημίας του Χόλυγουντ CALIFORNIA SCHOOL OF BEAUTY CULTUR OF SAN FRANCISCO.

Έχετε υποχρέωσιν κυρίες μου να διατηρήσετε και να τονώσετε την όμορφιά του προσώπου σας.

Η Κυρία Καρολίνα εφαρμόζει την τελευταίαν μέθοδον μασάζ του προσώπου, και, με τὸ σύστημά της, διατηρεί την φυσική καλλονή, μεταχειριζόμενη τὰ Καλλυντικά MAX. FACTOR. Έπισκεφθήτε την εις τὸ κομμωτήριον Ζωρζ, Ακαδημίας 5 τηλεφώνον 20.918.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε Γερμανικάς Βαφάς «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ν' αναγράφη την παγκοσμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

και αν ο πωλητής, έπει- δη από τας κοινάς βαφάς κερδίζει κατι επί πλέον, σας συστήση βαφήν άλλης μάρκας να μη την δεχάητε αλλά να έπιμήν- νητε να σας δώση ARTI.

Χαρά και θαυμασμό

θα αισθανθήτε όταν δοκιμάσετε στο πρόσωπό σας
την υπέροχη πούδρα VIX

VIX-NEW YORK

Π. Μ. ΚΟΥΡΚΟΥΛΗΣ & ΣΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΒΙΞ
Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 51
ΑΘΗΝΑΙ